ŢEASTA NEAGRĂ

LOUIS ROUVRIER

ȚEASTA NEAGRĂ

roman

BIBLIOTECA MUZEULUI
FAM. COMȘA
Nr. 1984

CAPITOLUL 1

Nimeni, și cel mai puțin Gabriel Souvestre, n'ar fi fost în stare să precizeze ziua în care s'a început șirul de crime și de atentate al căror autor misterios a fost, în urmă, desemnat sub porecla de „Țeasta Neagră". Ciudat și, totuși, adevărat. Dela începuturi neînsemnate, s'a născut, ca o epidemie, o organizație, care a devenit spaima Parisului.

Câteva delicte mici, apoi niște tâlhării obișnuite, făcură să se împrăștie primul svon al noului pericol ce amenința. Cartonașul cu stampila neagră a unui cap de mort în profil, ce ajunse să fie, în curând, cunoscut de toată lumea, indica lămurit că e o legătură între faptele acestea. Totuși, nu era destul de important ca să merite mai mult decât câteva rânduri la gazetă. Numai după jefuirea băncii Foley & Téramond și asasinarea gardianului de noapte al acesteia, numele de „Țeasta Neagră" căpătă un fel de celebritate.

Henri Gabros, directorul, veni într'o dimineață, la bancă, mai de vreme ca de obiceiu și găsi că-l scutise cineva de osteneala de a deschide marea

casă de fier. Spărgătorul o ușurase de aproape 500.000 de franci. Gardianul zăcea pe scară, într'un lac de sânge Era mort de câteva ceasuri. In degetele-i înțepenite ținea încleștată o carte de vizită cu tidva neagră. Poliția făcu tot ce era posibil, dar nu găsi nic'un punct de care să se agațe. nici măcar o amprentă digitală. In schimb, o societate de asigurare trebui să despăgubească banca.

Nu mult după aceea, se întâmplă o a doua crimă. Thomas Darlington, un mil'onar american, industriaș al bumbacului, fu somat să plătească, în decurs de o săptămână, un milion de franci, în bancnote. El înștiință numaidecât poliția. Banii urmau să fie trimiși unui oarecare Stanley. Se constată că era vorba de un debitant de ziare, care, în schimbul unei m'ci plăți, primea scrisori spre păstrare și predare. „La Sureté", adică Siguranța din Paris, sfătui pe Darlington să expedieze banii, urmând ca niște detectivi să aresteze pe cel care i-o lua. Nu veni însă nimeni. Două zile în urmă Thomas Darlington se înapoiă, după o muncă foarte obositoare, la vila sa, unde, ca de obiceiu, se dusese după masă în parc, ca să fumeze o țigară. La zece și jumătate, servitorul observă că stăpânu-său n'a intrat încă în casă și se grăbi să-l caute. Il găsi zăcând pe jos, lângă o poartă ce ducea într'un țarc de vânătoare. Capu-i era sfărmat. Thomas Darlington murise, având lângă el faimoasa cartă de vizită, pe care sta scris, în litere stângace:

E mai cuminte să plăteşti!

Nici aci, întocmai ca nici la banca Foley & Téramond nu exista alt punct de reper.

Cazuri identice se petrecură în toate colţurile ţării. Uneori, victimele, bogate, plăteau fără să crâcnească, gândindu-se la soarta lui Darlington. Poliţia nu ştia ce să facă, şi în reportagiile senzaţionale pe cari le publicau gazetele, apăreau aluzii deghizate la incapacitatea Siguranţei.

La tâlhăria dela al-de Pont Jest, doi bijutieri, ea reuşi să prindă doi membri neînsemnaţi ai bandei, dar nu fură în măsură să desvălue nimic, sau că se temeau prea mult de urmări ca să dea amănunte asupra misterioasei persoane poreclită „Ţeasta Neagră". Făcură amândoi, aceleaşi declaraţii, rămânând la ele, cu toate asprele interrogatorii: nu văzuseră pe omul acela niciodată, primind prin telefon instrucţiunile cuvenite. Erau chemaţi la un telefon public, iar după aceea trebuiau să se ducă la altul, la o oră fixată. Găseau ordine scrise în buzunare, fără să aibă habar cum au ajuns acolo. Probabil că le pitea acolo vreun pungaş care era de asemenea în serviciul necunoscutului şef.

Valul crimelor crescu. Nimeni nu ştia cine va fi noua victimă a misterioasei forţe; nimeni nu ştia dacă nu se va pomeni, într'o bună zi, pe masă, cu o cartă de vizită cu desenul negru. Se scurse lună de lună. Nu trecea însă nicio săptămână ca gazetele să nu publice, cu litere groase, o nouă blestemăţie a „Ţestei Negre".

Necunoscutul flagel sta pe undeva la pândă,

conducând, cu o mână de fier, pe subalternii săi, uneltele pe cari şi le strânsese ca să-i execute orbeşte instrucţiunile.

La sfârşitul unei triste după-amiezi de Octombrie, Gabriel Souvestre şedea la marele său birou dintr'o cameră lipsită de orice podoabă, de pe cheiul Senei, privind ţintă la mapa din faţa lui. Fruntea-i era încreţită, iar pe faţa-i juvenilă, rumenă, era întipărită o expresie de nespus zbucium. Felinarele de pe stradă răspândeau doar o lumină slabă, în raza căreia apăreau, pentru câte o clipă, umbrele lucrătorilor cari se înapoiau acasă, spre a dispare, apoi, iarăşi în palele de ceaţă.

Imensul ceasornic al catedralei „Nôtre-Dame" bătu de şase ori, trezindu-l din gânduri. Intinse mâna şi mestecă ceaiul, de care nu se atinsese până acum şi care se răcise între timp. Impinse înlături ceaşca, inaispus, se sculă şi se duse la fereastră. De opt luni de zile tot căuta pe acea fiinţă misterioasă cunoscută sub numele de „Ţeasta Neagră", dar fără niciun succes.

De obiceiu, Siguranţa nu se prea sinchiseşte de criticile din gazetă. Dar când intervine ministerul de interne, se schimbă lucrurile. După o adresă acră primită din partea acestuia, prin care se cereau lămuriri asupra motivului pentru care nu se pune odată capăt crimelor, chestorul răspunzător chemă pe inspectorul-şef Souvestre şi fu, între ei, o discuţie destul de aprinsă, al cărei miez era acesta: dacă Gabriel, zis „Motanul"

nu e în stare să obţie, în săptămânile ce vin, un succes vădit, atunci afacerea va fi predată altui agent.

In mijlocul gândurilor nu prea încântătoare ale lui Souvestre, cineva bătu în uşă. La „Intră!" cam răstit al „Motanului", păşi înlăuntru inspectorul Tucky. Nici nu vă puteţi închipui un om care să corespundă mai puţin imaginii ce ne facem, de obiceiu, despre un detectiv. Dela jobenul ireproşabil până la pantofii de un lustru fără cusur, Tucky avea aspect de trândav elegant. Nu era nimeni, la Siguranţă, care să nu-l ia în răspăr pentru trandafirul alb pe care-l purta etern la cheotoare. Cu tot aspectul său însă aproape feminin, nu exista, în întreaga poliţie, agent mai inteligent ca detectivul-inspector Jacques Tucky Işi scoase pălăria-i strălucitoare şi o puse, cu îngrijire, împreună cu bastonul şi nişte mănuşi deschise, pe măsuţa de lângă birou.

— Ei, — început Motanul, şezând şi oferindu-i, cu un gest alt scaun — ce veste?

Cochetul poliţist stătu jos, căutând, cu multă minuţiozitate, să nu i se strice cuta dela pantaloni.

— M'am întâlnit cu Lander, — răspunse, încet şi tărăgănat. Probabil că va veni şi la dumneata. A trebuit să-i toc multe până să-l conving. Pare să fie pradă unei frici nemaipomenite.

— Crezi că ştie ceva? — întrebă Motanul, aprinzându-şi o ţigară şi întinzând şi celuilalt tabachera.

Inspectorul Tucky îşi alese cu băgare de seamă o ţigară, pe care o scutură elegant pe vârful unghiei salc.

— Dacă e adevărat ce spune, — vorbi el domol, trăgând două fumuri, — apoi ştie unde e „Teasta Neagră".

— E gata să ni-l dea pe mână?

Tucky încuviinţă din cap.

— Cu condiţia ca să capete premiul oferit şi să-i garantăm viaţa. Cum îţi spusei, e într'un hal de spaimă cum n'am văzut încă la nimeni. De ar fi numai pe jumătate adevărat din istoriile cari circulă asupra misteriosului nostru adversar, apoi are şi dreptul să fie.

— Nu e de mult liber, — făcu Motanul, gând tor.

— De două luni, — preciză Tucky. A fost condamnat la trei ani pentru şantaj. „Teasta Neagră" îl întâlni, ca să zic astfel, la poarta închisorii şi l convinse să intre în banda sa. Aşa îşi şi recrutează în majoritate oamenii.

Şi-şi scutură scrumul ţigării.

— Vreau numai să sper că spune adevărul şi ne poate duce pe urma răufăcătorului, — zise Gabriel, necăjit. A început să mă supere chestia. Zaccone tot adulmecă de patru luni, fără nici o scofală. Ultima ştire ce o am despre el e că s'a cuibărit în mahalaua Montmartre. Dar apropo: ai citit gazetele de dimneaţă?

Tucky făcu un gest afirmativ.

— Ce indivizi! — comentă el. Trebue şi ei să scrie despre ceva. Le-a picat ca din cer afacerea. Aş vrea, însă, să-i văd în pielea noastră ce mutre ar face atunci. Numai unul singur ar fi în stare de o ispravă: tânărul Pradel dela „Telegraful"; ăsta e mai deşteptat.

Cineva bătu în uşă; intră un poliţist în uniformă, aducând nişte rapoarte spre semnare. Motanul le reciti la iuţeală şi le iscăli cu iniţialele numelui sau. După plecarea subalternului, se sculă şi oftă.

— Mă duc acasă, — zise. Vino şi dumneata, dacă vrei, să iei masa la mine, şi tocmai bine o să poţi auzi şi dumneata ce spune Lander. Când e vorba să vie?

— Spunea că între şapte şi jumătate şi opt. Constat, însă, că nu ţi s'a adus încă dulapul al nou. Când l-ai comandat?

— Acum trei zile, — răspunse Motanul, îngândurat. Mai târziu sau mai de vreme, soseşte el.

Şi tocmai îşi punea pardesiul, când o exclamare a colegului îl făcu să întoarcă. fără voie, capul. Acela scosese din buzunar o batistă albă ca zapada şi, împreună cu ea, trăsese afară un plic, care căzu jos. Il ridică şi-l privi, viu surprins. Apoi, îl tăie cu degetul, şi scoase un cartonaş subţire, pătrat.

— Poftim! Acum vin eu la rând! — comentă el, întinzându-l lui Gabriel.

Cartonaşul n'avea nici dată, nici numele vreunui adresant, ci doar două rânduri scrise cu creionul, cu nişte litere ca de tipar:

Lasă-mă 'n pace şi te las şi eu în pace!

Iar dedesubt stampila cu ţeasta neagră.

— Ei, ce zici de asta? — întrebă Tucky, după o scurtă tăcere. Nu înţeleg de loc cum de-a ajuns în buzunarul meu.

Motanul dete din umeri.

— Ţi l-a vârît cineva, pe drum, — răspunse. Un hoţ de buzunare se pricepe perfect la aşa ceva şi „Ţeasta Neagră" o fi având mulţi golani de ăştia printre tovarăşii săi. N'are niciun rost să cauţi amprente digitale pe carton. Nu există. Socot însă, că rezolvăm noi chestia şi altminteri.

Şi, punându-l într'un plic, scrise ceva pe acesta şi sună. Dete un ordin omului de serviciu care intră, coborî cu Tucky scara şi ieşi, pe poarta mare ce dă pe cheiul Senei.

Ceaţa se îngroaşe. Gabriel fu de părere că vor ajunge mai curând la el acasă cu Metropolitanul decât cu un taximetru, aşa că se îndreptară spre gara d'Orléans. O maşină de piaţă, ce staţiona tocmai lângă potecă, porni domol după ei.

— Un lucru e limpede, — întrerupse Tucky îndelungata tăcere. Dacă şi închipue tipul că ne poate intimida cu ameninţările lui caraghioase, apoi a nimerit-o ca Ieremia. Este întotdeauna câte ceva ce nu poate şi....

Scoase o exclamare de supărare, căci călcase pe o coajă de portocală, pe care o aruncase un trecător, alunecă şi se izbi atât de tare de Gabriel Souvestre că fu aproape gata să-l trântească. Incidentul acesta îi salvă, însă viaţa, căci, în acelaşi moment, cineva din taximetru trase de două ori asupra lui. Motanul simţi adierea produsă de gloanţele cari trecură în şuier pe lângă dânsul şi se înfipseră într'un zid. Până să vie sergentul care auzise detunăturile, maşina se şi făcu nevăzută.

CAPITOLUL 2

Ziaristul Gaston Pradel, pe care colegii săi îl botezaseră „Ultima Clipă", se coborî din vehiculul ce-l adusese, ca melcul, la domiciliul lui Souvestre, plăti cursa şi sună.

Porecla şi-o căpătase din pricina obiceiului său de a nu şi aduce reportagiile la gazetă decât în ultimul moment. Se povestea, în privinţa aceasta, că, într'un rând, când toată redacţia era în fierbere din cauza unei crime, Pradel dăduse buzna în tipografie şi dictase, ca să facă economie de timp, chiar linotypistului tot reportajul, care fu astfel, cules fără să mai fi fost scris.

Era mic de statură, dar vânjos şi blond deschis. Ceea ce atrăgea la persoana lui erau ochii, cari radiau de sete de viaţă, exercitând o putere, literalmente, magnetică.

Francisc, servitorul lui Souvestre, deschise şi zâmbi, la vederea vizitatorului, pe care-l cunoştea.

— Imi pare rău, coane, — zise, — dar domnu' nu e acasă. M-a telefonat, însă, acum câteva minute, că vine la cină. Dacă voiţi, puteţi să-l aşteptaţi.

— Să l aştept? De când tot aştept şi de geaba! — răspunse Pradel, râzând. Cel de-a spus: „Toate vin deagata ăluia care aşteaptă", trebue să fi avut vreo meserie de hotel.

Şi, vorbind, îl urmă pe Francisc pe scară, căci Souvestre şedea la etajul al treilea. Servitorul îl duse în simpatica sufragerie. Un foc plăcut ardea în sobă. Masa era pusă pentru două persoane.

— Aha, — exclamă gazetarul, — are mosafiri

dumnealui! Nu cumva sunt pe cale să turbur un roman de dragoste?

— Aşi, nu! — zâmbi servitorul. Conaşu'a poftit la masă pe domnu' inspector Tucky.

— A, prietenul meu din sala antropometrică? Aştept.

Şi Gaston se trânti într'un fotoliu. Nu trecu mult şi reapăru Francisc, aducând o tavă cu o sticlă de vermut, sifon şi pahare, pe care o puse pe o măsuţă, lângă vizitator. Acesta îşi prepară o băutură, îşi aprinse o ţigară şi se tolăni ar în fotoliu, cu un oftat de mulţumire. Căldura din cameră, moliciunea scaunului, poate şi alcoolul începură să-l adoarmă. Ochiii se închiseră. Ţigara arse până la sfârşit, pârlindu-i degetele. Tresări, aproape în acelaşi moment în care Souvestre intră cu inspectorul Tucky.

— Tu eşti, mă, leneşule? — surâse Motanul. Dar ce cauţi aici ?

— Afaceri, nenişorule.

— Nu ştiam, până azi, că'nvârteşti şi tu de-astea, — îl tachină Gabriel. Ai mâncat?

— Cunoscându-ţi strani le concepţii asupra ospitalităţii, am luat la iuţeală ceva. Nu vă sinchisiţi de mine. Pot vorbi, cât voi mâncaţi.

Francisc intră cu o tavă. După ce ieşi, şi cei doi poliţişti şezură la masă, gazetarul continuă:

— Lui moş Ţăcălie i-a venit o trăznaie. (Directorul ziarului „Telegraful“ ar fi leşinat să audă pe cel mai bun reporter al său vorbind atât de puţin respectuos despre el). După o matură chibzuinţă, a hotărît ca unul din noi să dea de rostul

năllucii denumite „Ţeasta Neagră". Şi m'a ales pe mine.

Motanul îşi tăie o felie de pâine.

— O brodişi minunat, Gastos, — zise el, prietenos. Mai acum o jumătate de oră era cât pe-aci să-l cureţe pe Tucky. Cum or afla că te amesteci şi tu, — probabil că o şi ştiu, — fără 'ndoială că te-or înscri şi pe tine pe lista acelora pe cari îi onorează cu amabila lor atenţie.

Pradel îl privi scrutător.

— Să cureţe pe Tucky ? Şi când ? — întrebă el.

Souvestre îi povesti pe scurt întâmplarea. Reporterul prinse a fluiera.

— Are aierul că o iau în serios, — comentă el. Aş da şi pielea de pe mine, numai să ştiu cine este, în realitate, „Ţeasta Neagră".

— Asta ar vrea o şi alţii. Fac şi eu parte dintre ei, — zise elegantul Tucky. Sunt convins că vom avea o strașnică surpriză, când vom pune mâna pe el.

Pradel îl privi curios.

— Te pomeneşti că ştii ceva, — îl luă la sigur.

Tucky puse lingura jos şi dete din umeri.

— Nu ştiu nicio iotă mai mult decât alţii, — răspunse, — dar i-am studiat faptele. Dacă n'aş socoti că e o imposibilitate, întru cât individul e mort de aproape cincisprezece ani, apoi aş zice că „Ţeasta Neagră" e Rocker „Boxul".

— Rocker „Boxul" ? — îl întrerupse Motanul. Parcă-mi amintesc de numele ăsta. A fost omorît, nu-i aşa?

— Da — întări Tucky — şi, de aia tocmai

spusei că presupunerea mea e o imposibilitate. Sunt, însă, crimele care au fost specialitatea lui. Avea oarecare temperament dramatic. Ii plăcea să pună o notă teatrală în acţiunea sa.

— Am citit ceva în chestia asta în colecţiile din anii trecuţi ai „Telegraful"-ui, — zise „Ultima Clipă", îngândurat. N'a fost Rocker ăsta ucis de un oarecare Vincent ?

— Da, Vincent i-era prieten, — relată Tucky, luându-şi o nouă felie. S'a bănuit întotdeauna că e un tăinuitor în stil mare, dar, n'am putut niciodată dovedi ceva împotriva lui. Locuia într'o casă veche de pe lângă Maruche, aproape în faţa închisorii. Rocker tocmai îşi făcea osânda pentru jaf şi leziuni corporale: trăsese un foc în tidva victimei. Asta era lovitura lui favorită, pentru care se şi alesese cu porecla „Boxul". Intr'o noapte evadă şi se duse la Vincent. Ce s'a petrecut între ei nu vom afla niciodată. A doua zi, gardienii cari îl căutau, îi găsiră cadavrul în tinda casei Fusese împuşcat, de aproape, cu o puşcă de vânătoare. Trebue să fi fost un tablou înfiorător Nu era nimeni acasă. Vincent dispăruse.

— Şi n'a fost găsit niciodată, nu-i aşa ? — întrebă gazetarul.

— Nu, — răspunse inspectorul. Intrase ca'n pământ. Nu s'a mai auzit nimic de el, de atunci.

Ar fi voit să mai spuie ceva, dar intră Francisc de l întrerupse cu înştiinţarea că stăpânul e chemat la telefon. Souvestre se scuză şi ieşi. Se înapoiă, însă, după o scurtă lipsă.

— A fost Lander Ţiganul, — termină el, M'a chemat dela un telefon public. Ci-că pânăn cinci minute e aci.

— Cine e Lander ăsta? — se interesă Pradel.

— O haimana, — lămuri Souvestre, infulicând din friptura ce-o adusese servitorul, în timpul cât stăpânul era la telefon. Nu e un răufăcător de-ăia celebri. Dobitoc ca mai toţi de teapa lui. A făcut tot ce-a putut, începând prin a fi borfaş, până la escrocherii. Cea mai mare prostie, însă, ce-a făcut-o, a fost un şantaj pe care l-a încercat asupra unui popă, dar îi ieşi pe dos şi se alese cu trei ani de puşcărie. Acum câteva săptămâni, îi se dete drumul, şi „Ţeasta Neagră" l-a recrutat în banda lui, iar acum omul vrea să'ncerce să câştige câţiva bănişori în mod cinstit, demascându-l.

— Cu alte cuvinte, înseamnă că l cunoaşte, — tălmăci gazetarul, sărind în picioare.

— Vedem noi oacă-l cunoaşte sau nu, — răspunse Gabriel. In orice caz, el spune că da. De aia, şi vine aici.

— Dar moare de frică să nu-i descopere „Ţeasta Neagră" intenţia, — se amestecă Tucky. Nu prea îmi place mie să am de-aface cu pungaşi, dar uite că, uneori, e nevoie.

— Dacă tipul spune adevărul, — fu de părere Pradel, — apoi cred că se termină daravera cu „Ţeasta Neagră".

— E prea frumos ca să fie adevărat, — observă Souvestre.

Nu termină bine și cineva sună cu violență afară.

— E Țiganul, — opină inspectorul-șef.

Aproape în același moment, răsună jos un țipăt strident. Dintr'un salt, Gabriel fu în picioare și, însoțit de Tucky și Pradel, căzu năvală pe scară. Cum deschise ușa dela stradă, fu cât pe-aci să se poticnească de un trup omenesc, care zăcea în prag. Lumina din vestibul cădea în plin pe o figură crispată, albă. Era Lander Țiganul. O dâră de sânge curgea încet peste prag.

Souvestre trase o gură de aier. Ceața se mai rărise. La marginea trotuarului, staționa un taximetru, al cărui motor duduia încă. Șoferul, înspăimântat, coborîse și sta tremurând și galben lângă mașină.

— Am văzut cum s'a întâmplat, domnule, — povesti el, înfricoșat. Pasagerul plătise și tocmai suna la casa dumneavoastră, când, din umbra zidului de-alături, un individ sări la el, îi înplântă un cuțit în spate și o rupse la fugă. Nu mi dădui bine seamă ce a fost și nu-l mai vedeam!

Un sergent veni în goană. Totdeodată, începu să se strângă lume.

— Ce este? — întrebă sergentul. Am auzit un țipăt.

Motanul se legitimă și expuse pe scurt cele petrecute.

— A murit, — adaogă el. Cel mai bine ar fi să vorbești cu circumscripția și să ceri să se tri-

meată medicul comunal și o ambulanță. Ai la mine un telefon. Servește-te de el!

Sergentul salută și urcă în grabă scările.

— Nu pleca, — se adresă Souvestre către șofer, — am nevoie de dumneata!

Omul clătină din cap și se înapoie la vehicolul său. Inspectorul Tucky se aplecase peste cadavru și-l întorcea ușor. Iași la iveală mânerul unui cuțit, înfipt între omoplați. Se mai vedea ceva: un obiect alb, sub cadavru. Era o carte de vizită, pe care, sub câteva cuvinte scrijelite cu creionul, se afla, iarăși, desenul reprezentând țeasta neagră.

Tucky o întinse colegului, fără să spuie o vorbă, și Gabriel citi cuvintele de pe ea:

O învățătură... și un avertisment pentru alții.

Cellalt se ridică și-și scutură, cu grijă, praful de pe pantaloni. Apoi, zâmbi plictisit:

— Cred că afacerea asta ne dovedește că Lander n'a mințit când a afirmat că l cunoaște pe „Țeasta Neagră". Il cunoștea, da, și asta l-a costat viața.

Examinară zadarnic cadavrul, în căutarea unui punct călăuzitor. După aceea, veni ambulanța, zdrăngănind din clopot și risipind grupul de oameni dornici de senzațional. Impreună cu ea, sosi și medicul comunal. Examinarea-i fu scurtă.

— Cuțitul a străpuns inima, spintecând ventricolul stâng, — explică. Moartea trebue să fi fost instantanee.

Cadavrul bietului Lander fu pus în ambulanță, care porni, cu el, spre Morgă.

— Dar unde e şoferul? — se miră Motanul. Ar fi trebuit imediat să-i luăm numele şi adresa, ca să fie chemat martor la anchetă.

Şoferul, însă, dispăruse, fără să-l fi văzut cineva când a plecat. Maşina staţiona încă lângă trotuar... dar el nicăieri şi, oricât îl căutară, nu-l găsiră. Gabriel Souvestre se întoarse către Tucky, cu un gest disperat.

— Ar fi trebui s'o bănuiesc, — zise el cu amărăciune.

— Ce? — se grăbi să întrebe gazetarul.

— Că şoferul era „Ţeasta Neagră", — completă inspectorul-şef.

CAPITOLUL 3

Hélène Touchard se trezi, la sunetele stridente ale deşteptătorului de pe noptieră, şi, cu ochii beţi de somn, se uită la lumina zilei, atâta cât putea pătrunde pe fereastra micuţei ei camere de culcare. Ceaţa din ajun se împrăştiase, făcând loc unui frig aspru. Totuşi, deşi era o dimineaţă rece, era plină de soare şi strălucire.

Fata mai stete câteva minute culcată, cătând în tavan, până i trecu de tot toropeala somnului. Cum văzu că e aproape opt şi jumătate, se strecură din pat, îşi îmbrăcă un capot şi se duse în bucătărioară, unde puse apă la fiert. Nu termină bine cu baia şi apa dete în clocot. Îşi făcu ceaiu.

Hélène era o fată sveltă, cu mişcări graţioase şi farmecul ce-l dă o sănătate desăvârşită. Părul-i moale, auriu, se încreţea în bucle rebele, pe

cari mereu şi le da înapoi cu mâna. Era, la spate, tuns scurt, ceeace scotea în evidenţă contururile căpşorului ei superb. Cum fu gata îmbrăcată, se apucă să-şi ia dejunul.

Şedea lângă Champs-Elysées într'o locuinţă mică, a cărei chirie mare ar fi mirat din cale afară pe patronul ei, Henri Gabros, un domn în vârstă mijlocie, dacă ar fi aflat-o, căci înghiţea nu numai întregul salariu ce-l primea ca secretară particulara, dar peste leafa ei chiar.

Ea plecă de-acasă la nouă şi jumătate, îndreptându-se fuga spre Champs-Elysées, unde se opri, ca să aştepte autobuzul ce avea s'o ducă la serviciu. Gabriel Souvestre, care tocmai mergea la Siguranţă, o observă şi, salutând-o, se opri, vesel.

— Ce surpriză! — exclamă, zâmbindu-i. Eşti ultima fiinţă pe care m'aş fi aşteptat s'o întâlnesc prin cartierul ăsta.

— Ceea ce înseamnă că nu prea treci des pe aci, la ora asta, domnule Souvestre, — răspunse ea, râzând, — altfel ai fi băgat de seamă că sunt în fiecare zi aci, la nouă şi jumătate.

Motanul o cunoscuse când cu ancheta furtului dela banca Gabros, cel dintâiu delict mare ce făcuse celebru „Teasta Neagră". Deşi nu prea se da în vânt după femei, făptura aceasta mlădioasă, cu ochi albaştri, râzători, îl atrăsese mai mult decât măsura obişnuită.

— Ce se aude în lumea financiară? — întrebă el.

Vorbea cu ton de glumă, dar ea observă pe

dată, în vocea lui oarecare oboseală, iar cearcănele deia ochi grăiau lămurit de griji și nopți nedormite.

— Nu cred să suspendăm plățile sau că am face ceva identic peste două-trei zile, — răspunse Hélène. Dar la Siguranță ce se aude?

— Merge minunat! — răspunse Gabriel, dar fără prea mare entuziasm. Directorul vrea s'o transforme într'un han ieftin pentru „Teasta Neagră“ și prietenii săi.

— Și crezi că o să-l prindă? — întrebă.

— E isteț, extraordinar de isteț, — răspunse Motanul, — dar am făcut experiența că toți criminalii săvârșesc, mai curând sau mai târziu, o greșală. La el ține mai mult ca de obiceiu. Asta-i tot.

— Să sperăm că ai dreptate, — zise Hélène, — dar iată că-mi vine autobuzul. La revedere, domnule Souvestre!

Și sări în autobuzul supraîncărcat. Când sosi la bancă, domnul Henri Gabros era acolo, având obiceiul să vină de vreme. Nu-și lepădă bine Hélène pălăria și pardesiul în odăița de lângă birou și soneria o chemă la el.

Patronul era un bărbat voinic, cam între patruzeci și șaizeci de ani. Nu i-ai fi putut stabili vârsta decât cu aproximație, căci, cu tot părul-i cărunt și rar, fața plină n'avea nicio sbârcitură. Se îmbrăca cu oarecare eleganță, purtând veșnic la ochi monoclul.

Își ridică ochii de pe vraful de corespondență de pe birou-i mare și-și salută funcționara cu un surâs, zicându-i amical:

— Bună dimineaţa, domnişoară Touchard ! Frumoasă zi ! Cam rece, dar înviorătoare... da, înviorătoare.

Avea obiceiul să repete întotdeauna ultimul cuvânt.

— Am citit în gazetă — continuă — că „Ţeasta Neagră“ a comis iar o crimă teribilă. E un reportaj amănunţit în „Telegraful“. Reporterul trebue să fi fost de faţă. Zău aşa, omul acela e de o îndrăzneală uimitoare... foarte uimitoare.

Făcu o pauză, ca şi cum ar fi rostit o capodoperă de gândire, şi secretara crezu, la început, că a vroit să înţeleagă pe reporter, mirându-se că domnul Gabros vede o îndrăzneală în faptul că omul a fost, întâmplător, martor la o crimă. Bancherul urmă:

— De astă dată, a avut nerușinarea să săvârşească un omor brutal chiar în pragul casei unui inspector de poliţie... inspectorul-şef Souvestre. E acela care a fost trimis aci să ancheteze furtul. E o ruşine că n'au terminat cu monstrul ăla... da, o ruşine.

Hélène avu impresia că-i s'a pus o pungă de ghiaţă pe piept.

— Şi cine... cine a fost omorît ? — întrebă, cu glas stins.

Domnul Gabros luă de pe birou o gazetă deschisă.

— Unul anume Lander Ţiganul,—răspunse el,— tot un răufăcător. Indivizii ăştia au nişte nume năstrușnice. De bună seamă că făcea şi el parte din banda „Ţestei Negre“, dar se hotărîse să dea

poliţiei informaţiuni, sperând, de sigur, să se aleagă cu o răsplată. Descoperise pe adevăratul „Ţeasta Neagră" şi voia să comunice poliţiei tot ce ştia. Ea avea şansa, imensa şansă, care nu-i va mai reveni niciodată, să-l prindă, dar a pierdut-o, lăsând să fie omorît omul, chiar în pragul ei. Sunt complect de acord cu gazdele. Poliţia noastră trebue reorganizată... fundamental reorganizată.

Fata nu răspunse. Se gândi la Gabriel Souvestre, la faţa-i palidă şi la cearcănele dela ochi, Nu era de mirare că avea înfăţişarea aceea obosită.

— Atâta timp cât monstrul va fi liber, — continuă bancherul, enervat, — niciun cetăţean cu vază nu se mai poate simţi sigur. Eu, de felul meu, nu sunt fricos, dar trebue să mărturisesc, de când cu jefuirea băncii, când am găsit pe bietul Georges pe scară, nervii îmi sunt complect sdruncinaţi... complect sdruncinaţi.

— Ar trebui să vă duceţi la doctor, — îl sfătui secretara.

— De câte ori nu l-am consultat — răspunse Gabros — şi câte medicamente n'am înghiţit! Dar de geaba. Unul din doctori, un cunoscut specialist, a fost de părere că trăiesc prea singuratic şi m'a sfătuit să frecventez societăţi vesele... în sfârşit, ce mai calea-valea? ci-că să mă 'nsor ...da, să mă însor.

Şi-şi plimbă nervos mâna peste birou, luând un creion şi descriind, inconştient, nişte cerculeţe pe sugativa de pe mapă. Hélène îi ştia de mult obi-

ceiul acesta, care era semn că financiarul e adâncit în gânduri.

— De câteva zile — reluă el după o tăcere îndelungată — mă tot bat cu gândul să pun capăt vieții de burlac. Am agonisit destule bunuri pământești și nu sunt nici bătrân. In epoca noastră, un bărbat are vârsta ce i-o dă simțirea și eu nu mă simt bătrân. Așa dar, asta nu e nicio piedică. Mă voiu sili să fac tot ce mi-e în puteri ca să... ca să fii fericită... da, fericită.

Ea holbă ochii și trecură câteva minute până să găsească un răspuns potrivit.

— Este asta... o cerere în căsătorie? — bâigui, în cele din urmă.

Bancherul încuviință grav din cap.

— Fără 'ndoială că te surprinde, — zise Gabros, — fiindcă, probabil, nu ți-ai închipuit niciodată că eu ți-aș putea fi soț, dar m'am gândit **serios** la asta și nu văd de ce n'ar fi cu putință.

— Dar... dar, domnule Gabros, — îngână ea, cu gâtul urcat parcă, — nici prin minte nu-mi trecea...

— Nu-i nevoie să te pripești, domnișoară... adică... Hélène; constat că propunerea mea te-a uluit, dar ai vreme să te gândești: ăsta e singurul lucru ce te rog... singurul lucru.

— Sunteți foarte bun, — zise ea, reculegându-se, — și mă simt, firește, foarte (caută cuvântul potrivit)... foarte onorată; dar, oricât de rău îmi pare, e cu neputință... fiindcă nu sunt de loc dispusă să mă mărit cu dumneavoastră, ba nici cu nimeni altul.

— Nici nu m'am aşteptat ca să admiţi numaidecât, — zise Gabros. Ceea ce doresc ca să te gândeşti în linişte asupra acestei chestiuni, fără ca să te pripeşti... fără ca să te pripeşt.

Hélène fu scutită să răspundă, căci tocmai atunci cineva bătu în uşă şi intră un funcţionar, cu o cartă de vizită în mână. Gabros încruntă sprâncenele.

— Nu pot primi pe nimeni. Am de lucru. Cine este ? — întrebă, supărat.

— Un domn, Victor Formont, — anunţă funcţionarul. Vrea să vorbească pentru deschiderea unui cont la bancă.

Şi depuse carta de vizită pe birou. Gabros o luă şi o răsuci, nehotărît, printre degetele-i groase, dar cu îngrijire manicurate.

— Ei bine, să vie ! hotărî în cele din urmă.

Hélène fu încântată de această întrerupere, care-i da răgaz să reflecteze asupra neaşteptatei propuneri a bancherului.

Cum ieşi, trecu pe lângă Formont; dar, afară de faptul că acesta era înalt şi foarte simplu îmbrăcat, fata nu se alese cu nicio altă impresie. Chiar să-l fi privit mai atent, tit nu i-ar fi dat prilej să însemne ceva. Să fi fost, însă, de faţă Gabriel Souvestre, — care, în momentele acestea, era adâncit, într'o convorbire serioasă, cu inspectorul Tucky, — chestia ar fi căpătat alt aspect, căci Victor Formont ocupa, în albumul răufăcătorilor, dela Siguranţă, sub denumirea de Lindsay-„Scânteiuţă“ şi alte pseudonime, un loc de frunte. După

o scurtă enumerare a diferitelor sale fapte, era notat, cu cerneală roşie, cuvântul „Periculos".

CAPITOLUL 4

Individul care se tolănise într'un colţ al vagonului de clasa a treia avea o înfăţişare menită să gonească într'alt compartiment pe orice călător de treabă care-şi căuta un loc. Poate că acesta şi era motivul pentru care avea la dispoziţie tot vagonul.

Pardesiul cafeniu, ros, se descheiase de jumătate, lăsând să se vadă îmbrăcămintea-i jerpelită, iar încălţămintea-i era ruptă, cârpită. Obrazul nu trebue să fi văzut de cel puţin o săptămână un aparat de ras, căci bărbia-i era acoperită de nişte ţepi, ce se potriveau perfect la pielea murdară. O ţigară stinsă îi atârna melancolic în colţul gurii, iar şapca şi-o trăsese adânc peste ochii sălbatici, injectaţi de sânge.

Stătu tolănit până trenul ieşi din gară. Apoi, se uită la iuţeală în toate părţile, ca să se asigure că nu-l ameninţă niciun pericol din partea vreunui străin. După aceea, îşi scoase din buzunarul pardesiului un pistol automat, îl examină cu îngrijire şi, după ce se încredinţă că e încărcat, îl vârî înapoi în buzunar, dând din cap satisfăcut. Scotocind, apoi, prin hainele sdrenţeroase după o cutie de chibrituri, îşi aprinse ţigara şi se întinse iarăşi în colţul său, pufăind cu plăcere şi aruncând în văzduh rotocoale de fum.

Trenul gonea în noapte. Din când în când, ră-

păia în ferestre, căci, de cum se lăsase întunericul, se pornise şi o ploaie măruntă.

Convoiul de vagoane îşi micşoră viteza şi intră în Montjaune. Pasagerul se aplecă înainte, privind pe fereastra aburită de ploaie, în căutarea unui ceasornic. Il descoperi pe peronul de peste drum şi citi, cu oarecare greutate, cifra de pe cadran: unsprezece fără cinci minute. Pe scrisoarea ce o avea în buzunar scria, însă, unsprezece şi jumătate. Era, deci, încă de vreme, dar aceasta nu putea decât să-l încânte.

Uşile vagoanelor se trântiră şi trenul îşi continuă drumul. Călătorul suspină uşurat. Ocupa şi acum, el singur, tot compartimentul, aşa că se putea lăsa în tihnă în voia gândurilor.

Niciunul din colegii săi dela Siguranţă n'ar fi recunoscut, în epava aceasta umană, pe agentul secret Zaccone, care, altminteri, era un băiat elegant şi vioiu. Nu era de mirare, căci îi trebuise timp îndelungat pentru transformarea aceasta.

Trecuseră patru luni de când părăsise micuţa-i locuinţă de becher, spre a se muta în mahalaua apaşilor, în speranţa să prindă ici-colo câte ceva care să-l puie pe urmele „Testei Negre". In lunile acestea, se străduise să-şi câştige încrederea noilor săi vecini: spărgătorul de prăvălii, tâlharii, hoţii de buzunare şi numeroşii, mari şi mici, călcători de legi, cu cari venea în contact.

La început, îl priviseră cu oarecare neîncredere. dar ea pierise încetul cu încetul şi, după două luni, îl socoteau ca pe unul de-ai lor. De două ori fusese cât pe-aci să fie arestat şi el: odată când ajutase

la jefuirea unui magazin de bijuterii, prin spargerea vitrinei, iar a doua oară pentru furt prin efracţiune.

Auzise adesea povestindu-se de „Ţeasta Neagră", al cărui nume era rostit cu respiraţia reţinută şi cu o privire aruncată peste umăr, şi mai mult decât odată îşi exprimase dorinţa să devie membru al bandei lui. Săptămânile însă trecuseră repede, fără să se întâmple nimic. Era convins că-şi pierde timpul deasurda, când se pomeni cu o scrisoare.

Scoase din buzunar foaia mototolită şi citi rândurile pentru a o suta oară. Erau pe hârtie ieftină şi bătute la maşina de scris. Incepeau astfel, fără niciun ocol:

Mi-a venit la ureche svonul că eşti dispus să intri în organizaţia mea. Dacă e adevărat, apoi ia Miercuri seara trenul de 10 şi 50, în gara Pampelune, şi coboară în halta Farlea Loup. Trenul soseşte acolo la 11 şi 30. Pe peronul din fund se află o sală de aşteptare. Stai acolo până vin eu. Banii anexaţi îţi vor acoperi complect cheltuelile.

Scrisoarea purta stampila obişnuită: tidva neagră, iar „banii anexaţi" constau dintr'o bancnotă de cincizeci de franci.

Zaccone împături răvaşul şi-l vârî iar în buzunar. Aşa dar, nu aşteptase de geaba atâta vreme.

Când primise scrisoarea, cel dintâiu gând al său fusese s'o comunice lui Gabriel Souvestre, spre a se lua măsuri ca poliţia să împresoare halta Far-

lea Loup. Apoi, însă, se răzgândise, zicându-și că necunoscutul va afla aceasta, după toate probabilitățile, așa că nu va veni la întâlnire. Și el nu era dispus ca, după atâta trudă de a da de urma prăzii, să riște, cu atâta ușurință tot succesul. In sfârșit, trenul, care oprise la fiecare stație, sosi în Farlea Loup. Agentul secret coborî. Era singurul călător care descindea din tren. Merse dealungul peronului, uitându-se în toate părțile. Nu prea era încântător pe-acolo. Două lămpi cu petrol, ce pâlpâiau în vânt, formau singura lumină. De jur împrejurul micului acoperiș, ce ferea numai o părticică a peronului, se întindea un peisaj pustiu, biciuit de ploaie. Din când în când, luna ieșea de după petecele de nori cari se fugăreau, scăldată într'o lumină apoasă.

Se descărcară din tren două bidoane cu lapte, după care el își continuă drumul. Singurul impiegat, probabil șeful stației, paznic și portar în același timp, dispăru după barieră, lăsând pe Zaccone pe peronul ud de ploaie.

Agentul secret descoperi sala de așteptare: o baracă de scânduri, în capătul extrem al stațiunii. Se îndreptă încet într'acolo. Lumina lămpilor n'ajungea până în partea aceea. Locul era cufundat într'o umbră adâncă.

Zaccone stătu pe prag o secundă si apoi abia intră. Sala era cufundată în întuneric. Dacă arsese, cumva, acolo o lumină, apoi fusese stinsă. O atmosferă mucegăită îl întâmpină. Din beznă i se adresă cineva în soaptă:

— Tu ești Donald?

Agentul secret răspunse afirmativ. Donald era numele ce şi-l împrumutase.

— Vino înăuntru! — continuă vocea.

El păşi înainte. domol, sforţându-se zadarnic să străbată cu ochii întunericul de păcură.

— Ţi-e frică, hai? — îl luă în zeflemea vocea.

— Nu, — mormăi Zaccone.

— Bun! N'am nevoie de oameni sperioşi, — zise „Ţeasta Neagră". Aşa dar, Donald, am de lucru pentru tine. Dacă-ţi faci treaba cum se cade, eşti plătit bine. Cunoşti pe inspectorul-şef Souvestre?

Zaconne tresări. Intrebarea îl năuci un moment.

— Am auzit de el, — murmură în cele din urmă.

— Incepe să mă plictisească — zise vocea — şi trebue să dispară. M'am hotărît să-ţi predau ţie sarcina aceasta. Toţi câţi se înrolează în organizaţia mea trebue să săvârşească o faptă cu care să se releve. Ăsta e examenul tău. Eşti de acord?

— De sigur! — admise Zaccone fără şovăire.

— In regulă, — replică cellalt. Ţine asta!

Agentul secret întinse mâna şi se pomeni cu un plic. Necunoscutul părea că vede în întuneric.

— Ai aici instrucţiuni amănunţite — reluă el — şi, afară de asta, o sumă care să-ţi înlesnească să-ţi cumperi un costum cuviincios. Trebue să urmezi orbeşte ordinele. In fiecare zi, te duci la tutungeria de pe peronul dela staţia Lambeth a Metropolitanului şi-ţi cumperi un pachet de ţigări „Cartuş". Notează-ţi bine calitatea: ţigări „Cartuş". Tu ai numărul treizeci şi patru. Când ceri ţigările, dă-ţi şi numărul! Planul atentatului împotriva lui Souvestre e în plic. Ai înţeles?

— Da.

Şi, scoţându-şi revolverul din buzunar, Zaccone şi-l despiedică.

— Haiit, şterge-o! Treci pe barieră! Cum ieşi pe stradă, apuc'o pe dreapta! La vreo doi kilometri de aci este altă staţie, de unde vei putea ajunge a casă.

Ochii lui Zaccone se obişnuiseră cu întunericul. Putu zări, acum, nedeslușit, o figură care sta la vreun metru de el.

— Iţi comunic eu unde ai a-mi raporta !

Zaccone întinse, brusc, mâna şi apucă de brat pe „Teasta Neagră".

— Te-am prins, băiete! — zise printre dinţi. Eu sunt agentul de Siguranţă Zaccone. Te-am tras pe sfoară. Mâinile sus! Nu te opune!

O clipă, domni o tăcere mormântală. Apoi, Zaccone îşi simţi mâna înarmată cu pistolul încercuită de alta străină. O apăsare tare şi o durere nebună îi cutropi braţul. Pistolul îi scăpă jos şi-l auzi izbindu-se de scânduri. Lovi cu cealaltă mână, dar nimeri în gol. Se năpusti. atunci, cu îndârjire asupra adversarului, dar obrazu-i veni în contact cu un petic moale de lână... şi parcă-i veni la nas un miros de viorele. Sau nu cumva „Teasta Neagră" nici nu era...?

O durere arzătoare la umeri îl svârli înapoi. Se împletici şi căzu, cu faţa înainte..

CAPITOLUL 5

Hélène constată cu plăcere că e aproape unu

Motivul acestei neobișnuite emoții era că Gabriel o rugase dimineața, prin telefon, să ia masa la prânz, cu el. O cam înciuda, totuși că în ultimul timp, icoana lui îi ocupa prea mult gândul. E drept, nici prin minte nu-i trecea că ar fi îndrăgostită de dânsul, dar nu putea tăgădui că se bucura straşnic că-l va vedea.

Își revenise din uluirea în care o transpusese propunerea domnului Gabros. Deoarece corpolentul financiar nu mai revenise asupra ei și o trata întocmai ca și odinioară, ea spera că o fi uitat de fugarnica-i explozie de sentimente.

Ii se păru o veșnicie până ceasornicul de pe birou se hotărî, în sfârșit, să indice ora întreagă. Sări de pe scaun, cu o vioiciune neobișnuită, acoperi mașina de scris, își îmbrăcă pardesiul și-și puse pălăria. Se opri în fața oglinzii, își dete cu puțină pudră pe nas, iar pe buze cu „rouge“ și ieși în stradă. Opri un taximetru care mergea încet, porunci șoferului s'o ducă la hotelul „Boulevard“ și urcă.

La sosire, Gabriel Souvestre o și aștepta în hol și o salută cu bucurie fățișă. In drumul spre restaurant, Hélène constată că el părea mai puțin obosit decât la ultima lor întâlnire, și nu-și putu explica de ce descoperirea aceasta îi produce bucurie. La ușă, îi primi chelnerul-șef, care-i duse la o masă dela o fereastră.

— Te-a mirat că te chem eu la telefon? — întrebă Gabriel, în timpul cât ea își scotea mănușile.

— Da, m'a cam mirat, — recunoscu ea, —a dar la urma urmelor, trebue să ne aşteptăm dela dumneata ca să faci lucruri neprevăzute, nu-i aşa ?

— Cum adică? — întrebă Gabriel, luând lista de mâncare.

Ea râse.

— Păi eşti detectiv — răspunse — şi ar fi împotriva regulelor tradiţiei ca să te porţi ca un om normal. N'am dreptate?

— Dacă m'ai cunoaşte bine, ai vedea că mă port întotdeauna foarte normal.

— Păcat! — comentă Hélène. In orice caz, trebue să-ţi mulţumesc că mi-ai îmbogăţit viaţa cu un eveniment.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Stau pentru întâia oară la masă cu un slujbaş al legii — declară ea solemn — şi am impresia că sunt sub pază

— Te asigur — îi replică Gabriel — că noi, ăştia dela poliţie, n'avem obiceiul să mâncăm împreună cu delicvenţi la restaurantul „Boulevard"

Un chelner veni să ia comanda. Cum se depărtă, Hélène întrebă:

— Ai descoperit ceva nou asupra „Testei Negre" ?

— Nu şi, uneori, cred că nici n'o să-l prindem vreodată. E întocmai cum am căuta pe cineva în ceaţă. Odată, la o sută de ani, se naşte un răufăcător cu adevărat inteligent, un geniu care nu face nicio greşeală. „Ţeasta Neagră" pare să fie unul dintr'aceia. Toată speranţa noastră e că, într'o bună zi, tot îi va scăpa o greşală.

— Ba n'o să facă niciuna, — zise ea, aproape cu pasiune, și roși. Vreau să spun adică: după câte am aflat, e prea isteț ca să dea poliției măcar cel mai mic indiciu.

Gabriel o privi atent.

— Dar ce ai aflat?

— Eh, ceea ce am citit în ziare, — răspunse ea, cam fâstâcită, — dar domnu Gabros a vorbit adesea de el: e un subiect de predilecție și chiar că aș dori să n'aibă altul.

— Adică? — scrută Gabriel

— L-ar reține dela lucruri cari... cari sunt și mai puțin plăcute, — încheie ea, cam încurcată.

El se lămuri, deodată, cam ce a vrut secretara să înțeleagă.

— Ei cum, a îndrăznit balena aia să-ți facă curte? — întrebă el cu vehemență. (Dar se potoli îndată). Scuză-mă, te rog! N'am niciun drept să te iscodesc.

— N'ai nevoie să te scuzi — zâmbi ea — și. dacă vrei să fiu sinceră, n'a făcut numai pe îndrăgostitul — firește, în limitele bunei cuviințe, — dar mi-a propus și să ne căsătorim.

— Trebue să fie țicnit! — exclamă Gabriel mânios.

— Nu e tocmai un compliment pentru mine, — zise ea încet.

— N'o lua și dumneata greșit... dar un om la vârsta lui! De... e lipsit de bun simț.

— Negreșit că va trebui să-mi dau demisia, dacă nu'ncetează, și mi-ar părea rău, fiindcă-mi place să lucrez și apoi, mă plătește foarte bine.

Chelnerul veni cu supa şi convorbirea se desfăşură asupra unor chestiuni mai puţin personale Timpul trecea ca în sbor. Terminară cu masa fără să fi observat bine că au început-o. Hélène puse jos ceaşca de cafea şi se uită la ceas.

— O, Doamne, e aproape trei ! — exclamă ea, consternată. Trebue să plec. O să întârziu.

Gabriel chemă pe chelner şi plăti.

— A fost foarte drăguţ din partea dumitale, — zise ea, la plecare. M'am distrat de minune.

Gabriel o duse, încântat, la un taximetru. Ea dispăruse de mult, dar el rămăsese încă în acelaşi loc, uitându-se după dânsa. Cu mare greutate, reveni la realitate şi o luă spre „Sureté". La birou, îl aştepta Tucky, care, cum îl zări, rânji :

— Eşti încă în viaţă ?

— Pe cât ştiu, da, — răspunse Motanul, — da' de ce ?

— Imi închipuiam că acum vii dumneata la rând, unde-şi greşiră socotelile cu mine de două ori, — zise Tucky, aprinzându-şi o ţigară.

— Au greşit de două ori ? — repetă Gabriel.

Elegantul inspector făcu un gest afirmativ şi depărtă depe pantaloni un firişor de lână.

— Da, — lămuri el, — „Ţeasta Neagră" a fost azi dimineaţă foarte harnic. Tocmai ieşisem pe poartă, de-acasă, când cineva trase asupra mea dintr'un automobil închis care trecu pe lângă mine.

Şi, suflecându-şi mâneca, arătă o vânătaie lungă, roşie, la braţ.

— Uite semnul ce l-a lăsat glontele. Am putut nota numărul maşinii: BN 8725, dar s'a constatat

că e o tăbliță falsă. La Paris, nici nu există numărul ăsta. Mai adineaori au încercat pentru a doua oară. Tocmai așteptam la o răscruce, să se libereze drumul. Deodată, mă pomenii cu unul că se poticnește teribil de mine și mă trântește, cât sunt eu de lung, în fața unui autobuz. Șoferul, însă, era stăpân pe nervii lui și pe cârmă; altfel, gazetele ar fi avut de relatat a doua zi un accident de circulație. Oricum, însă, păcătosul a reușit să-mi strice un costum admirabil și eu să-mi pierd o groază de vreme, căci a trebuit să mă întorc acasă, să mă schimb.

Gabriel era să spuie ceva, când cineva bătu în ușă și intră un sergent.

— E cineva afară care vrea să vă vorbească, — anunță el.

— N'am timp, — îi răspunse Gabriel enervat,— dar cum îl chiamă ?

— Domnu' Pradel.

— A, da ! Bine, să poftească ! — admise Motanul.

Sergentul ieși.

— Ce-o fi vrând ? — zise Tucky. E, probabil, în căutarea unui reportaj pentru „Telegraful". Poate că vine și să ne ceară scuze, în numele secretarului de redacție, pentru ultimul articol ce l-au publicat asupra Siguranței.

„Ultima Clipă" nu venea nici pentru una, nici pentru alta, după cum observară numaidecât.

— Slavă Domnului ! — exclamă el, strângând cu putere mâna lui Tucky. O, cât mă bucur că nu e exact !

— Ce nu e exact? — se grăbi să întrebe Motanul.

— Azi dimineaţă primirăm ştirea că Tucky a fost omorît — comunică Pradel — şi m'au trimis aci să văd dacă e adevărat sau nu.

Şezu şi-şi şterse fruntea.

— Cine v'a dat informaţia asta? — întrebă Tucky, curios.

— Habar n'am, — răspunse reporterul, — ni s'a comunicat telefonic.

— De! făcu inspectorul, mângâindu-şi bărbia. Ticăloşii or fi fost sigur că unul din atentate va zbuti. Şi de unde v'au chemat?

— Telefon public! — lămuri scurt gazetarul. Dar a mai fost ceva. Omul dela telefon spunea că, acum, vine la rând Gabriel.

— Foarte amabili! — comentă tânărul inspector-şef. Işi închipue, de sigur, că o să le-o iau în nume de rău, dacă mă trec cu vederea.

— Secretarul nostru de redacţie o să fie tare dezamăgit, — rânji Pradel. Era entuziasmat, când ne sosi ştirea. Cerea să se facă un reportaj lung, cu titlu peste pagină şi poza lui Tucky, cu note biografice.

— Imi pare rău — zise acesta — că-i produc o deziluzie, dar am o aversiune strasnică împotriva asasinării mele, chiar dacă răpesc, prin aceasta, „Telegraful"-ui un articol senzational.

Gabriel era să-şi exprime o părere, când se ivi din nou sergentul.

— Doi oameni au adus un dulap pentru biroul dumneavoastră, — anunţă acesta.

— Serios? Şi-au adus aminte ? — exclamă Motanul. Eh, să intre !

Sergentul ieşi şi, peste puţin timp, doi indivizi pătrunseră cu un dulap greu, de stejar. Il lipiră de perete, se şterseră de sudoare şi cerură lui Gabriel să le iscălească de primire. Nu plecară bine şi veni iar sergentul, cu o cheie.

— Au uitat să v'o dea.

— Erau să uite chiar să-l aducă. In orice caz, a trebuit cam mult să treacă.

— Aruncă-ţi o ochire înlăuntru ! — îndemnă Gabriel pe coleg, aruncându-i cheia.

Tucky o prinse cu îndemânare şi o vârî în broască. Dar, cum deschise uşa, scoase un ţipăt. Souvestre şi Pradel săriră, speriaţi, în sus.

— Ce este ? — strigă reporterul.

— Uitaţi-vă şi voi ! — gâfâi Tucky.

Jos, în dulap, zăcea un trup nemişcat, ghemuit cu capul înainte. La vederea chipului desfigurat, Motanul recunoscu pe agentul secret Zaccone, care trebue să fi fost mort de o lungă bucată de vreme

Cel dintâi care-şi reveni fu Tucky, care se repezi la birou şi sună, iar după aceea, cu ajutorul lui Gabriel, scoase cadavrul din dulap. O foaie de hârtie murdară căzu din costumul sdrenţuit al mortului. Inspectorul o ridică, aruncă o ochire pe ea şi o întinse, mut, colegului. Conţinea trei rânduri scrise la maşină:

Dobitocul voia să-şi măsoare inteligenţa cu a mea. Alţii cari fac la fel o vor păţi identic.

Ca iscălitură: stampila cu tidva neagră.

Tucky, care se aplecase asupra cadavrului, ridică, domol, capul.

— Trebue să fi murit instantaneu. I s'au aplicat două lovituri în spate.

— Are ceva în buzunar? — întrebă Souvestre.

Inspectorul făcu o perchiziție rapidă.

— Nu, nimic, — zise el.

Și zărind pe sergent, care înmărmurise de spaimă, se răsti la el:

— Ce stai de sgâești ochii? Adu un doctor! Fugi!

Omul se duse. Gabriel i se adresă lui Pradel.

— Să nu scrii nimic la gazetă, cel puțin acuma! S'ar neliniști lumea, care și-ar pierde încrederea în poliție, și tocmai asta urmărește „Țeasta Neagră". N'a făcut asta numai pentru efectele dramatice, ci cu un scop special: să ne zăpăcească.

Șezu la birou și trase telefonul spre el.

— Ce vrei să faci? — cercetă Tucky.

— Să stabilesc câteva amănunte.

Vorbi cu telefonistul, cerându-i legătura cu secția de materiale.

— Allo! Aici inspectorul-șef Souvestre! La cine s'a comandat dulapul pentru biroul meu? — întreabă.

Și așteptă, în timpul cât cellalt căuta prin registre.

— Ciudat cum de au izbutit să se servească de dulap! — comentă Tucky. Trebue s'o fi făcut în timpul transportului

Gabriel încuviinţă din cap şi întinse mâna după cutia de ţigări de pe birou.

— Aşa e, — recunoscu el, — dar şi atunci trebue să fi fost destul de greu. Allo ! (vorbi iar la aparat). Da ? La Merlan ? Mulţumesc ! (Chemă, apoi, din nou centrala). Dă-mi legătura cu prăvălia de mobile Merlan !

— O să fie mare tămbălău, — zise Tucky. Dumnealor de sus (vorbea de superiorii săi) n'o să prea închidă ochii. Trebue să găsim de urgenţă mijloace ca s'o terminăm cu „Ţeasta Neagră". Altfel, lucrul ia o întorsătură urâtă pentru noi.

— Ştiu, — întări Gabriel, făcând un gest de disperare, — dar ce putem face ? Suntem şi noi numai nişte oameni şi nu suntem în stare de minuni!

— Şi, totuşi, aşteaptă dela noi să facem minuni, — murmură inspectorul.

Souvestre bombăni ceva şi-şi îndreptă iarăşi atenţiunea către telefon. După un schimb de fraze, puse receptorul la loc şi se sculă, abătut.

— Sunt complect deprimat, — zise. La Merlan mi-au comunicat că dulapul e încă în magazie şi că abia mâine-l vor trimite. Ce zici de asta ?

— Absolut nimic, — răspunse Tucky. Aş vrea, însă, să mă dumiresc de un lucru: de unde ştia „Ţeasta Neagră" că vrem să luăm un dulap nou ? Cam suspect.

— Ştie tot, — zise Gabriel cu amărăciune. In viaţa mea nu mi-a fost frică, dar dacă e cineva care să mi-o insufle, apoi acela e „Ţeasta Neagră". Unde te duci ? (adaogă apoi supărat, văzând pe inspector că se îndreaptă spre uşă).

— Poate e chip să aflu ceva despre indivizii cari au adus dulapul, — răspunse Tucyk, ieşind.

Gazetarul se despărţi şi el, făgăduind să vie pe seară. Souvestre rămase singur şi prinse a se plimba în sus şi'n jos, reflecând la evenimentel din ultimele ore. Veni, apoi, doctorul şi după o examinare scurtă, îşi dete avizul asupra cauzei morţii, autorizând înhumarea rămăşiţelor pământeşti ale nefericitului Zaccone.

Obosit şi descurajat, Gabriel hotărî să se ducă acasă şi ieşi pe gangul ce duce peste pod: era drumul cel mai scurt spre domiciliul său. Se urcă mecanicește într'un taximetru care venea domol şi indică şoferului adresa. Proptit în fundul maşinii, se lăsă în curând în voia gândurilor.

O împrejurare neînsemnată îi scăpă viaţa: un geam care nu era bine înţepenit se sparse şi zăngănitul cioburilor îl smulse din toropeală. Ridică ochii: şoferul dispăruse. Habar n'avea când sărise omul jos. In orice caz, automobilul gonea înainte, fără conducător şi cu viteză maximă, în afluenţa din „place du Carroussel".

Mintea-i lucra cu înfrigurare. Smuci uşa şi sări afară, prăvălindu-se, în marea viteză, pe pavaj. O secundă în urmă, un autobuz coti după colţ, izbi maşina din flanc şi o sfărâmă. Intr'o clipă, se adună o imensă mulţime. Gabriel, care era încă pe jumătate năucit de cădere, se ridică, cu ajutorul unui sergent.

— Ce-a fost? — întrebă acesta, răstit. Taximetrul n'avea şofer. Cum se poate asta?

Souvestre se legitimă şi expuse incidentul în câteva cuvinte.

— O, Doamne, — exclamă sergentul, — ce mişelie ! Era să vă pierdeţi viaţa.

Gabriel se uită la rămăşiţele maşinii şi zâmbi slab.

— Asta le-a fost şi intenţia, — zise apoi.

Relativ, se simţea bine, dacă nu socotim durerea arzătoare ce-l picnea la braţul şi şoldul stâng. Işi continuă drumul spre casă, dar de astă dată fu mai prudent. Merse cu autobuzul, măsurând cu atenţie pe cei din jur. La domiciliu, găsi pe „Ultima Clipă“ aşteptându-l.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce ţi s'a întâmplat ? — întrebă acesta, îngrozit, văzându-l atât de turburat şi cu hainele murdare. Ai suferit un accident ?

— Da, dar scuză-mă un moment ! Iţi povestesc, după aceea, totul.

Şi, ducându-se în camera de baie, Gabriel se desbrăcă şi se examină. Rănile erau, relativ, neînsemnate: una la braţ şi o jupuitură mare la şold. După ce făcu o baie şi se îmbrăcă, redevenise aproape cel vechiu şi se înapoiă în sufragerie. Işi turnă un pahar de „Cointreau“ şi se trânti pe un scaun, lângă reporter, căruia-i raportă pe scurt cele întâmplate.

— Ce păcătoşi ! — exclamă Pradel. Afacerea ia o întorsătură din ce în ce mai gravă. Un atentat împotriva ta, două împotriva lui Tucky, bietul Zaccone ucis... şi toate într'o zi ! E sinistru. Trebue făcut ceva, zău aşa !

— Ai tu vreo idee?

— Nu-mi vine nimic în minte. Cred, însă, că ţi-ai notat numărul maşinii?

— A făcut-o sergentul — răspunse Gabriel — şi am dat ordin să se facă cercetări. Mă prind, însă, că e numărul fals şi că n'o să se găsească niciun proprietar al vehicolului. Ticăloşii sunt prea şireţi

Şi, suspinând, se duse la un dulăpior, unde, în partea din faţă deschse o uşiţă dublă.

— M'am săturat, pe ziua de azi, de „Teasta Neagră", — zise, obosit. Să ascultăm şi puţină muzică!

Şi întoarse un buton. Melodii de operetă se împrăştiară prin cameră.

— Slavă Domnului că postul de radio Nantes are în program ceva care te desfată! — constată Souvestre, înapoindu-se la scaunul său.

Intinse lui Pradel cutia cu ţigări şi reporterul se servi, aprinzându-şi una. Fumară un timp în tăcere. Deodată, orchestra se întrerupse, se auzi o hârâitură şi, apoi, o voce stridentă. Motanul sări în sus dela cele dintâi cuvinte.

— Aici vorbeşte „Teasta Neagră", — spunea glasul. La noapte, fix la douăsprezece, voiu jefui casa de bancă „Feld & Wastern"!

Se auzi un clinchet în aparat, o tăcere de o clipă... şi apoi, iarăşi, sunetele de orchestră.

CAPITOLUL 6

Gabriel, fu, din două sărituri, la telefon, ceru un număr secret şi vorbi, o secundă după aceea, cu inspectorul Tucky, care, din fericire, era încă la

„Sureté", unde redacta un raport. Ascultă expunerea lui Souvestre, fără să spuie o vorbă.

— Şi ce părere ai dumneata ? — zise în cele din urmă. Moft, nu-i aşa ?

— Se poate, — răspunse Gabriel, — dar mă 'ndoiesc. In orice caz, voiu lua măsuri. Înştiinţează comandamentul de atac şi toate rezervele ! Pune-i să împresoare banca. In zece minute, sunt şi eu la Siguranţă. (Atârnă aparatul şi se adresă către Pradel.) Vino şi tu, dacă vrei !

— Dacă vreau ? I-auzi vorbă ! N'am eu poftă să-mi scape afacerea. Ce neruşinare ! Să te dai cu capul de pereţi, zău aşa !

— Las'că i-o fac eu puşlamalei! — gâfâi Gabriel, punându-şi pardesiul.

Şi coborî scara, însoţit de reporter. Păţania de adineaori îl învăţase minte, aşa că lăsă mai întâi să treacă trei taximetre, luând abia al patrulea. Era zece şi jumătate când sosiră la „Sureté". Tucky tocmai de ordine, din birou. La intrarea lor, elegantul inspector ridică ochii, îi salută din cap şi continuă să vorbească la telefon. In sfârşit, termină şi-şi aprinse o ţigară, oferind şi lui Souvestre una. Acesta, însă, refuză.

— Mulţumesc ! Nu-mi arde acum de fumat. S'a atentat azi la viaţa mea.

— Regret ! — murmură Tucky. Altminteri, însă, am vorbit cu cei dela radio. Ci-că tocmai au transmis un concert din Nantes şi nu-şi pot explica altfel lucrul decât că o fi fost pe undeva comunicaţia întreruptă. Am dat ordin să se facă cercetări. (Se uită la un carnet pe care-l avea în faţă). Două

sute de agenţi municipali se vor transporta cu automobile, în cinci minute, la banca „Feld & Western". Ştii, am înştiinţat şi poliţia municipală. Toţi sunt bine înarmaţi şi au ordin, la nevoie, să tragă. Asta-i tot, deocamdată.

Următoarele cinci minute le folosiră ca să ţie un consiliu de război. Telefonul sbârnâi. Tucky primi un raport scurt, dete un ordin şi înştiinţă pe Souvestre:

— Prima maşină a plecat. Am dispus să ni se pregătească un automobil de o deosebită rapiditate. Cum or fi gata, putem porni îndată.

Şi, sculându-se, se duse de-şi luă din cuier pardisiul, admirabil lucrat, şi-l puse, şi se încheă cu îngrijire.

— Arme ai ? — întrebă.

Gabriel făcu un gest negativ.

— Ia şi dumneata, atunci, unul !

Deschise un sertar, scoase două pistoale cu încărcare automată, le examină şi remise unul superiorului său. Acesta îl vârî în buzunar.

Tucky îşi roti încă odată ochii prin cameră şi deschise uşa.

— Gata ! — zise după aceea.

Vehicolul, o maşină-sport deschisă, aştepta la poartă. Se urcară. De bună seamă că şoferul şi primise instrucţiuni, căci nu-i făcu bine semn inspectorul şi-i şi dete drumul.

La podul „Pont des Arts", îi ajunse un automobil mare, ce venea cu o viteză fulgerătoare. Era plin de poliţişti, ticsiţi în el ca nişte sardele. Câteva secunde în urmă, trecu pe lângă ei o a doua

mașină, tot cu polițiști. Lângă strada Halévy, deteră peste un adevărat șuvoiu de automobile, biciclete și motociclete, cu sau fără remorci, toate îndreptându-se în aceeași direcție. Era o îmbulzeală ca în orele de amiazi; trotuarul mișuna de pietoni. Gabriel îi înțelese rostul. Inștiințarea făcută de „Țeasta Neagră" la radio a fost auzită de sute de mii de oameni și, acum, toți voiau să-și satisfacă setea lor de spectacol.

Mașina inspectorilor se strecură cu îndemânare, sub mâna sigură a șoferului, prin șirul des de vehicule și opri, în sfârșit, la banca „Feld & Western". Souvestre coborî și se uită, uimit, în jur. Nicicând nu văzuse atâta mulțime adunată într'o stradă. Pe trotuar, pe caldarâm, pe orice locușor liber, se împingea, se înghiontea, se îndesa o mare de trupuri. Se orânduiseră la iuțeală câteva grupuri de polițiști, cari făceau tot ce era cu putință ca să ție lumea la distanță.

— Parcă ar fi o gală de box, — comentă Tucky. N'aș fi crezut niciodată că există atâția oameni cari n'au ce să facă. Aș vrea, în definitiv, să știu ce așteaptă. Nu m'aș mira să aflu că pândesc un asasinat în massă. Nimic nu atrage așa de mult lumea ca perspectiva de a vedea sânge.

Apoi, se depărtă, ca să se încredințeze că subalternii săi sunt la post. Gabriel și Pradel mai stătură locului o clipă, aruncând o ochire în jur. Poliția reușise să întindă un cordon împrejurul băncii, care se afla la o răscruce. Souvestre observă un grupuleț de trei bărbați croindu-și drum prin mulțime, spre intrare. Unul era înalt, avea o

înfățișare de militar ș purta un costum de seară. Altul era scund, cu fața foarte roșie. Purta o pălărie tare. Un inspector în uniformă îi însoțea. Cum sosiră la intrare, Souvestre recunoscu pe domnul înalt. Se scuză la Pradel și, apropiindu-se de acela, îl salută.

— Ce părere ai, Souvestre, de chestia asta ? — întrebă baronul Gustave de Lafosse, directorul general al băncii. E o glumă... o glumă proastă. E imposibil să iei în serios așa ceva.

— Din păcate, nu sunt de acord cu dumneata, — răspunse Gabriel. Sunt, dimpotrivă, înclinat s'o iau foarte în serios.

— Dar, dragă prietene, — protestă bancherul, — ce ar putea să facă ticăloșii? Nu vezi ce de lume s'a adunat ? Pe lângă asta, piața e, toată, baricadată de polițiști. Ar trebui doar o minune să se întâmple.

— „Țeasta Neagră" nu aruncă vorbe în vânt, — replică Souvestre. Fii sigur, domnule baron, că a aranjat totul până 'n cele mai mici amănunte. Nu vreau să afirm că aș putea ghici ce are de gând; dar, orice ar fi, el nu lasă nimic la voia întâmplării.

— Perfect; dar, dacă-și închipuie păcătoșii că vor scoate ceva dela bancă, apoi și-au greșit socotelile, — se amestecă inspectorul în uniformă.

Gabriel propuse :

— Ce-ar fi dacă am scotoci prin tot imobilul ? Ai cheile la dumneata ?

— Sunt la procurist, — răspunse Gustave de Lafosse, recomandându-i pe bondoc.

Pe când urcau scara, spre bancă, veni fuga şi Tucky.

— Am întins un lanţ de agenţi pe după tot blocul, iar la spatele lor e un al doilea cordon de poliţie uniformată, — vesti el încântat. Niciun nechemat nu poate trece printre ei.

Burtosul procurist descuie poarta şi intrară. Găsiră în vestibul pe paznicul de noapte.

— E ceva, Hugues? — întrebă baronul.

— Nu, conaşule.

Souvestre se uită la ceasornic. Era unsprezece şi jumătate. Tucky schimbă câteva cuvinte cu inspectorul în uniformă, care, imediat după aceea, se depărtă la iuţeală.

— Am cerut să aducă întăriri, — lămuri Tucky; — avem nevoie de ele, în cazul că nu e ceva în regulă în imobil.

Aşteptară până ce inspectorul se înapoie cu şase sergenţi. Cercetară, apoi,, cu minuţiozitate toată clădirea, dar nu găsiră nimic neobişnuit şi, în cele din urmă, se reuniră în hol.

— Uite ce zic eu, — începu Tucky, — te lăsăm pe dumneata, domnule inspector, aci, cu ăştia şase sergenţi ai dumitale, cu paznicul de noapte şi cu procuristul. Sunteţi înarmaţi, băieţi?

— Da, — răspunseră ei.

— Perfect! (Şi Tucky se întoarse către Gabriel). Noi păzim în faţa casei. Dacă se întâmplă ceva, lovitura va porni de-afară.

Cum ieşiră pe peron, Tucky se opri şi porunci inspectorului în uniformă:

— Dumneata rămâi, vasăzică, înăuntru, luând comanda asupra dumitale. Paznicul să închidă, ca de obiceiu, după noi şi postează un om la o fereastră de sus! La primul semn că e ceva neliniştitor, să dea alarma! Ne-am înţeles?

— De sigur.

— Excelent!

Cochetul poliţist ajunse jos, lângă scară, pe Souvestre şi baron. Poarta fu încuiată pe dinnăuntru.

— Nu cred să se întâmple ceva — opină Tucky — şi nici nu ştiu cum s'ar putea întâmpla. Ia să controlăm acum cordoanele!

Şi merseră dealungul rândurilor de agenţi de Siguranţă, cari, îmbrăcaţi civil, înconjurau la distanţe de câte doi-trei metri, întregul bloc. După ei, venea un al doilea lanţ de poliţişti în uniformă.

— Dacă „Ţeasta Neagră" n'are darul de a se face invizibil, apoi i-e cu neputinţă să se strecoare pe-aci, — asigură Tucky.

La înapoierea spre punctul de unde porniseră, Gabriel îşi aminti, deodată, de gazetar şi-l căută din ochi. In acelaşi timp, avu impresia că a zărit pe Hélène Touchard în mulţime. Ar fi fost aproape în stare să şi jure. O căută; dar, în presupunerea că a fost, se depărtase, între timp. Pradel sta încă lângă bancă şi veni, acum. la ei.

— Ei, — întrebă el — întâmplatu-s'a ceva ?

— Incă nu, — răspunse Souvestre.

— E douăsprezece fără un minut, — constată

reporterul. Trebue să se grăbească, dacă vor să fie punctuali.

Nu terminase bine și un sergent veni fuga.

— Domn' inspector Tucky? — întrebă el.

— Eu, — răspunse Tucky. Ce este?

— Un om de-al dumneavoastră, din dos, vrea să vă vorbească, — anunță el. A fost arestat un individ care a încercat să străbată cordonul.

— Foarte bine, — replică inspectorul, — alerg.

Sergentul se ținu după el.

— Pare-se că tot se petrece ceva și...

Gabriel nu termină, căci portalul băncii se deschise brusc și inspectorul de poliție, care avea în interior comanda, coborî treptele. Cum zări pe Souvestre, se repezi la el.

— Poftiți, vă rog, sus! — gâfâi el. E ceva suspect.

— Suspect? Adică cum? — se miră Motanul.

— Nu știu nici eu, dar nu mai e pic de aer pe-acolo. Nici mie nu-mi e tocmai bine.

Gabriel și urcase jumătate scară, însoțit de gazetar și baron. Holul era gol. Souvestre îl străbătu la iuțeală, când observă ceva în colț. Merse într'acolo, ca să vadă ce e, și sări înapoi, cu un țipăt. Garidanul de noapte zăcea pe jos. Cu toată lumina turbure, Gabriel putu zări mânerul unui cuțit și sângele ce se scurgea pe sub corpul prăvălit. O singură privire asupra chipului rigid îi fu deajuns ca să înțeleagă că omul a murit. Se uită în jur.

— Unde este inspectorul care mă cheamă? — întrebă.

Acela dispăruse. In momentul acesta, veni fuga Tucky.

— Ce e aici? — exclamă el. Nimeni n'a voit să treacă prin cordon. A fost o strategemă ca să mă atragă în fund.

Motanul îi arătă cadavrul.

— Asta e, — zise scurt. Şi, acum, să scotocim la iuţeală, banca!

Intr'un coridor ce da din hol în interior, găsiră doi din cei şase sergenţi şi pe procuristul băncii, cloroformizaţi, cu cunoştinţa pierdută, abia mai respirând. Dintre ceilalţi patru sergenţi, nu se mai vedea niciunul. O ochire asupra casei de fier confirma cele mai rele temeri. Broasca uşii blindate fusese tăiată cu o iscusinţă cu adevărat ştiinţifică. Lipseau peste două milioane de franci în bancnote mici şi bonuri de tezaur.

— „Ţeasta Neagră" s'a ţinut de cuvânt, — zise Souvestre, înciudat.

— Dar cum, Doamne, a fost în stare ? — mormăi bancherul, consternat.

— Foarte simplu, — îl lămuri Gabriel. Oamenii săi erau îmbrăcaţi în uniforma poliţiei municipale.

CAPITOLUL 7

Cum era de aşteptat, cei doi inspectori fură chemaţi, a doua zi, să se explice în faţa superiorilor. Coborîră, pe la zece şi jumătate, în sala de conferinţe: o cameră mare, lipsită de orice podoabe, unde se ţineau toate consfătuirile impor-

tante dela „Sureté". Directorul şi doi înalţi funcţionari ai poliţiei se şi instalaseră la capătul mesei lungi.

— Bună dimineaţa, Souvestre! — începu, grav, directorul. Cam plicticoasă chestia de ieri, dela bancă... da, da, foarte plicticoasă, dar mai întâi aş vrea să-mi dai raportul.

Gabriel făcu, pe cât posibil mai scurt, o expunere a lucrurilor. Domnul Gozlan, directorul, îl ascultă în tăcere.

— In împrejurări normale, — începu, în cele din urmă, după o pauză neplăcută, — jefuirea băncii ar fi o palmă straşnică pentru funcţionarii răspunzători. Banda a săvârşit faptul chiar în ochii poliţiei... ba am şi fost înştiinţaţi. Cu o organizaţie, însă, ca a „Ţestei Negre", trebue să ne aşteptăm la întâmplările cele mai de necrezut. Dacă vrei să fiu sincer, nu e locul să fac cuiva observaţii.

Souvestre scoase în sinea sa un suspin de uşurare.

— După câte-mi povestişi, — continuă directorul, — s'au luat toate măsurile posibile. Parcă ai spus că ticăloşii s'au strecurat pe uşa din dos?

— Exact, — confirmă Gabriel. Deoarece purtau uniforma poliţiei municipale, firește că i-au lăsat să treacă prin cordon.

— Avem de-aface cu un cap genial, — zise directorul. Cu vestirea dela radio, a urmărit scopul ca să atragă la bancă lume cât mai multă. Faţă de mobilizarea atâtor poliţişti, era greu să deosibeşti pe cei adevăraţi de cei falşi.

— Așa e — recunoscu unul din cei doi ofițeri superiori de poliție — și sunt, în privința aceasta, complet de părerea dumitale. Nu putem însă tăgădui că, ultimele săptămâni, s'au comis două omoruri: unul încă asupra unui agent din cei mai capabili, și un îndrăzneț atac de bancă. Niciunul din autori n'a fost arestat. Nu s'a găsit nimic care să ducă la identitatea șefului bandei. E rău, Souvestre, foarte rău.

— Știu, — recunoscu acesta, — dar vă asigur că am făcut tot ce ne stă în puteri. Nimeni nu poate face mai mult, când se află în fața unei situații noui.

Peste un ceas fu supus unui adevărat interogatoriu asupra oamenilor pe cari îi întâlnise. Și el vorbi și argumentă până răguși. La încheiere, până a nu se termina consfătuirea, directorul zise:

— Uite, dragă Souvestre, singurul lucru ce pot face, e să-ți dau încă o săptămână răgaz. Ți-am mai spus asta și înainte, dar de astă dată e pentru ultima oară. Dacă obții un succes, până la scurgerea termenului, te-ai reabilitat; dacă nu, predau afacerea, altuia. Aș dori s'o evit și țin să te asigur că, și după aceea, te aș menține în post, dacă numai eu aș fi acela care hotărăsc. Dar ministrul de interne a început să-și piardă răbdarea și sunt ca pe frigare. Cererea sa e simplă: „Teasta Neagră" trebue să fie găsit și să i se taie laba. E în joc încrederea populației, care nu se mai simte sigură. Dacă nu se întâmplă în curând

ceva decisiv, n'am altă alternativă decât să-mi dau demisia.

Gabriel se înapoie cu Tucky în birou. Niciunul nu spuse nimic, până nu se văzura singuri în camera tăcută. Abia acolo respiră inspectorul:

— Uf, bine că a trecut! Relativ, am scăpat ieftin.

— Exact! — confirmă Motanul. Şi, acum, înseamnă să ne frângem capetele. Dumnealor nu mai admit nicio scuză.

— Chestia e următoarea: pe unde scoatem că maşa ?

— Ce ar fi dac'am căuta să aflăm de unde provin uniformele? La urma urmelor, trebue să le fi luat ei de undeva. Pune un agent să cerceteze prin toate magazinele respective. Poate aflăm ceva. Dă-i lui Bill însărcinarea asta !

Cochetul fu de acord şi ieşi, iar Franklin rămase să se ocupe cu vraful de acte şi rapoarte ce aşteptau să fie rezolvate. Trecuse de amiazi, când reciti şi iscăli ultimul raport. Se sculă, îşi întinse oasele înţepenite şi-şi puse pardesiul. Pe scară, se întâlni cu Tucky.

— Mă duc acasă, — îl înştiinţă acesta, — dacă se întâmplă ceva urgent, mă chemi.

Era peste măsură de obosit, şi ardea să se odihnească. Se îndreptă spre Champs-Elysées şi, pe când parcurgea piaţa cea mai frecventată din Paris, simţi că-i e foame. Observând un local cunoscut, intră şi, după oarecare căutare, găsi o masă liberă şi-şi comandă ceva de mâncare.

Cafeaua o bău în hol, rotindu-şi ochii peste

publicul compus din consumatori de toate neamurile. Cel puţin patru dintr'înşii se ridicară, ca din întâmplare, de cum îl recunoscură, şi dispărură, dar inspectorul şef zări şi printre cei rămaşi încă trei potlogari şi câţiva tăinuitori, toţi bine cunoscuţi poliţiei şi clienţi obişnuiţi ai localului. Plăti şi ieşi. Portarul îi făcut rost de un taximetru, şi ajunse curând acasă.

Se culcă numaidecât şi dormi până când servitorul îl trezi, anunţându-i că Gaston Pradel îl aşteaptă. Coborî din pat şi-şi puse o pijama. Reporterul era vesel ca 'ntotdeauna şi aducea un sac plin de informaţii.

— Vă rog să mă iertaţi, Excelenţă, că v'am turburat somnul, —salută el, voios, pe Gabriel,— dar „Telegraful" a instituit un premiu de cincizeci de mii de franci, pentru orice ştire care ar duce la prinderea „Ţestei Negre". O să fie senzaţie mâine în toate redacţiile.

— Vreau să sper că se va găsi cineva care să câştige premiul, — zise Motanul, scurt.

— O să 'ncerc chiar eu, — rânji Pradel. De, nu laşi să-ţi scape asemenea chilipir din mână! E o sumă frumuşică. „Moş Ţăcălie" e convins că unul din complici o să fie ispitit să-şi trădeze şeful.

— Eu nu împărtăşesc această convingere, — răspunse Souvestre, — nici măcar pentru o sumă îndoită. Ce-ţi folosesc banii când eşti mort? Cine trădează pe „Ţeasta Neagră" se curăţă.

— Probabil că ai dreptate, — recunoscu reporterul, — mai ales de când cu chestia cu „Ţiga-

nul". Oricum, premiul e o minunată reclamă pentru gazeta noastră, indiferent dacă iese ceva sau nu.

Mai pălăvrăgi un timp, fără ca Gabriel, care se topea de somn, să-l prea asculte. In sfârşit, Pradel plecă, iar inspectorul-şef se culcă din nou.

CAPITOLUL 8

Henri Gabros tocmai îşi terminase lucrul. Se urcă în marele-i automobil, care-l aştepta la intrare, şi se tolăni, cu un suspin de uşurare, în pernele moi. In drumul spre casă, i se perindară prin minte toate evenimentele zilei. Apoi, îşi îndreptă gândul spre drăgălaşa-i secretară Hélène Touchard. Când i se destăinuise, nu se aşteptase ca să-i şi primească propunerea. Era, însă, destul de vanitos ca să fie convins că, procedând cu dibăcie, va izbuti s'o facă, în cele din urmă, să consimtă.

Limuzina se opri la domiciliul bancherului. Acesta coborî. Fu întâmpinat în hol de venerabilul intendent, care-i ajută să-şi scoată pardesiul. Se sui apoi în biblioteca situată la etajul întâiu, spre a citi gazeta de seară, până va fi chemat la cină. După ce se puse în curent cu toate ştirile, svârli cât colo ziarul şi se duse la fereastră.

Odată cu amurgul, se pornise o ploaie măruntă. Felinarele de pe străzi se oglindeau turburi pe asfaltul umed. Scuturat de un fior de frig, financiarul îşi depărtă privirea dela acest tablou trist, căutând să-şi recapete buna dispoziţie, în con-

templarea intimului decor al camerei. Fu încântat să coboare în sofragerie, de cum Jerry, intendentul, îl anunţă că masa e servită.

Mâncarea era pregătită cu multă îngrijire, căci lui Gabros îi plăceau lucrurile fine. Ii pierise, însă, în seara aceasta, pofta, dintr'un motiv inexplicabil. I se serveau felurile unul după altul, dar el abia se atingea de ele. Ceru să i se aducă în bibliotecă, sus, cafeaua şi acolo şezu la birou şi redactă câteva scrisori. Cum termină cu ele, se uită la ceas, coborî în hol şi-şi puse pardesiul Ieşi în strada udă de ploaie şi căută din ochi un taxi metru. Nu se zărea niciunul şi trebui să meargă până la capătul străzii până să găsească o maşină.

Un bărbat înalt, într'un impermeabil deschis, care tot examinase, de peste drum, casa bancherului, mergea încet după el şi putu încă auzi adresa pe care Gabros o dădu şoferului. Cum se depărtă financiarul, t'pul se opri un moment, uitându-se după lumina din spate a vehiculului, ce se micşora din ce în ce. Apoi, o luă înapoi spre locul de unde venise şi râse în sinea sa. Era Victor Formont, poreclit de ai săi „Scânteiuţă", care dăduse, întâmplător, peste o combinaţie, de la care spera să se aleagă cu un profit minunat.

Fără să-i pese de vremea rea, îşi iuţi pasul, îndreptându-se spre gara de Est. Ajuns acolo, se opri, se uită la ceas şi intră într'o bodegă, unde-şi comandă un vermut. Fata dela tejghea îşi aranjă mai întâi părul şi, apoi abia, catadicsi să-l servească. Formont îşi goli păhăruţul dintr'o înghi-

ţitură şi, deoarece cam îngheţase, cât stătuse de pândă în faţa casei lui Henri Gabros, îşi comandă un al doilea pahar. După ce-l bău şi pe acesta, părăsi bodega şi căută un telefon public. Numai după ce se convinse că uşa cabinei e bine închisă, astfel ca nicio vorbă să nu se audă de-afară, ceru un număr şi aşteptă legătura.

O voce de femeie veni pe fir: ascuţit, nemuzical, dar impregnat, totuşi, de un farmec ciudat.

— Cine-i acolo? — întrebă.

— Tu eşti, Irma? Aici Victor! Mă asculţi tu? Poţi să te 'ntâlneşti cu mine până 'ntr'o jumătate de oră? Lângă ceasornicul din gara de Est.

— Nu sunt îmbrăcată şi e o vreme oribilă, — mormăi Irma. Da' despre ce e vorba?

— Nu pot să-ţi spun la telefon, — răspunse Formont, enervat, — dar e ceva important. Imbracă-te repede şi vino!

— Fie! — admise ea, dar nu prea entuziasmată. Mă grăbesc.

— Eşti drăguţă! — o lăudă Formont, atârnând receptorul.

Ca să-i treacă vremea, hoinări către peroanele pe cari staţionau diferite trenuri, uitându-se, totdeodată, la oamenii cari adunaţi în grupuri mici, aşteptau lângă liniile libere, prieteni sau rude.

Tocmai zărise un hoţ pe care-l cunoştea şi-i urmărea mişcările, cu acea superioritate pe care o simte orice mare răufăcător, faţă de un coleg mărunt, când o mână i se puse pe braţ. Tresări. Pentru un bărbat care are meseria lui Formont.

e întotdeauna ceva neplăcut când o mână i se pune pe neașteptate pe braț.

— Ce faci, Victor? — îi șopti o voce tărăgănată.

Era cochetul inspector Tucky.

— A, dumneata ești? — exclamă Formont, nu tocmai încântat. Ce te privește pe dumneata ce fac eu aci?

— Ba cum de nu! Incă mult. Ia spune: ce mai învârtești?

— Absolut nimic. Adică cum: nu se poate ca cineva să-și aștepte un prieten fără ca să nu se amestece Siguranța?

— Să lăsăm asta! Dar ce face frumoasa Irma?

Formont îl privi un moment în tăcere.

— Irma? — repetă el, simulând mirare. Dar cine e Irma asta?

— Ei, are haz! — zâmbi Tucky. Știi prea bine cine e. Nu e fermecătoarea ta nevastă, amice Lindsay... sau nu cumva te-ai însurat cu ea sub unul din celelalte nume ale tale?

— Imi pare că prea știi multe de afacerile mele particulare, — bombăni cellalt.

— Afacerile particulare ale altora sunt slăbiciunea mea, — răspunse inspectorul, aprinzându-și o țigară.

— Slăbiciunea dumitale o să-ți producă multe belele, — replică Lindsay „Scânteiuță". Bagă de seamă! Se pregătesc o sumă de lucruri cari n'o să-ți fie tocmai plăcute. Ți-ai băgat capul într'un cuib de viespi și roiul stă la pândă ca să te 'nțepe. Te sfătuesc să dispari.

Şi, răsucindu-se în călcâie, se depărtă. Inspectorul Tucky se uită gânditor după el.

Formont n'aşteptase nici zece minute sub ceasornic, când, la intrarea principală a gării, se ivi silueta sveltă a neveste-si. Căsnicia lor era aestul de ciudată, căci se cununaseră în secret şi nu trăiseră încă niciodată împreună. In strada Cadet, unde şedea Irma Formont, era cunoscută sub numele de duduia Templeton. Formont se ferea s'o viziteze acolo, iar pe stradă treceau unul pe lângă altul ca nişte străini.

Soţia sa era, însă, singura confidentă a tuturor planurilor sale şi, mai mult decât odată, sângele rece şi prezenţa ei de spirit salvaseră situaţia. Faptul că nu fuseseră niciodată văzuţi împreună prezenta pentru ei un deosebit avantaj, în special când Irma trebuia să servească de momeală, ceea ce se întâmpla adesea.

Cum fură aproape unul de altul, Formont îi făcu un semn din ochi şi se îndreptă spre ghişeul de bilete. Irma apucă tot într'acolo şi se opri la spatele lui, astfel că-l putu auzi că a cerut un bilet de clasa întâi pentru o localitate situată la vreo douăsprezece mile de Paris. Cumpără şi ea unul pentru aceeaşi direcţie şi merseră amândoi liniştiţi către peron.

Trenul aştepta. Formont alese un compartiment neocupat şi urcă. După puţin timp, îl urmă şi femeia, dar nu începură a vorbi decât după ce trenul părăsi gara.

— Ei, Victor, — zise Irma, — ce e fierberea asta ? Ai un plan nou, de sigur

El zâmbi.

— Ai ghicit, scumpo, — răspunse, oferindu-i o ţigară. Cred chiar că va fi ultima noastră lovitură. Dacă reuşeşte, ne putem deda unei vieţi de odihnă.

Ea luă chibritul ce el i-l întindea, îşi aprinse ţigara şi suflă câteva rotocoale de fum în aer.

— Povesteşte ! — ceru scurt.

Formont vorbi peste o jumătate oră şi, pecât înainta cu expunerea, nevastă-sa deschidea ochii tot mai mari.

CAPITOLUL 9

Gabriel Souvestre avea impresia că n'a adormit decât de câteva minute, când un sbârnâit strident, de lângă pat, îl trezi. Luă somnoros receptorul telefonului în mână şi se uită la ceasul de pe noptieră. Care nu-i fu mirarea, constatând că e patru şi jumătate dimineaţa!

— Allo! — vorbi el în receptor, căscând. Cine e?

Ii răspunse o voce surescitată:

— Domn' Souvestre e acolo? Aici Gabros. Henri Gabros. S'a făcut o spargere la mine acasă, în „Boulevard des Capucines". Aproape să prindem pe ticălos, dar a scăpat... da, a scăpat.

In glasul bancherului vibra un accent care nu provenea numai dintr'o puternică agitaţie, ci trăda şi frică.

— Şi de ce mă chemi pe mine? — se enervă Gabriel, supărat că l-a sculat la miezul nopţii. Ar fi trebuit să iei contact cu poliţia.

— Mă gândeam că o să te intereseze, — răspunse Gabros. A fost „Teasta Neagră".

Souvestre se desmorți pe dată și ascultă cu atențiune.

— Și de unde știi?

— Și-a lăsat semnul obișnuit, — îl lămuri Gabros. L-am găsit pe biroul din bibliotecă. Nerușinarea individului întrece, într'adevăr, orice închipuire.

— Bine, — hotărî Gabriel, — vin îndată la dumneata. Până atunci, lasă toate obiectele așa cum sunt!

Atârnă receptorul, punând, cu aceasta, capăt mulțumirilor bancherului. Apoi, chemă pe Francisc și, pe când servitorul somnoros îi făcea o cafea, se îmbrăcă la iuțeală. Abia de-și îngădui vremea să toarne pe gât din băutura încă fierbinte, după care plecă de-acasă. Trebui să meargă întâi o bună bucată de drum pe jos până să găsească o mașină liberă. Se urcă repede și fu curând în „Boulevard des Capucines".

Casa bancherului era viu luminată. Cum trase taximetrul la scară, ușa se deschise și Jerry, intendentul, apăru în prag, ca să poftească pe Souvestre înăuntru.

— Domnul Gabros e în sufragerie, — anunță el. Vai, ce dandana!

Motanul dete scurt din cap și se duse înainte. Gabros ședea la masă, lângă o ceașcă de ceaiu. Statura-i voluminoasă era învăluită într'un admirabil halat de mătase, pe care-l aruncase peste pijama. Mâna în care ținea ceașca tremura. Ga-

briel nu-şi putu reţine un zâmbet, la vederea spaimei de pe figura buhăită a bancherului.

— Rog, povesteşte-mi totul exact! — ceru el, refuzând trataţia ce-i se oferea şi şezând pe un scaun, în faţa lui Gabros.

— De fapt, n'am decât prea puţin de relatat, într'adevăr, prea puţin. Am petrecut seara la club; dar, fiindcă nu mă simţeam tocmai bine, mă dusei mai de vreme ca de obiceiu acasă să mă culc. Trebue să fi fost patru... da, îmi amintesc exact: era patru, când mă trezi un sgomot uşor. Părea că vine de jos. Trăsei cu urechea; dar, fiindcă nu mai auzii nimic, crezui că m'am înşelat... da, că m'am înşelat.

Făcu o pauză şi-şi trecu limba peste buzele uscate.

— Tocmai eram să adorm din nou, când răsună jos un ţipăt şi un trântit de uşă. Sării în picioare şi mă dusei jos, să văd ce e. Jerry sta în uşa din faţă, pe care tocmai o deschisese, şi mă înştiinţă că l-a desteptat un sgomot ce venea din bibliotecă. S'a dat, atunci, cu curaj jos, să se convingă ce e, şi veni tocmai la timp ca să observe un individ, îmbrăcat, parcă, numai în negru, furişându-se prin hol. Il strigă, dar tipul se repezi la uşă, o deschise şi o trânti după el. Jerry alergă să-l prindă; dar, când ajunse în stradă, acela dispăruse... da, dispăruse.

— Şi s'a furat ceva? — întrebă Motamul.

— Aici e partea ciudată, — răspunse Gabros, — nu lipseşte nimic, afară de un plic din „safe"-ul meu, care conţinea nişte hârtii particulare, cari

n'au valoare decât pentru mine. Mi-e foarte enigmatic aceasta... foarte enigmatic.

— Şi cum a intrat ticălosul?

— Habar n'am. De altminteri, nici n'am avut timp să cercetez până acum, căci, cum zării pe birou groaznica ceea de cartă de vizită, primul meu gând fu să-ţi telefonez dumitale.

Souvestre se sculà.

— Imi dai voie să mă servesc de aparatul dumitale? — întrebă.

— Firește!

Şi, ridicându-se încet, Gabros îşi conduse mosafirul în hol, unde-i arătă telefonul, care se afla pe o măsuţă de lângă perete. Gabriel luă receptorul şi făcu un număr.

— Pot vorbi cu inspectorul Tucky? — întrebă, de cum se anunţă, după câtva timp, o voce somnoroasă.

— Să văd! (Trecu o pauză lungă şi apoi:) N'a venit încă acasă. Camera sa e goală.

— Cum vine, comunică-i, te rog, că l-a căutat Gabriel Souvestre şi să vie numaidecât în „Boulevard des Capucines", 19 A.

Se adresă apoi scurt bancherului:

— Aşi dori să examinez biblioteca.

Gabros îl duse sus. Cum intrară, Motanul se opri în prag, cuprinzând, dintr'o singură privire, toate amănuntele. Marea încăpere se afla într'o dezordine desăvârşită. Pe parchet erau răvăşite nenumărate hârtii. Biroul din mijlocul camerei fusese spart, iar în colţ se găsea cassa de fier, larg

deschisă. Covorul era, într'un anumit loc, mototolit, permiţând să se vadă duşumeaua. De bună seamă că misteriosul intrus căutase foarte stăruitor un obiect precis.

— Şi zi a pierit un plic ? — se adresă Gabriel către bancher. Eşti sigur că numai atât ?

Gabros şovăi.

— N'am avut când să cercetez dacă mai lipseşte ceva, — răspunse apoi — căci am socotit că-i mai bine să las camera în starea aceasta până vii dumneata... da, până vii dumneata.

Souvestre se apropie de safe şi examină uşa stricată. Era un produs modern, pe care fabricanţii îl recomandau ca fiind cu neputinţă să fie spart... reclamă pe care uşurinţa cu care fusese deschisă o dovedea falsă.

— Nemernicul care l-a spart se pricepe la meseria lui, — zise Gabriel. A lucrat cu mănuşi de cauciuc, aşa că n'o să găsim amprente digitale.

Şi se întoarse din nou la birou, pe care, printre hârtiile împrăştiate, se afla o foaie albă, de mărimea unei cărţi de vizită. La vederea cunoscutei stampile negre, strânse buzele.

— Nu-ţi dai cu gândul cam ce o fi căutat „Teasta Neagră" ? — interogă pe Gabros.

— Nu. — răspunse acesta. — e un mister, da, un ceri de bancă, — zise Gabros, — notiţe lipsite de orice valoare... într'adevăr, lipsite de orice valoare.

— Ar fi bine să te convingi imediat că nu s'a mister.

— Şi ce era în plicul ăla ?

— Nişte însemnări personale asupra unor afa-

furat, altminteri, nimic — opină Gabriel — şi, în vremea asta, vorbesc eu cu Jerry.

Gabros încuviinţă din cap şi începu să strângă hârtiile răvăşite pe jos. Souvestre găsi pe intendent în vestibul şi-l aduse în sufragerie.

— Uite, Jerry, — începu, — vreau să-mi răspunzi la câteva întrebări. Ce sgomot fusese acela care te-a sculat?

Bătrânul servitor stete şi reflectă o clipă.

— N'aş putea să-l descriu exact, — zise apoi. N'a fost ceva precis, ci un fel de sunet vag, ca o trosnitură. La început, am crezut că i s'a făcut rău domnului, căci, când a venit acasă, spunea că nu-i e bine şi, de aia, am vroit să cobor, să văd dacă pot face ceva pentru dumneasa.

— Şi după aceea?

— Imi pusei o haină, am deschis uşa odăii mele, care vine sub acoperiş, şi mă dădui jos pe scară. Cum ajunsei la tinda dintâi a scării, auzii un sgomot ca de fâşâit de hârtii. Coborî repede şi văzui lumină în bibliotecă. Uşa era pe jumătate deschisă şi de acolo venea sgomotul ce-l auzii. Coborîsem aproape de jumătate când uşa bibliotecii se deschise şi un om ieşi. Deşi nu i-am putut desluşi figura în întuneric, am ştiut, totuşi, că nu e boierul. Era mult mai înalt şi mai subţire. Il strigai. Se sperie şi dete fuga la uşa din faţă. Alergai după el, dar fu mai iute ca mine. Până să-l ajung smuci uşa şi, sărind afară, o trânti în ţâţâni. O deschisei, în speranţa să-l zăresc încă în stradă, dar nici urmă. In momentul acela, apăru domnul Gabros şi se interesă ce s'a întâmplat.

— N'ai idee cine o fi fost acela? — întrebă Souvestre.

Intendentul clătină domol din cap.

— Nu i-am văzut obrazul, dar era îmbrăcat, de sus până jos, în negru, iar pălăria şi-o trăsese pe frunte.

— De obiceiu, până nu te culci, cercetezi dacă-i încuiat sau nu ?

— Da.

— Şi cum e ferită uşa ?

— Cu zăvor şi lanţ.

— Noaptea asta de asemeni ?

— Negreşit.

— Avut-a vreme individul să tragă zăvorul şi să deslege lanţul, când a deschis ?

— Nu. A smucit-o, pur şi simplu.

— De ! — făcu Motanul, gânditor. Trebue să-şi fi asigurat mai dinainte retragerea. Şi, afară de sgomotul care te-a deşteptat, n'ai mai auzit altul ?

— Nu, nimic, — răspunse Jerry.

— Du-mă în dosul casei, — ceru Souvestre, — să cercetez cum a intrat tipul !

Intendentul îl duse la o uşă laterală, pe unde ajungeai, pe o scară mică, în bucătărie, pe care o străbătu şi deschise o uşiţă ce da în grădină. Era cu geamuri, însă ferită cu nişte gratii şi încuiată cu zăvor şi lanţ. Gabriel nu trebui să caute mult ca să descopere cum a pătruns spărgătorul. O scară era proptită de zid, cu un capăt al ei lipit de ciubucul unei ferestre dela etajul întâiu. Souvestre se întoarse către bătrân.

— De unde e fereastra aceea ?

— Dela camera de baie, — răspunse Jerry.

Inspectorul-şef se apropiă de scară şi, în capătul cu care sta înţepenită în pietriş, zări alături ceva alb lucind slab în întuneric. Se aplecă şi ridică o batistă micuţă, de mătase şi dantelă. Se înapoiă în bucătărie, aprinse lumina şi examină obiectul găsit. Era o batistă de cucoană, având brodate într'un colţ literele H. T. O băgă în buzunar, cu gândurile încâlcite. Cunoştea pe aceea căreia-i aparţinea batista. Dacă nu-l înşelau presupunerile, era a secretarei lui Gabros: Hélène Touchard.

CAPITOLUL 10

Gabriel Souvestre se lăudase, adesea, că femeile nu mai prezintă, pentru el, niciun interes de natură sentimentală. Totuşi, după descoperirea batistei, îl năpădiră tot felul de reflexii neliniştite asupra stăpânei ei. Nu încăpea nicio îndoială că e a Hélènei, căci, în afară de monogramă, mirosea a parfumul ei favorit.

Incearcă să ia încă odată contact cu Tucky, dar acesta tot nu se înapoiase. Găsi dar de cuviinţă să raporteze telefonic autorităţilor cazul. Puţin după aceea, sosi un inspector poliţienesc, căruia-i predete continuarea anchetei, refuză invitaţia lui Gabros de a dejuna cu el şi se duse la Siguranţă.

Ploaia de peste noapte încetase. Era o dimineaţă senină. Motanul hotărî să meargă pe jos, străzile fiind încă liniştite. Lăsase pe bancher complect sdrobit, căci cazul adusese pe pântecosul financiar într'o stare vecină cu spaima. Ce să fi împins pe

„Teasta Neagră“ să facă o spargere la acesta? După aparenţă, furase numai plicul, care, după declaraţia lui Gabros, nu cuprindea nimic preţios. Păgubaşul revăzuse cu minuţiozitate toate celelalte hârtii şi obiecte şi-i comunicase că nu lipsea nimic altceva.

Partea inexplicabilă era că „Teasta Neagră“ comisese spargerea fără nicio perspectivă că va găsi în safe o sumă mare, ceea ce contrazicea procedeului său obişnuit, căci toate delictele ce i se atribuiau fuseseră pregătite cu multă grijă şi niciodată nu săvârşise o tâlhărie dela care să nu se fi aşteptat cu siguranţă un câştig considerabil.

La birou, sună să-i se aducă o cafea. După aceea, şezu, spre a-şi continua reflexiile. In cele din urmă, luă receptorul din furcă şi ceru un număr. După câteva minute, avu legătura cu Gabros.

— N'ai putea să-mi spui precis ce lucruri conţinea plicul furat? — se interesă.

Pauză la capătul cellalt al firului.

— Adică... uite, — se auzi, apoi, vocea lui Gabros, — hârtiile se refereau... la chestiunile particulare ale unui client al băncii. Nu ştiu dacă am dreptul să-ţi... desvălui cuprinsul lor.

Altă pauză. Motanul aştepta cu nerăbdare.

— In împrejurările de faţă, — continuă financiarul, — e însă nevoie, cred, să fii perfect edificat. In presupunerea, firește, că vei fi absolut discret... da, absolut discret, nu văd niciun motiv să nu te informez.. da, să nu te informez.

Motanul se strâmbă, iar bancherul urmă încet, grav :

— Ca să te lămuresc cu un singur cuvânt, hârtiile se refereau la acoperirea unui cont. Le adusesem alaltăieri acasă, ca să lucrez la ele. Rezolv unele lucrări la mine acasă, seara. Hârtiile conțineau o expunere a unor garanții ce mi se ofereau și nu prezintau, pentru nimeni, nicio valoare.

— Și cum îi zice persoanei pe care o privește acel cont? — întrebă Gabriel.

— Pradel, — îl lămuri bancherul, — Gaston Pradel.

Souvestre rămase așa de surprins, încât fu aproape să-i scape receptorul din mână. In uluirea sa, îl atârnă în furcă, fără să-și ia bună-ziua dela Gabros sau să-i adreseze alte întrebări, așa cum își pusese de gând.

Pradel ! Un nume la care se așteptase cel mai puțin. De fapt, totuși, n'avea de ce să-l mire că gazetarul a încercat să-și acopere contul dela bancă; decât, el știa, însă că Pradel are un considerabil activ la altă bancă, anume „Southern & Union". Cu vreo două zile mai înainte, acela îi povestise cu bucurie că unele acțiuni ale sale se urcaseră pe neașteptate, le vânduse și câștigase, aproximativ, cincizeci de mii de franci. Negreșit, ėra cu putință ca să fie alt Pradel clientul lui Gabros și ca asemănarea de nume să se datoreze unei simple întâmplări.

Ca să se asigure, chemă încă odată pe bancher. De cum își termină cercetările, era în afară de orice îndoială că e vorba, într'adevăr, de „Ultima

Clipă". Şi, pe când îşi bea cafeaua fierbinte ce i-o adusese sergentul, încercă să desleage enigma.

Ce interes să fi avut „Teasta Neagră" de lista garanţiilor pe cari Pradel le va fi oferit băncii „Foley & Téramond" întru acoperirea contului? Şi de unde ştia misteriosul individ că lista se află la domiciliul lui Gabros? Era doar întâmplător acolo. Bătăile inimii îi se slăbiră, de'ndată ce găsi soluţia cea mai logică. Hélène Touchard era secretara lui Gabros. Batista ei se afla lângă scara de care se servise spărgătorul. Fata va fi putut observa fără greutate că bancherul a luat lista cu el acasă, ca să lucreze la ea. Şi aceasta ducea la singura concluzie posibilă: Hélène Touchard avea legături cu „Ţeasta Neagră". Gabriel îşi luă o ţigară din cutia de pe birou şi-şi aprinse chibritul cu un gest nervos.

Nu, nu, era cu neputinţă ! Şi-şi frământă creierii, să găsească altă explicaţie. Simţi, deodată, o dorinţă puternică să vorbească cu fata şi-şi deschisese cartea de telefon, când se răzgândi, zicându-şi că, după toate probabilităţile, ea nu era la aparat la ora aceasta şi că ar fi o prostie s'o cheme acum. Intoarse capul. Bătuse cineva în uşă. Inspectorul Tucky intră, îmbrăcat, ca de obiceiu, corect, dar palid şi obosit.

— Ce-i cu dumneata ? — îl întâmpină Gabriel. 'Ţi-am dat de două ori un telefon, dar nu erai acasă. Pe unde mi te-ai învârtit ?

— Mi s'a comunicat că m'ai chemat şi venii. Altfel, mă culcam şi eu.

— Dar pe unde ai hoinărit ?

— Am urmărit un vechiu prieten de-al nostru.

— Pe cine ?

— Pe Lindsay-„Scânteiuţă“, — răspunse Tucky, aruncând în tavan rotocoale de fum. Il întâlnii absolut întâmplător la gara Victoria şi, în timpul scurtei noastre întrevederi, m'a înştiinţat destul de lămurit că e cineva care vrea să atenteze la viaţa mea. Pe cât se părea, ştia atât de multe că am găsit că meritä să-l urmăresc. Sunt vesel că am făcut-o, căci am aflat o sumă de lucruri noi.

— Pe când dumneata goneai după „Scânteiuţă“, aici s'au petrecut episoade grave, — zise Souvestre. „Ţeasta Neagră“ iar şi-a arătat colţii. A făcut azi noapte o spargere la Gabros.

— Ştiu, — întări Tucky calm, scuturându-şi, cu un gest elegant, scrumul dela ţigară.

Gabriel îl privi înmărmurit.

— Cum, ştii ? De unde dracu' ? — întrebă.

— Am fost şi eu de faţă. Să-ţi divulg eu cine a învârtit afacerea: Linsay-„Scânteiuţă“.

— Nu cumva vrei să spui că Lindsay e „Ţeasta-Neagră“ ?

— Aşi, nu ! — îl combătu Tucky. Sunt absolut convins că face şi el parte din bandă, dar nu sunt de părere că chiar dânsul e marele tartor. Nutresc, însă, speranţa că se va duce pe urmele lui. Ţi-oiu povesti eu toate peripeţiile prin cari am trecut şi, după aceia, o să judeci dumneata singur. E drept că unele amănunte sunt cam confuze ; de pildă, fetişcana.

— Fetişcana ? Care ? — exclamă Gabriel, strân-

gându-i-se inima, la gândul batistei ce-o avea în buzunar.

— Păi e amestecată şi o fetişcană, — zise Tucky, uitându-se la vârful lustruit al pantofului său, — nu ştiu în ce fel, dar vorba e că este. Mai întâi, am crezut că e frumoasa Irma, dar nu e.

Trase din ţigară.

— Aluziile ce mi le-a făcut „Scânteiuţă" la gară — urmă el, după o scurtă tăcere, — m'am pus pe gânduri. Inţelesei că ştie ceva despre „Ţeasta Neagră" şi mă luai după el. Se întâlni cu Irma, nevastă-sa... Ţi-aminteşti de Irma, nu-i aşa? Ca de obiceiu, se prefăcură străini unul de altul, luând separat câte-un bilet de clasa întâi. Cumpărai şi eu unul, cu aceeaşi destinaţie... casierul îmi dete toate lămuririle, de cum mă legitimai. Am plecat însă, cu clasa a treia. Aş fi dat mult să pot asculta convorbirea lor; dar, firește, era cu neputinţă. Când coborîră, mica gară era aproape goală şi a trebuit să fiu cu multă băgare de seamă, ca să nu mă observe. Se prefăceau tot că nu se cunosc şi merseră, izolat, spre peronul de peste drum, unde staţionau trenurile ce se îndreptau către oraş. După vreun sfert de oră, sosi unul. Se urcară din nou, într'un compartiment de clasa 'ntâi. Aşteptai în întuneric, până fură înăuntru. Când să pornească trenul, alergai după el şi putui încă sări înva gonul din urmă.

Se întrerupse, ca să tragă din nou un fum.

— Până acum, fuse chestia destul de plictisitoare, — povesti mai departe. Ne înapoiam, probabil, la gara de Est, dacă nu cumva aveau să coboare

la o staţie intermediară. Ziceam, însă, că nu e probabil. Speram, mai de grabă, că voiu fi martor la un oarecare episod, când vom fi înapoi. Aşa şi fu. Cum ajunserăm în staţia pomenită, Irma coborî cea dintâi şi se depărtă la iuţeală. Ea nu mă interesa de loc... ştiam unde s'o găsesc, dacă voiam. Mă luai după „Scânteiuţă".

Işi strivi restul de ţigară în scrumieră şi aprinse alta nouă.

— Mă gândeam — continuă — că, acum, după ce s'a despărţit de nevastă-sa, poate va da vreo lovitură sau se va duce în vreun loc de unde să găsesc drumul spre „Ţeasta Neagră". Eram ferm convins că pluteşte ceva în văzduh. Lindsay nu se întâlneşte cu nevastă-sa decât când se plănueşte ceva „di granda". Aşa dar, el ieşi iavaş-iavaş din gară şi se sui într'un taximetru. Il urmării cu altul. Coborî lângă un bloc, plăti cursa şi intră. Părea că, după plimbarea mea nocturnă, m'am ales cu un insucces. Avea aerul că s'a dus, pur şi simplu, să se culce. Dar, din moment ce tot m'am băgat în horă, mă gândii, hai să mai stau puţin, că poate tot se întâmplă ceva. Lampa din tinda casei ardea încă. Văzui că a intrat la parter. Ferestrele dădeau spre stradă şi se făcu în curând lumină. Era cu neputinţă să mă uit înăuntru, căci perdelele erau lăsate. Jos, însă, era o mică dungă dată înlături şi mă hotării să încerc să arunc o ochire înăuntru. Işi scosese haina şi era în cămaşă. Ghiceşti cu ce se ocupa?

Gabriel făcu un gest negativ. Tucky râse.

— Tocmai examina un toc drăguţ, de piele, care

conţinea o garnitură din cele mai complecte de unelte de spărgător. Cum o văzui, înţeleşi pe dată că nu mi-am pierdut timpul de geaba. O examină cu minuţiozitate, o vârî în buzunar, stinse lumina şi plecă. Dar stătui două ore, fără să se întâmple nimic. Incepusem să fiu convins că am greşit, când „Scânteiuţă“ ieşi din casă. Se schimbase : era îmbrăcat în negru, de sus până jos, şi o luă la picior. Cred că am făcut drumul până la „Boulevard des Capucines“ într'un timp record. In faţa casei lui Gabros îşi încetini pasul. E acolo un gang îngust, un fel de uliţă ce duce dealungul casei. Se uită de jur împrejur, se îndreptă spre ea şi dispăru. Mă strecurai după el şi venii tocmai la timp ca să văd că se caţără peste zidul din capătul uliţei şi piere în grădina bancherului. O clipă, stătui pe gânduri, dacă trebue să-l urmăresc sau să-l aştept afară. Firește, l-aş fi putut aresta numaidecât, dar nu se potrivea cu planul meeu. Voiam mai întâi să bidui ce intenţii nutreşte. Tocmai mă hotărîsem să-l urmăresc, când auzii pe cineva eescaladând înapoi zidul. Imi închipuiam că e „Scânteiuţă“ şi mă ascunsei în întuneric, ca să nu mă observe. Nu era, însă, el, ci o fată, care alunecă jos de pe zid şi o luă ca vântul pe uliţă. Eram atât de uluit că lăsai să-mi scape. Când îmi venii în fire şi alergai înapoi spre capătul cellalt al gangului, dispăruse. Habar n'am cine a fost; era prea înaltă ca să fie Irma.

— Nu i-ai văzut obrazul ? — întrebă Souvestre.

— Era prea întuneric, — răspunse Tucky, — dar aş recunoaşte-o, dac'aş întâlni-o.

— Cum ?

— Când trecu pe lângă mine, simţii un miros de parfum : era un miros special, care mi-a mai fost odată sub nas, dar nu-mi amintesc unde.

Gabriel i-ar fi putut-o spune, dar tăcu, hotărît să păstreze pentru el taina cu batista.

— Şi ce fu după aceea ? — întrebă.

— Pierdui dar fata — zise Tucky — şi aşteptai acum să văd ce se întjmplă cu „Scânteiuţă". Trecuseră vreo douăzeci de minute, când uşa din faţă se dete larg de perete, Lindsay sbură ca vântul jos, pe trepte, luând-o la goană. Aiergai după el şi-l văzui încă urcându-se într'un taximetru. Nefiind altul la îndemână, nu-l putui urmări, dar bănuii că a plecat acasă. Aşa şi era, căci găsii ferestrele dela locuinţa sa luminate. Aşteptai, să mă conving dacă nu cumva iese din nou, dar lumina se stinse în curând şi trăsei, de aci, concluzia că s'a culcat. Hotărîi, acum, să mă duc şi eu acasă, unde aflai că m'ai chemat de două ori la tefelon. Mă schimbai şi alergai încoace.

Se opri o clipă.

— Aş vrea să ştiu, în definitiv, ce a căutat el la Gabros, — adaogă gânditor.

— Te lămuresc eu, — zise Souvestre, — dar tot nu deslegăm misterul. N'a furat la Gabros decât un plic cu o înşirare a garanţiilor pe cari bancherul a primit-o dela un client care vrea să-şi acopere un cont.

— Numai atât? Şi cum îl chiamă pe clientul ăla ?

— O să te crucești : Gaston Pradel.

— „Ultima Clipă“ ? — exclamă Tucky, surprins

— Exact.

— Ei cum, şi crezi că „Scânteiuţă“ s'a trudit numai pentru lista aia ?

— Bancherul a cercetat toate lucrurile sale. Nu s'a furat nimic altceva. Oricum, Lindsay e în strânsă legătură cu „Ţeasta Neagră“, căci a lăsat blestemata aia de cartă de vizită pe birou.

— Eu sunt convins că „Scânteiuţă“ nu e „Ţeasta Neagră“, — zise Tucky, — ci numai că face parte din banda lui.

— De ce nu l-ai arestat imediat, pentru spargere ?

— Fiindcă suntem prin el, pe urmele marelui criminal şi, dacă am înhăţat capul organizaţiei, apoi membrii ei nu vor mai face niciun rău. Aş vrea numai să ştiu ce rol a jucat fata în daravera asta.

— Spargerea l-a prăpădit de tot pe bătrânul Gabros, — zise Souvestre. De l-ai vedea, ai crede că a pierdut o avere întreagă.

Cineva bătu în uşă; intră un sergent.

— Domnul Pradel dela „Telegraful“ doreşte să vă vorbească, — anunţă el.

— Bine, să poftească ! — încuviinţă inspectorul-şef. Probabil că vine în chestia dela Gabros.

O secundă în urmă, Gaston Pradel apăru în cabinet.

— Aha, sunteţi amândoi ! — salută el vesel. De vreme vă scularăţi. Un adevărat caraghioslâc afacerea dela Gabros. Tocmai fusei acolo. Iarăşi „Ţeasta Neagră“. Mi-am cules eu aproape toate

amănuntele, dar m'am gândit că, poate, aflu şi aici ceva.

— Bănuiesc că ştii cam tot atâta ca şi noi, — răspunse Gabriel. Ai un nas afurisit, cu care miroşi toate, şi, dacă ai vorbit cu bătrânul, apoi nu cred căam avea noi să-ţi povestim ceva.

„Ultima clipă" râse voios.

— L-a băgat în sperieţi, — zise. Nu mai e decât o umbră. Când mă despărţii de el, spunea că o să se culce şi va trimite după doctor, fiindcă nu e în stare să se ducă azi la bancă.

— Dar ascultă, Gaston — zise Gabriel deodată,— eu nici nu ştiam că ai un cont la Gabros.

— A, nu merită să vorbim de asta ! Da' de unde ai aflat ?

Gabriel răspunse cu o a doua întrebare :

— Comunicatu-ţi-a Gabros ce i s'a furat ?

— De sigur : un plic cu nişte notiţe asupra unui client al băncii sale.

— Dar numele clientului nu ţi l-a spus ?

— Nu, — răspunse Pradel, — ci-că hârtiile din plic n'ar avea nicio valoare. Cam ciudat ca „Ţeasta Neagră" să se trudească atâta pentru un fleac de nimic, dar bancherul nu mi-a spus la cine se referea însemnările.

— Păi, la tine, — zise Motanul, calm.

— La mine ? — repetă Pradel.

— Da, era o listă a garanţiilor ce i le dăduseşi lui Gabros pentru acoperirea contului tău.

Şeful-reporter al „Telegraf"-ului stătu tăcut câteva secunde.

— E adevărat, — zise, în cele din urmă, — voiam

să-mi acopăr contul cu niște acțiuni a căror listă i-o dădusem, acum câteva zile lui Barnet. Oricât îmi căznesc mintea, nu pot pricepe ce interes să aibă de ele „Țeasta Neagră".

— Și la ce nevoie să-ți acoperi contul ? — întrebă Gabriel, — eu îmi închipuiam că ai un activ destul de convenabil la „Southern & Union".

— E vorba de o combinație , — răspunse Pradel, cam turburat. Trebue să-mi fac rost, zilele astea, de o sumă mare. E o afacere absolut personală, care vouă nu vă poate folosi întru nimic.

Se uită la ceas.

— Dacă nu-mi puteți da alte informații asupra spargerii, apoi mă reped la redacție, ca să-mi scriu din vreme reportajul. La revedere !

Parcusese jumătate din drumul până la ușă, când Gabriel îl reținu.

— Dacă n'ai niciun proect pentru astă seară, — îi zise el — vino să iei masa cu mine. Mi-ar face plăcere să stăm de vorbă.

— Am o grămadă de lucru, — răspunse Pradel, — dar, dacă termin la timp, apoi vin. La tine acasă, cred !

Gabriel dete din cap, cu mintea aiurea. Abia de ascultase ce i-a spus ziaristul, căci mâna, pe care și-o pusese pe umărul lui, venise în atingere cu un obiect tare. Și se întrebă mirat :

— De ce, adică, poartă Gaston o vestă blindată?

CAPITOLUL 11

Victor Formont se deșteptă mulțumit. Treaba

ce o săvârşise noaptea fusese mai încununată de succes de cât nădăjduise. Se sculă, fluierând, încântat, melodia unui cuplet la modă şi pregătindu-şi baia. După aceea, se îmbrăcă, îşi prepară dejunul — din motive lesne de înţeles, nu ţinea nicio slugă — şi-şi consumă în tihnă gustarea singuratică, însufleţit de gânduri plăcute, căci, în camera-i de culcare, era bine păstrat un plic al cărui conţinut putea însemna, pentru el, dacă s'o pricepe cum să-l exploateze, o avere. Ca să-l obţie, se expusese unui pericol destul de mare; dar, în schimb, rezultatul întrecuse toate aşteptările.

Râse în sinea sa, turnându-şi o a doua ceaşcă de ceaiu. Apoi, împinse la o parte farfuria şi-şi aprinse o ţigară. Trecuse de unsprezece, căci pierduse o mare parte din somn noaptea, aşa că se sculase târziu. Goli ceaşca şi se duse în camera de culcare. Intr'un colţ, se afla o micuţă casă de bani. O deschise, scoase din ea un plic lunguieţ, şi se înapoie în sufragerie. Examină peste un ceas conţinutul plicului, pe care-l închise, apoi, iar în casa de fier. Stătu, o clipă, gânditor, după care vorbi la telefon zece minute. Când omul din capătul cellalt al firului puse receptorul la loc pe furcă, îi tremura mâna şi broboane de sudoare rece îi muiau fruntea. In aceste zece minute, Formont îi vestise sentinţa. Ochii îi exprimau o frică mortală.

Toată ziua, „Scânteiuţă"-Lindsay şi-o petrecu în fleacuri: citind, odihnindu-se pe canapea, la patru luând masa şi iar citind. Incepuse să se întunece, când cineva bătu uşor la intrare. Formont puse

la o parte cartea și, străbătând îngustul coridor, deschise încetișor ușa. In tindă n'ardea nicio lumină. O figură sombră se profila pe fondul întunecos al zilei ce se încheia.

— Imi închipuiam eu că o să vii, Rock, — zise Formont, vesel, închizând binișor ușa, de îndată ce mosafirul său trecuse pragul.

. . . . . .

Inspectorul Tucky părăsi și el biroul lui Gabriel, imediat după plecarea lui Pradel, cu intenția de a dormi câteva ceasuri.

Souvestre rămase singur. Șezu, preocupându-se de problema ce-l apăsa. Conștiința începu să-l mustre că ascunsese lui Tucky un amănunt așa de important ca găsirea batistei, care putea duce la descoperirea „Țestei Negre". Dar ce o fi căutat Hélène la miezul nopții la casa lui Gabros ?

Se căzni să adopte o soluție; nu îndrăznea, însă, să admită singura rațională. Logica îi arăta destul de limpede că fata era în vreun mod oarecare în legătură cu „Țeasta Neagră". Își aminti, totdeodată, a o fi recunoscut prin mulțime în noaptea când se produsese tâlhăria dela bancă. Să fie, oare, și ea amestecată în afacerea aceea ? Nu-i venea s'o creadă. Dacă fusese prin mulțime — și nu era chiar sigur de asta —, apoi o fi fost și ea din simpla dorință de spectacol. Tot așa o fi o explicație plauzibilă și a prezenței ei în grădina bancherului. Al doilea, nu era dovedit că a pătruns în casă; drept e, însă, că nu era cert nici că n'a făcut-o.

Peste un ceas se tortură cu gândurile acestea, până luă hotărîrea să meargă la bancă și să oprea-

scă fata pe stradă, când o ieşi la prânz. Veni cu o jumătate de ceas mai de vreme, aşa că începu să se plimbe, încoa şi încolo, pe trotuarul cellalt, tot reflectând la peripeţiile de peste noapte ale lui Tucky. Vremea îi trecu, astfel, aşa de repede că rămase surprins, pomenindu-se, deodată, cu silueta sveltă a fetei, care tocmai cobora treptele din faţă ale băncii „Foley & Téramond. Era adorabilă. Gabriel îi ieşi înainte şi ea îl salută cu un surâs care-i aprinse sângele în vine.

— Ce surpriză, domnule Souvestre! — exclamă ea, întinzându-i mânuţa înmănuşată. Ce cauţi pe meleagurile astea?

— Până 'n momentul acesta, — răspunse el, — te-am aşteptat pe dumneata.

Ea îl privi cu o mirare neprefăcută.

— Pe mine?

— Da, — zise Gabriel, vesel, mergând lângă dânsa, — m'am săturat de cartierul Siguranţei şi am constatat, deodată, o aversiune violentă împotriva a tot ce-mi aminteşte de poliţie, aşa că am hotărît să încerc dacă te pot convinge să iei masa cu mine.

— Foarte amabil din partea dumitale — răspunse ea — şi nu cred că nu e nevoie de cine ştie ce elocvenţă ca să mă convingi.

— Trebue să fie pe-aci un restaurant mic, curăţel.

Cotiră pe o stradă laterală şi găsiră curând localul căutat. Era, oarecum, plin la ora asta. Zăriră, însă, într'un colţ, o masă liberă şi el îşi conduse drăgălaşa însoţitoare într'acolo.

— Din păcate, nu pot sta prea mult, — zise ea, — avem azi o groază de lucru. Domnul Gabros n'a venit, ceea ce, mie în deosebi, îmi îngreuiază serviciul.

— Bănuiesc că l-a sdruncinat tare mult noaptea, — opină el, observând în ochii ei oarecare oboseală, ca şi cum n'ar fi dormit binc.

— A fost îngrozitor, nu-i aşa? — întrebă ea. Care a fost motivul spargerii? N'am prea aflat mult la bancă. Domnul Gabros a comunicat scurt şefului casieriei că nu vine astăzi. Am auzit, însă, că nu s'ar fi furat nimic. Adevărat?

— Nimic important, — răspunse Motanul cu precauţiune. E o enigmă în toată afacerea; dar, în definitiv, tot ce e în legătură cu „Ţeasta Neagră" e enigmatic.

La pomenirea poreclei, o umbră uşoară se aşternu, parcă, peste obrazul fetei. Ca o expresie de frică îi apăru în ochi; dar, o secundă mai târziu, redeveni cea veche.

— Aş dori să-l prindeţi odată, — zise după o pauză scurtă. Am citit despre furtul dela banca Feld & Western. E teribil că poate să-şi continue loviturile, fără să fie oprit.

— Tot îl retezăm noi într'o zi, — răspunse Gabriel cu înverşunare. Dar apropo: n'ai fost şi dumneata printre curioşii de pe stradă? Mi s'a părut că te văd.

— Aşi, nu! T'ei fi înşelat. Eram în pat; mă culcasem înainte de douăsprezece.

Deoarece chelneriţa venea cu mâncarea, el rămase tăcut, căutând un pretext să aducă vor-

ba despre batistă. Ea îl privi mirată, neputându-şi explica de ce a amuţit deodată.

— Ţi se răceşte supa, — îi atrase prietenos atenţia.

— Iartă-mă ! — se scuză el, apucând lingura. Mă gândeam la ceva.

— Ai o supărare ? — se interesă ea, căutând un obiect în geantă.

— Nu, nimic... adică un fleac, — răspunse el evasiv.

— A, — exclamă ea, — mi-am pierdut batista, sau oiu fi uitat să-mi iau una. N'are importanţă.

Şi împinse iar geanta încolo. Gabriel luă o hotărîre subită. Vârî mâna în buzunar şi, scoţând batista pe care o găsise în grădina lui Gabros, o puse pe masă.

— N'o fi asta ? — întrebă.

Ea o examină, uimită.

— Da, — zise ea, luând-o şi uitându-se la monogramă, — dar unde ai găsit-o ?

El o privi ţintă.

— ...O găsii în grădina lui Henri Gabros, imediat după spargerea comisă.

Hélène se făcu verde.

— Nu pricep, — murmură.

— Era la piciorul scării pe care se suise spărgătorul, spre a pătrunde pe o fereastră din etajul dintâiu, — explică Gabriel. Cum de a ajuns acolo ?

Şi n'o slăbea din ochi.

— De... de... ştiu eu ! — îngână ea, sforţându-se să-şi recapete liniştea.

— Domnișoară Touchard, — reluă el, — îți voiu pune o întrebare sinceră. Nu te supăra! Fost-ai, azi noapte, în preajma casei lui Gabros? Nu te întreb în calitatea mea de polițist. Nimeni, afară de mine, nu știe ceva de batista asta. Aș vrea să-ți dau o mână de ajutor, ca prieten.

— Regret... dar nu pot să-ți spun nimic, — declară ea, după o pauză.

— Totuși, ai fost acolo, — stărui el, — ai fost văzută părăsind grădina.

— Am fost văzută? — șopti ea. De cine?

— Nu te-au recunoscut, — adaogă Souvestre cu blândețe, — dar numai din cauză că persoana care te-a văzut nu știa nimic de batistă. De ce nu-mi spui adevărul? De ce nu vrei să-ți ajut? Ce amestec ai avut în furtul de azi-noapte?

— Te rog, încetează! — îl imploră ea, întinzând spre el mâinile. Nu pot să-ți spun nimic... nu pot.

Lui Gabriel i se strânse inima. Frica și surescitarea ei nu puteau avea decât un singur motiv: Hélène era complice. Ea citi în obrazul lui și văzând îndoiala ce-i era întipărită pe trăsături, scoase un suspin de descurajare.

— Dacă mi-ar fi îngăduit, te-aș lămuri, — bolborosi ea, — dar nu e numai taina mea. Singurul lucru ce pot să-ți spun este că n'am fost acolo în scopul pe care-l presupui. Nu vrei să ai încredere în mine?

Și-l privi rugătoare. La turburarea și teama de pe figura Hélènei, el întinse aproape fără voie mâna și și-o puse pe a ei.

— Bine, am încredere în dumneata, — zise apoi.

— Domnișoară Touchard, — reluă el, — îți voiu pune o întrebare sinceră. Nu te supăra! Fost-ai, azi noapte, în preajma casei lui Gabros? Nu te întreb în calitatea mea de polițist. Nimeni, afară de mine, nu știe ceva de batista asta. Aș vrea să-ți dau o mână de ajutor, ca prieten.

— Regret... dar nu pot să-ți spun nimic, — declară ea, după o pauză.

— Totuși, ai fost acolo, — stărui el, — ai fost văzută părăsind grădina.

— Am fost văzută? — șopti ea. De cine?

— Nu te-au recunoscut, — adaogă Souvestre cu blândețe, — dar numai din cauză că persoana care te-a văzut nu știa nimic de batistă. De ce nu-mi spui adevărul? De ce nu vrei să-ți ajut? Ce amestec ai avut în furtul de azi-noapte?

— Te rog, încetează! — îl imploră ea, întinzând spre el mâinile. Nu pot să-ți spun nimic... nu pot.

Lui Gabriel i se strânse inima. Frica și surescitarea ei nu puteau avea decât un singur motiv: Hélène era complice. Ea citi în obrazul lui și văzând îndoiala ce-i era întipărită pe trăsături, scoase un suspin de descurajare.

— Dacă mi-ar fi îngăduit, te-aș lămuri, — bolborosi ea, — dar nu e numai taina mea. Singurul lucru ce pot să-ți spun este că n'am fost acolo în scopul pe care-l presupui. Nu vrei să ai încredere în mine?

Și-l privi rugătoare. La turburarea și teama de pe figura Hélènei, el întinse aproape fără voie mâna și și-o puse pe a ei.

— Bine, am încredere în dumneata, — zise apoi.

O puse la o parte şi luă o foaie bătută la maşina de scris, care conţinea biografia respectivului. Nu împlinise bine douăzeci şi cinci de ani şi Rocker fusese condamnat de şase ori, în majoritatea cazurilor pentru delicte neînsemnate. Pe o margine, era notat: „Periculos; poartă arme de foc“, iar deacurmezişul sta scris, cu cerneală roşie: „Omorît la o încercare de evadare din Marouche, la 8 Septembrie 1911, probabil de Vincent Nodier, dispărut de atunci“.

Luă alt document, care conţinea amănunte asupra crimelor celui mort şi depoziţiile poliţiştilor cari veniseră, cândva, în contact cu el. Găsi, în sfârşit, un formular cu semnalmentele deţinutului şi citi:

„Gerald Rocker, zis Rocker „Boxul“, zis „Knock out“ Rocker. Faţa îngustă. Pieliţa rumenă. Incput de chelie“.

La acest punct, se opri şi examină iar fotografia. Semnalmentele erau, de bună seamă, mai recente; fotografia trebue să fi fost mai veche. Puse din nou mâna pe formular, unde figura:

„Oacheş. Vorbeşte şi scrie o franţuzească aleasă. A fost odată comptabil la firma unui intermediar de pe lângă Operă. A fost condamnat întâia oară pentru fraude. Pe cât se ştie, n'are rude. Arma preferată: boxul de cauciuc tare. Specialitatea: jafuri la bancă...“

Pe alt formular, agăţat de cel dintâiu, erau indicate măsura corpului şi semnele particulare.

Tucky strânse hârtiile, punându-le, toate, la loc, după număr. In urmă, luă alt dosar, pe care era

scris, chiar de mâna sa: „Insemnări la cazul Nodier“. Il desfăcu şi începu, poate pentru a douăzecea oară, să citească colecţia de tăieturi din ziare şi foi scrise la maşină. In special, îi reţinu atenţia un extras din gazetă mai mult decât celelalte, deşi-l ştia aproape pe dinafară. Era un reportaj lung, de trei coloane, cu titlu gros:

Asasinarea unui deţinut evadat.

Iar ca subtitlu:

Faimosul „Box“ fuge într'o noapte furtunoasă din Marouche! Omorît de fostul său complice

In timpul furtunii teribile ce a bântuit azinoapte în Nordman aproape trei ore, s'a săvârşit o îndrăzneaţă evadare din penitenciarul din Princevoin. Dilecventul este Gerald Rocker, cunoscut sub diferite porecle, pe cari şi le-a căpătat prin modul său de a-şi doborî victima. Precum îşi vor fi amintind cititorii, el a fost condamnat, acum doi ani, pentru o tentativă de crimă comisă asupra directorului băncii Lecouvreur, pe care a prădat-o, la muncă silnică pe viaţă.

Urma descrierea furtuului dela bancă, peste care sări. Apoi:

După depoziţiile gardienilor penitenciarului, pare-se că Rocker a reuşit să introducă în în-

chisoare un bolovan din cariera în care lucra peste zi, pe care-l ascunse în celulă, iar seara, când îi aduse paznicul cina, îl lovi în cap. Omul căzu în nesimţire şi Rocker îl desbrăcă de uniformă, îmbrăcându-se cu ea. Astfel deghizat, ajunse în curte şi escaladă zidul, într'un loc unde tocmai se făceau nişte reparaţii. O santinelă specială era postată acolo. Se presupune că Rocker a putut să se strecoare neobservat pe lângă ea, din cauza furtunii ce bântuia, şi a culcat-o la pământ, cu coada unui topor pe care l-a luat din grămada de unelte de lângă locul unde se lucra.

Santinela a declarat că n'a observat nimic şi s'a pomenit cu o lovitură, care i-a răpit cunoştinţa. Şi-a revenit abia peste douăzeci de minute, când a dat semnalul de alarmă şi s'a descoperit evadarea. Fură imediat trimise patrule, ca să prindă pe Rocker. Toate casele şi satele din împrejurimi fură înştiinţate şi mlaştina fu minuţios cercetată, în căutarea urmelor fugarului, dar nu se găsi nimic.

Tucky sări încă o jumătate de coloană, reluându-şi lectura în pagina cealaltă :

La marginea mlaştinei, ca la cinci mile de penitenciar şi cel puţin una de locuinţa cea mai apropiată, se află o proprietate complect izolată, aparţinând unui oarecare Nodier. Un gardian îşi aminti că, până a nu fi fost prins Rocker, Vincent Nodier era prieten cu el. Povesti acea-

sta la doi colegi şi se duse, fără zăbavă, la vila lui Nodier. Casa, o clădire întinsă, e foarte prost întreţinută, iar de când a intrat în stăpânirea lui Nodier, e şi mai părăginită. Când ajunseră gardienii acolo, care nu le fu mirarea, găsind uşa din faţă deschisă! Pătrunseră înăuntru şi, în coridorul îngust, făcură o descoperire înfiorătoare.

Lângă uşă, zăcea cadavrul deţinutului evadat: Rocker „Boxul". Fusese împuşcat, cu o puşcă de vânătoare, dela o distanţă aşa de mică, încât era de nerecunoscut, atât i-era faţa de desfigurată. Cadavrul era însă în uniforma gardianului, cu care Rocker îşi pusese la cale fuga. Arma cu care se săvârşise crima era pe coridor, la vreo trei metri de cadavru. Gardienii se grăbiră să ia contact cu direcţia penitenciarului, care identifică mai târziu pe mort cu deţinutul Rocker „Boxul".

Tucky se opri o clipă, privind ţintă, cu buzele strânse, în peretele din faţa sa. Apoi, scoase din dosar altă tăietură din ziar.

La ancheta ce s'a orânduit în afacerea asasinării „Boxului"-Rocker, au ieşit la iveală câteva noi fapte. Vincent Nodier, proprietarul vilei în care s'a găsit cadavrul, era de mult suspectat că trafichează cu lucruri de furat. Niciodată, însă, Siguranţa nu găsise material suficient care să justifice arestarea lui. Era ştiut că el şi Rocker sunt prieteni.

E de amintit că banii furați la jaful dela banca Lecouvreur n'au fost găsiți niciodată. Cea mai mare parte a prăzii consta din bancnote, ale căror numere erau cunoscute. Poliția e de părere că Rocker le-a încredințat lui Nodier spre a le desface, el sfiindu-se s'o facă. Inspectorul-șef Somier, care a anchetat cazul dela banca Lecouvreur, susține că Rocker s'a dus, imediat după evadare, la Vincent ca să-și ia partea ce i se cuvenea din pradă și să roage pe tăinuitor să-l ascundă un timp. Totdeodată, e de părere că cei doi s'au luat la ceartă, dintr'un motiv oarecare (poate că Nodier a refuzat să dea banii), și Rocker și-a amenințat complicele. Astfel, fiind în apărare legitimă, Vincent s'a înarmat cu pușca de vânătoare și l-a omorît, iar de frica urmărilor a fugit.

Cu un gest obosit, Tucky împinse încolo hârtiile, se sculă și se apropie de fereastră. Teoria sa era șubredă. Din ce căuta dovezi mai multe, de aceea reieșea că „Boxul"-Rocker e mort și că nu poate fi el „Teasta Neagră". Și totuși... Dete nervos din umeri. Deși toate aparențele grăiau împotriva părerii lui, nu-i ieșea însă din minte. Ușa se deschise și intră Souvestre.

— Ei, ai fost mulțumit de masă? — îl întâmpină Tucky, care, la mirarea superiorului său, zâmbi. Păi uite (se explică el), de când cu dandanaua cu taximetrul, am luat dispoziția ca să fii păzit mereu. E mai sigur așa. Dar nu merită să vorbim despre asta și de aia nici nu ți-am spus.

— Crezi că „Țeasta Neagră“ ar încerca-o încă odată ? — întrebă Gabriel.

— Ba o socot chiar probabil. Dar apropo: ești prieten bun cu Pradel, nu-i așa ?

— Oarecum, adică întru atâta cât poți fi prieten cu un gazetar; dar, dacă vrei să mă crezi, cunosc prea puțin din viața sa particulară.

— Mă interesează tipul ăsta, — continuă Tucky, — ne ascunde ceva și grozav aș vrea să știu ce. De ce poartă o vestă blindată și două „tunuri“ ?

— Când ai descoperit asta ? — întrebă Gabriel. Eu abia azi dimineață observai.

— Eu o știu din noaptea în care bietu' „Țiganul“ a pățit-o, — zise Tucky, aruncând rotocoale de fum în aer. In goană, mă izbii de Pradel. Purta un pistol într'un laț, sub braț, iar pe cellalt în buzunarul dela pantaloni. Poți să le vezi și dumneata reliefându-se, dacă te uiți cu atenție.

— Nu cumva vrei să spui că el e „Țeasta Neagră“?

— De ce nu adică ? Dumneata singur ai recunoscut că nu prea știi nimic despre el, deși ți-e prieten. A venit acum vreo cincisprezece ani, din Canada si, încetul cu încetul, a ajuns prim-reporter la „Telegraful“.

— Apoi, dacă începem să suspectăm pe Gaston Pradel, pentru ce n'am bănui și pe directorul poliției ? — obiectă Souvestre.

— Da, dar..., — începu Jacques Tucky, când îl întrerupse sbârnăitul telefonului.

Motanul luă receptorul.

— Allo !

O voce stridentă îi răsună în ureche.

— E acolo Gabriel Souvestre? — întrebă ea.

— Da.

— Te avertizez — continuă vocea — că mă cam plictiseşti. Lasă pe Hélène Touchard în pace! Altfel, procedez cu dumneata ca şi cu Lander-Ţiganul şi cum tocmai făcui cu Lindsay-„Scânteiuţă".

— Dar cine eşti dumneata ? — întrebă Gabriel.

— „Ţeasta Neagră", — îi se răspunse.

Apoi se auzi un pocănit: receptorul din capătul cellalt fusese pus înapoi pe furcă.

— Sfinte Dumnezeule, — exclamă Tucky, după ce Souvestre îi repetă scurta convorbire, — crezi că e adevărat ce a spus despre Lindsay?

— Negreşit, — întări inspectorul-şef. Haide, fuga la domiciliul lui ! Dela Centrală mi s'a comunicat că de acolo am fost chemat.

Alergară la uşă. Câteva secunde în urmă, fură afară. Amintindu-şi de cele pătimite, îşi aruncă o ochire peste întunecoasa intrare, dar nu zări nimic suspect. Totuşi, fu destul de precaut ca să ia un taximetru abia din staţie.

Când ajunseră la destinaţie se înserase de tot. Săriră din maşină. Jacques arătă ferestrele dela locuinta lui Lindsay. Nicio lumină nu scânteia după perdele.

— Ori a ieşit, ori... — începu Gabriel, lăsând însă, fraza neterminată.

— Poate o fi într'altă cameră. — opină Tucky, nu prea convins.

— Vedem noi ! — zise Motanul, scurt, intrând, fără şovăire, în tindă.

Se opri la uşa locuinţei lui Lindsay şi trase cu urechea. Se auzea tic-tacul unui ceasornic: atâta tot; altfel, domnea o linişte mormântală. Gabriel luă elegantul ciocănel de bronz şi bătu în uşă. Niciun răspuns. După câteva secunde, ciocăni încă odată. Tăcere. Se opinti din umeri, dar uşa nu cedă nici cu un centimetru.

— N'o putem sparge, — se adresă lui Tucky,— întâi, fiindcă e prea solidă şi, al doilea, ar ţine prea mult. Mai bine să 'ncercăm pe fereastră!

Ieşiră în stradă şi, urcându-se pe grilajul ce se întindea de ambele părţi ale intrării, se lăsară pe pajiştea de sub ferestre. Gabriel se uită sus şi observă că fereastra mobilă, din mijloc, era crăpată. Agăţându-se de pervaz, se săltă sus, de unde privi, printre perdele, înăuntru. dar nu putu vedea nimic, din cauza beznei; apăsă, atunci pe marginea părţii de jos a ferestrei şi o trase sus. Impinse înlături o măsuţă ce-i sta în cale şi alunecă în cameră. După aceea, scoţând capul afară, zise :

— Tucky, du-te iar la uşa din faţă, că-ţi deschid eu !

Inspectorul dete, mut, din cap şi se depărtă. Souvestre începu să meargă pe bâibâite spre uşă, într'un întuneric de nepătruns. Se izbi de două ori de un scaun. In sfârşit, nimeri uşa. Căută comutatorul şi-l răsuci. Lampa din tavan, acoperită cu un abajur colorat, umplu camera cu o lumină înăbuşită. Gabriel îşi roti repede ochii în jur. Un

bărbat zăcea lângă sobă, cu faţa în jos. Capul şi umerii i-erau plini de sânge. Lângă el, pe covor, se afla un cleşte cu mâner gros şi încovoiat ca la o cange: probabil arma cu care fusese sdrobit craniul victimei. Motanul se duse de deschise uşa din faţă.

— Vino fuga ! — zise scurt. Precum vezi, „Ţeasta Neagră“ n'a minţit.

— Omorît ?

— Fără îndoială. E mort deabinelea. Occiputul i-e strivit complect.

Un obiect alb din una din mâinile încleştate ale mortului atrase atenţia lui Souvestre. Se aplecă în jos. Degetele celui asasinat strângeau un plic. Gabriel i-l desfăcu domol şi simţi că mâinile îi sunt calde încă. „Ţeasta Neagră“ trebue să se fi servit de telefon imediat după crimă. Souvestre era înmărmurit de sângele-rece al asasinului. Plicul nu era lipit. Işi vârî două degete înăuntru şi trase afară un cartonaş subţire, de mărimea unei cărţi de vizită. Citi nişte rânduri aşternute cu creionul, după care îl dete colegului. Lângă capul de mort sta scris:

Bagă-ţi minţile în cap ! Altfel, vii tu la rând!

— Te pândesc momente grele, — comentă Tucky.

— Nu-mi stric eu somnul, pentru asta, — strânse Motanul din umeri.

— Totuşi, te-aşi sfătui să-ţi iei măsurile necesare. Precum vezi, ameninţările „Ţestei Negre“

sunt serioase. Aș vrea numai să știu de ce l-a omorît pe Lindsay. Ce o fi făcut ?

— Asta o știe numai bunul Dumnezeu, — răspunse inspectorul-șef, pornind o cercetare amănunțită a încăperii.

Trecu un ceas, fără să fi găsit nimic care să-l puie pe urmele ucigașului.

— Telefonează la Siguranță ! — hotărî în cele din urmă.

Tucky se duse dincolo, să execute ordinul. In timpul acesta, Souvestre continuă perchiziția. Găsi, în camera de culcare, tocul cu unelte pe care Tucky îl văzuse la Lindsay, în noaptea spargerii dela Gabros. Era pitit după un teanc de batiste și gulere. Casa mică de bani din colț era deschisă și, pe cât se părea, fusese descuiată cu cheia mortului, deoarece legătura de chei atârna încă în broască. Era goală.

Pe rugina mașinii de gătit, Souvestre găsi un maldăr de hârtii arse. Cenușa era caldă încă; trase, de aci, încheierea că sunt resturile conținutului casei de fier. O scormoni, în speranța că o fi scăpat ceva de distrugere, dar truda-i nu fu răsplătită. Inapoindu-se, prin vestibul, în sofragerie, zări ceva alb lângă tapet. Ridică obiectul. Era o foaie îngustă, de hârtie, cu următoarea însemnare, bătută la mașină:

47, raport către locul convenit, Miercuri. B. S.

Il vârî în buzunar, intră în sufragerie și continuă perchiziția. Lângă fereastră era un pupitru, neîncuiat, care reprezenta totdeodată și o biblio-

tecă. Lăsă tăblia jos. Interiorul era ticsit de scrisori și acte, cari, vădit, fuseseră răscolite și aruncate înapoi, claie peste grămadă. Scrisorile proveneau, aproape toate, dela o femeie și erau iscălite Irma. Restul consta, în cea mai mare parte, din socoteli. Dacă o mai fi fost și altceva, apoi cu siguranță că le va fi luat ucigașul. Tocmai terminase Gabriel cu cercetarea ultimului pachet de scrisori, când Tucky veni înapoi dela telefon.

— Ne trimite un fotograf și un specialist în materie de amprente digitale, — anunță el. O să fie peste vreo zece minute aci. (Și, văzând pupitrul deschis:) GăsișI ceva ?

— Nu, aici nimic, — zise Gabriel. Uite, însă, ce găsii în vestibul.

Și, scoțând peticul de hârtie din buzunar, îl întinse inspectorului. Acesta îl examină atent.

— „47, raport către locul convenit, Miercuri. B. S.“, — murmură el. Are aerul unei dispoziții pe care „Țeasta Neagră“ a dat-o unuia din bandă. Tare-aș vrea să știu ce înseamnă „47“ și „locul convenit“. Plicul ce i s'a furat lui Gabros nu l-ai găsit, nu-i așa ?

— Nu, — întări Motanul, — am sperat, dar nici urmă de el.

— Mi-am închipuit eu. După părerea mea, el e mobilul crimei.

— Plicul ?

Tucky făcu un gest afirmativ.

— Dar „Țeasta Neagră“ — îl combătu Gabriel, a dat lui Lindsay sarcina de a lua plicul și tot

Lindsay a lăsat pe biroul lui Gabros faimoasa carte de vizită.

Se poate, dar asta nu înseamnă că Lindsay l-a şi predat.

De ce, adică, să-l fi reţinut? — se miră Gabriel. Gabros spunea că n'are absolut nicio valoare.

— Ba avea în deajuns ca „Ţeasta Neagră" să fie să puie mâna pe el, printr'o spagere, răspunse inspectorul. Eu socot că Lindsay i-a descoperit valoarea şi, de aia, l-a păstrat.

— Dar ce valoare să aibă o listă de garanţii? — reflectă Gabriel. Da, dac'ar fi fost însăşi garanţiile...

— Părerea mea e că plicul conţinea vreun indiciu care putea duce la descoperirea „Ţestei Negre". Firește, e numai o presupunere a mea. Lindsay dibuise cine e „Ţeasta Neagră" şi, de aia, l-a omorît: ca secretul să nu se desvălue. (Se opri. Apoi adaogă:) Tare-aş dori să ştiu unde se afla Pradel, când ne-a chemat la telefon „Ţeasta Neagră".

— Vasăzică, tot îl bănuieşti?

— Expunerea garanţiilor provenea dela Pradel, — raţionă Jacques, — aşa dar, el e singurul care ştie dacă mai reprezintă şi altceva în afară de o listă inofensivă.

— Ai uitat însă ceva, — îi aminti Souvestre. In noaptea în care a fost omorît Lander-Ţiganul, Pradel era cu noi împreună, la domiciliul meu.

— Aşa e, am uitat asta, — recunoscu Tucky,— dar nu e dovedit că „Ţeasta Neagră" în persoană

a ucis pe Lander. Se poate prea bine s'o fi făcut un membru al bandei.

— Nu cred, — obiectă Gabriel. Sunt ferm convins că „Teasta Neagră“ a omorît chiar el pe bietul Lander.

— Oricum, eu tot voiu pune un agent destoinic să urmărească pe amicul Gaston Pradel, — zise Tucky cu încăpățânare. Am presimțirea că n'o să fie vreme pierdută.

O ciocănitură puternică în ușă le întrerupse convorbirea. Casa se umplu de agenți de Siguranță, înarmați cu aparate fotografice și toate uneltele necesare la fixarea de amprente digitale. Aduseseră și un doctor cu ei. După ce ascultă explicațiile lui, Souvestre plecă, având nevoie să mai termine câteva rapoarte. Deoarece ținea să reflecteze asupra împrejurărilor și mișcarea îi stimula gândurile, hotărî să meargă pe jos.

O luă la vale. Bănuiala ce Tucky o exprimase împotriva lui Pradel nu-l părăsea. Deodată, observă pe trotuarul cellalt doi prieteni, cari i se păreau cunoscuți. Un bărbat și o fată mergeau încet, unul lângă altul, prinși într'o convorbire serioasă. Cum trecură pe lângă un felinar, Motanul scoase o esclamare de surpriză. Se opri, ca lovit de un trăznet. Omul era Gaston Pradel, „Ultima Clipă“, iar fata... Hélène Touchard.

CAPITOLUL 13

Irma Formont sta în capul oaselor, în pat, rezemându-se de pernele moi, garnisite cu dantele.

şi bându-şi ceaiul ce tocmai i-l servise fata. Gazeta de dimineaţă stătea, încă împăturită, pe plapumă. Goli ceaşca şi, întinzând mâna spre noptieră, îşi luă o ţigară dintr'o cutie de argint, o aprinse şi se lăsă iar în perne. Avea toate motivele să fie mulţumită, căci Formont era galant şi-şi iubea nevasta, cu toată căsătoria lor stranie. In dimineaţa aceasta era cu atât mai încântată, cu cât bărbatu-său, în cursul călătoriei lor comune, o iniţiase în nişte planuri, pe care ea le aprobase întru totul. Dacă aveau să se realizeze, se termina cu nesiguranţa existenţei de acum.

Irma cunoştea o mică vilă, nu departe de Monte-Carlo, cu vederea spre marea Mediterană, şi şi pusese de mult ochii pe ea. Avea un balcon alb, încărcat de trandafiri roşii. Şi ei îi plăceau trandafirii, dar şi soarele şi traiul lenevos.

O dusese greu în trecut. Intr'un club obscur, apăruse, într'o seară, ca dansatoare. Onorariul abia de-i ajungea pentru mâncare. Şi, atunci, întâlni pe Lindsay, care tocmai risipea câştigul considerabil al unei spargeri. Ii se uşură, astfel, mult viaţa.

Işi termină ţigara şi lepădă mucul în farfurioară. După aceea, luă gazeta şi începu s'o răsfoiască. Deodată, dete un ţipăt. Paula, jupâneasa, se năpusti, speriată, în cameră. Stăpână-sa se ridicase şi mâinile-i tremurau. Era galbenă şi ochii mari deschişi, ca de spaimă.

— Ce e cu dumneavoastră, coniţă? Nu vă e bine?

— Repede un coniac! — şopti stăpâna.

Şi, pe când slujnica alerga să împlinească ordinul, Irma se uită iar la articolul din ziar, care-i smulsese ţipătul. Titlul, tipărit în litere groase, suna :

O NOUĂ CRIMĂ A „ŢESTEI NEGRE"

Literele-i jucau, literalmente, pe dinaintea ochilor. Trebui să citească de două ori. Viaţa, însă, o învăţase să se stăpânească. Când Paula se înapoiă cu coniacul, soţia lui Formont îşi recăpătase o parte din vechiul ei calm. Luă paharul din mâna ftei şi-l goli dintr'o înghiţitură. Inviorătoarea băutură îşi făcu efectul aproape instantaneu, potolindu-i bătăile inimii.

— Vă e mai bine? — întrebă Paula.

— Da, mulţumesc. — răspunse stăpâna. Ajută-mi la îmbrăcat! Trebue să ies îndată.

— Dar de ce aţi ţipat aşa ? — întrebă jupâneasa, curioasă.

Irma căută la iuţeală o explicaţie, neputându i spune adevărul, căci ea nu ştia că stăpână-sa e măritată. In casă, toţi o ştiau drept duduia Templeton.

— Nervii, — răspunse ea, cu un zâmbet s'lit.

Se îmbrăcă la repezeală, ca ameţită. Simţea o durere surdă la inimă. In cap îi clocea o hotărîre care se întărea pe măsură ce clipele treceau: răzbunare! Va şti ea să prindă pe acela care-i răpise tot ce-i era mai drag. De-acum înainte avea să-şi consacre viaţa acestui unic scop. Refuză, enervată, propunerea Paulei de a lua o gustare,

simţind că numai la vederea mâncării i s'ar face rău, şi plecă grăbită.

Opri un taximetru care tocmai trecea alene, sări în el şi ceru s'o ducă la Siguranţă. Inspectorul Tucky aştepta pe Gabriel Souvestre, când un sergent o introduse în cabinet.

— Doamna Lindsay! — esclamă el, uluit, făcând semn sergentului să iasă.

— Doamna Formont, — îl îndreptă ea, — acesta era adevăratul nume al lui Victor. Imi daţi voie să stau jos? Cred că vă 'nchipuiţi pentru ce am venit.

El îi împinse un scaun. Irma simţea că nu se mai poate ţine pe picioare.

— Am citit articolul din gazetă — reîncepu ea — şi m'am iritat grozav. E îngrozitor.

Tucky văzu lacrimi în ochii ei, oricât se sforţa ea să-şi păstrerze calmul. Era surprins, căci nu crezuse niciodată că ar fi altceva căsnicia lui Formont decât o legătură de afaceri.

— Te compătimesc, — zise încet, dar sincer.

— Iţi mulţumesc, — răspunse ea, — dar te rog nu continua pe acest ton, căci altminteri leşin.

El văzu sforţările ei disperate, concentrarea întregii ei energii ca să nu ţipe.

— Găsit-aţi vreun punct de reper care să ducă la descoperirea asasinului? — întrebă ea cu glas stins.

— Ştim atâta că a fost „Ţeasta Neagră“... altceva nimic, — răspunse el.

La auzul sinistrei porecle, ochii femeii scânteiară

— Eu nu știu mult, — zise ea, — dar ceea ce știu s'ar putea să vă fie de folos Acum câteva zile, Victor mă chemă, într'o seară, la telefon, rugându-mă să ne întâlnim în gara de Est.

— Știu, — o întrerupse Tucky, — căci v'am urmărit.

— Mi-a povestit — continuă ea repede, fără să ție seamă de declarația lui, — că a dat, întâmplător, peste o afacere strălucită, care ar putea deveni o mină de aur pentru noi, dacă o învârtim bine. Era sătul de viața ce trebuia s'o ducem și ținea să ne stabilim în străinătate. N'a voit să mi divulge totul, dar am ghicit, din cuvintele lui, că a descoperit cine e „Teasta Neagră".

— Cine-i? — strigă Tucky, impetuos.

— Nu știu, — continuă ea. Victor spunea că ar fi un ocnaș care, cu mulți ani în urmă, avusese aceeași celulă lângă a lui, la penitenciarul din Marouche, și apoi a evadat.

Inspectorul se aplecă spre ea, cu o ușoară exclamație de surpriză.

— Victor — povesti Irma — n'a voit să-mi spuie nici numele lui, nici alte lucruri despre el, fiind de părere că ar fi prea periculos pentru mine să fiu și eu în curent cu asemenea amănunte. In orice caz, îl văzuse de curând în Paris și a ținut să se convingă despre aceasta chiar în noaptea aceea. Dovada bănuelii sale se afla în casa domnului Gabros. Avea, deci, intenția să facă acolo o spargere și, dacă va avea dovada

în mâini ,să încaseze dela „Ţeasta Neagră“ o mare sumă, ca preţ al tăcerii. Era de părere că „Ţeasta Neagră“ e în stare să plătească. Chestia era foarte simplă.

— Am înţeles, — zise Tucky.

Era, acum, limpede motivul pentru care fusese ucis Lindsay. In privinţa aceasta, cel puţin, presupunerea sa se dovedise exactă.

— Nu ţi-a dat niciun indiciu cine ar putea fi „Ţeasta Neagră“ ?

— Crezi dumneata că aş fi eu aci, dacă aş şti-o ? Dacă l-aş cunoaşte, aş fi eu însămi pe urmele lui.

Din scăpărarea ochilor ei, reieşea pe deplin că „Ţeasta Neagră“ avea în Irma Formont un duşman înverşunat.

— Am încercat să-l conving pe Victor să-mi spuie numele adevărat al nemernicului, — zise ea, ceva mai liniştit, — dar a refuzat, cred fiindcă era îngrijat de siguranţa mea. Dacă ţii să predai pe mişel pedepsei pe care o merită, prinde-l înaintea mea, fiindcă, altfel, pe cât e de adevărat că există un Dumnezeu în cer, va fi vai şi amar de el dacă-mi pică în mână ! Voiu răzbuna amarnic pe Victor.

Şi izbucni în hohote de plâns, nemaiputându-şi păstra stăpânirea de sine.

CAPITOLUL 14

In preajma vechiului tribunal se află o stradă, străjuită de amândouă părţile de copaci mari, um-

broşi. De cele mai deseaori e pustie, ducând numai spre un fel de fundătură, pe dreapta, care, de obiceiu, e tot aşa de tăcuta ca şi strada însăşi. Casele sunt în cea mai mare parte goale şi de vânzare, după cum o indică nenumăratele tăbliţe, dar aceste înştiinţări apar sfioase de printre hăţişuri şi copaci aşa că abia le poţi vedea din stradă.

Cea mai mare clădire, de patru etaje, se înălţa într'o grădină, mai vastă decât toate celelalte, cam în mijlocul fundaturii. De pe trotuar aproape că nici n'o puteai zări, atât erau de deşi pomii şi arbuştii din grădina din faţă. Cu vremea, de când tot era de vânzare, roşul cărămizilor se înegrise, fiind acoperit de o manta groasă de ieeră. Un pogon şi jumătate de bălării, ce ţinea de casă, grăia de paragmirea ei. Nişte fagi înalţi îşi întindeau ramuile deasupra acestui tablou al ruinii... Şi, totuşi, acest colţ uitat nu era chiar lipsit de viaţă.

Era a doua zi după asasinarea lui Formont... miezul nopţii, când strada tăcută şi întunecoasă se deşteptă. Un individ se apropie de poarta dărapănată a grădinii, se strecură pe deschizătura dintre canat şi uşcior şi se îndreptă repede către casă. După aceea, niciun sunet nu mai turbură tăcerea. Numai ploaia bătea uniform în vreascurile de pe jos.

Trecu o lungă bucată de timp, după care, la interval de două-trei minute, nişte siluete nedesluşite începură să se furişeze pe strada întunecoasă, lunecând binişor pe spărtura dela poartă

şi umblând cu băgare de seamă pe cărarea întortochiată, întocmai cum făcuse şi cel dintâi. Unii tipi erau sdrenţăroşi; alţii, dimpotrivă, purtau haine curate, mulţi chiar costume de seară şi jobene. Toţi, însă, mergeau cu aceeaşi fereală, în spre aceeaşi destinaţie. In casa aceasta veche, dărăpănată, îşi convocase „Teasta Neagră" subalternii.

Ei îi primea în vestibulul întunecos şi plin de praf. Nu se schimba nici un cuvânt. Salutul era foarte ciudat. Fiecare nou venit, de cum trecea pragul, arăta un cartonaş, pe care gazda îl examina cu atenţie, la lumina unei lămpiţe camuflate. După aceea, invitatul primea încuviinţarea să intre şi păşea într'o încăpere din dreapta. Cincisprezece veniră în modul acesta. Gazda încuie, apoi puse şi lanţul dela uşă şi urmă pe cel care fusese ultimul la număr.

Incaperea lungă în care pestriţa societate se adunase, era căptuşită cu o tăblie mâncată de viermi, fără, însă, să aibă nicio mobilă. Praful era de un deget pe parchetul lucios ca oglinda, pe care-l roseseră nenumăraţi şoareci. Singura lumină o forma o lumânare de pe ciubucul cămănului, dar nicio rază, chiar a acestei slabe licăriri, nu pătrundea afară, deoarece obloane groase acopereau ferestrele.

Invizii din această sinistră cameră îşi vorbeau în şoaptă. Toţi întoarseră capetele când „Teasta Neagră" intră pe uşă şi o închise. Purta un impermeabil lung, care-i ajungea aproape până la călcâie. Intre guler şi marginea pălăriei mai era

un petec negru: o mască de mătase care-i ascundea faţa.

— V'am chemat pe toţi aci, — începu el, — ca să vă comunic că a venit vremea să ne despărţim. S'au întâmplat evenimente cari mă silesc sa părăsesc imediat Franţa.

Făcu o pauză, ca să continue ceva mai tare:

— Loviturile noastre au fost încununate de noroc şi există încă o sumă considerabilă care vă e destinată vouă. N'am adus-o cu mine, dar veţi fi înştiinţaţi, pe căile obişnuite, cum şi când veţi putea lua banii ce vi se cuvin. Din păcate, nu mai putem continua munca noastră comună. Am plutit în mare primejdie: de două ori, în ultimele săptămâni, era câţi-va aci să afle poliţia cine sunt. Dacă n'aşi fi luat numaidecât măsurile corespunzătoare, denunţătorii ar fi obţinut succes. Şi-au primit răsplata, negreşit alta decât aceea pe care o visau.

Un murmur uşor se ridică din şirul ascultătorilor: ştiau că e vorba de Lander-Ţiganul şi Lindsay-Scânteiuţă.

— Doi dintre detectivii cei mai inteligenţi — continuă vocea năbuşită — sunt, de multă vreme, un izvor de permanentă nelinişte pentru mine, anume: inspectorul-şef Souvestre şi inspectorul Tucky. Din motive ce nu se referă numai la siguranţa mea personală, am hotărît să răpun pe cei dintâi până nu dispar definitiv.

Se opri din nou, de astădată ceva mai mult.

— Afară de cei doi pe cari i-am pomenit, mai este unul al cărui nume nu vi-l spun şi de care

am motiv să mă tem mai mult chiar decât de cei doi poliţişti. Din cauza lui, m'am hotărît să dizolv organizaţia noastră. Activitatea ce-o depune m'a făcut să vă convoc la o adunare specială, în loc să vă trimit înştiinţarea mea prin scris. Sunt gata să plătesc o recompensă grasă aceluia care mă va scăpa de urmăritorul acesta. Cât timp trăieşte, sunt în veşnic pericol. Prin moartea sa ar fi asigurată persoana mea şi, de aceea, sunt gata să plătesc... să plătesc bine.

Şi se uită la cei din faţa sa. Oricât de diferită era expresia figurii lor, pe fiecare era întipărit acel ceva care caracterizează pe criminal.

— Vă voiu spune, totuşi, numele lui — continuă „Ţeasta Neagră“ — şi vi-l voiu descrie.

Vorbi un sfert de oră, grăbit şi insistent, neomiţând niciun amănunt.

— Asta-i tot, — încheie, apoi — puteţi pleca acum !

Aşteptă până dispăru ultimul om ; abia după aceea, îşi luă masca de pe obraz, o ascunse în buzunarul lungului său impermeabil şi ieşi, încuiând uşa.

Un ceasornic depărtat bătea unu când un bărbat se strecură pe poarta grădinii şi, luând-o în goană de vale, coti pe un drum ce ducea la gară. Trecând pe lângă un felinar, lumina îi se răsfrânse, toată, în obraz. Era Goston Pradel, „Ultima Clipă“.

CAPITOLUL 15

Irma Formont, al cărei ţel în viaţă luase, acum,

cu totul altă direcţie, tocmai îşi bea cafeaua cu lapte, când Paula îi anunţă un vizitator.

— Poftește-l — îi ordonă ea — și adu cafea mai multă și încă o ceaşcă !

Gabriel Souvestre intră.

— Scuză-mă că te deranjez aşa de de vreme, — zâmbi el, — dar trebue să vorbesc cu dumneata asupra unor anumite chestiuni şi am, zilele astea, foarte mult timp.

— Nu mă deranjezi, — zise ea, invitându-l să stea jos, în faţa ei. Dorm acum mai puţin.

El şezu pe scaunul oferit.

— Vrei să vorbeşti cu mine despre Victor, nu-i aşa ? — îi uşură ea începutul.

— In parte, — răspunse el, — adică : în cea mai mare parte.

— Şi anume ?

— Aş dori să te întreb dacă-ţi aminteşti de ceva ce a spus soţul dumitale şi ne-ar putea folosi.

Ea făcu un gest negativ.

— Răspunsul meu e scurt: nu ştiu nimic.

Avea, ce-i drept, o bănuială, dar era prea şubredă ca s'o încredinţeze unui poliţist.

Gabriel aşteptă ca Paula să aducă a doua ceaşcă şi cafea proaspătă şi să se depărteze. După aceea, zise :

— Bărbatul dumitale nu ţi-a spus ce obiect spera să găsească la domiciliul lui Gabros, ca o confirmare a presupunerii sale ?

— Nu ! Mi-o comunicat prea puţin, — răspunse Irma, — numai contururile planului. Poate că şi-a

dat seama că se leagă de aceasta un pericol şi a voit să mă cruţe.

Şi-i întnise ceaşca, din care se înălţau aburi. El se înclină, ca spre a mulţumi.

— Mi-a povestit numai atât — continuă ea — cât a socotit de cuviinţă. Precum ştii, Victor nu făcea nimic până nu-mi cerea mie părerea.

Motanul amestecă, gânditor, cafeaua.

— Era, însă, pentru el o chestiune de câştig, nu-i aşa ?

— Adevărat şi, precum ţi-o fi cunoscut, era specialist în furturi de bijuterii... mai ales diamante. De aci şi porecla lui. De astă dată, voia, pentru întâia oară, să exercite un şantaj. Cred cu tărie că n'a încercat niciodată aşa ceva faţă de un cm cinstit, dar cu nemernicul ăsta era altceva. După părerea mea, Victor era convins că „Ţeasta Neagră" nu merita pic de compătimire. Afară de asta, întrevedea, acum, perspectiva de a câştiga atâtea parale cât să-i îngădue să renunţe la periculoasa-i meserie Voiam să ne stabilim în străinătate.

— Mă legănam în iluzia că ţi-ai putea aminti de ceva... o reflexie sau vreo aluzie, care ne-ar servi de indiciu, — zise Souvestre, decepţionat.

— Chiar aşa să fie, încă n'aş şti dacă trebue să ţi-o spun, — mărturisi ea sincer. Urăsc „Ţeasta Neagră" mai mult de cât o pot exprima în cuvinte, dar nu denunţ pe nimeni. Ţi s'o fi părând ciudat, dar aşa sunt eu.

— Te pricep, — zise Souvestre, căci într'adevăr, nimeni mai bine ca el nu cunoştea codul de onoare

căruia i se supune majortatea răufăcătorilor şi a cărui poruncă a unsprezecea sună: Să nu denunţi!"

— De fapt, dumneata nu eşti bun de poliţist, — zise Irma.

— De ce adică ? — râse Gabriel.

— Ar fi trebuit să fii indignat pe mine, să-mi dai îndemnuri, să-mi spui că trebue să destăinuesc tot ce ştiu, în folosul străduinţelor poliţiei, iar ca încheiere să-mi citezi câteva legi şi decizii ale parlamentului. Nu, nu, eşti prea blând, domnule Souvestre, prea blând.

— Din moment, dar, ce nu poţi să-mi comunici nimic, n'aş vrea să te mai plictisesc. Imi dai voie să mă retrag ?

— La revedere ! — zise Irma. Regret că nu pot să-ţi fiu de niciun ajutor.

Când ajunse Gabriel la birou, Tucky tocmai îşi scotea pardesiul şi-şi salută superiorul cu un vesel „Bună dimineaţa !"

— Ceva nou ? — întrebă.

— Până acum, încă nimic, — răspunse Souvestre. Tocmai fusei la Irma, dar nu mi-a putut da nicio informaţie nouă.

— Nici că o fi ştiind ceva, — asigură Tucky.

— Şi chiar dacă, tot n'ar spune, — adaogă Gabriel, — cu toată asasinarea lui Formont. Mi-a şi spus-o.

Işi atârnă pălăria şi pardesiul în cuier şi şezu la birou.

— Iţi mai aminteşti de peticul de hârtie ce-l găsirăm în vestibulul lui Formont ? — continuă el.

— Da.

— Te rog, adu-l încoace! Mi-a venit o idee. (Scoase o cheie din buzunar şi o aruncă inspectorului, care o prinse cu îndemânare). E în safe. Ia te uită ici! (reîncepu, după ce Tucky puse bileţelul pe mapă). „47. Raport către locul convenit, Miercuri. B. S.“. Trebue să fi căzut din buzunarul „Ţestei Negre“. E. fără 'ndoială, o înştiinţare către unul din banda sa, care n'a fost expediată. Mă gândesc acum: dacă am putea dibui cum făcea el să parvie oamenilor săi instrucţiunile astea, am fi în stare să-l descoperim, în sfârşit, pe el însuşi.

— Da, dar e vorba: cum facem ca să ajungem la acest rezultat? — se scărpină Tucky pe bărbie. Cei doi derbedei pe cari i-am arestat, acum câtva timp, ne-au declarat că găseau instrucţiunile fie în buzunar, fie că erau chemaţi, la o oră oarecare, la un telefon public.

— Ştiu asta, — zise Souvestre, — dar ascultă ici: pune sub supraveghere severă pe toţi răufătorii cunoscuţi de poliţie şi cari se află actualmente în Paris. O să ne trebuiască o sumă de oameni, adevărat, dar am puteri întinse. Pune să-ţi relateze toţi, de-a fir a păr, tot ce face fiecare şi cu cine se întâlneşte; în scurt: totul. Unii dintr'înşii sunt cu siguranţă în serviciul „Ţestei Negre“. Poate aflăm, în modul acesta, cum le parvin instrucţiunile.

— Nu prea cred, — obiectă elegantul inspector, — dar putem încerca.

Incă în dimineaţa zilei de-a treia, culeseră primele roade. Cum sosi Souvestre la Siguranţă, Tu-

cky îl primi cu un zâmbet, prezintându-i un vraf de hârtii.

— Rapoarte ale diferiților agenți cărora le-am dat sarcina să urmărească răufăcători cunoscuți, — zise el. Sunt foarte interesante. Peste zece la sută din amicii noștri par să-și cumpere țigările la un chioșc din gara Lambeth a Metropolitanului. Ciudat, nu-i așa ?

Gabriel răsfoi rapoartele și constată că inspectorul are dreptate. Apași de prin colțuri foarte depărtate veneau până la tutungeria dela intrarea gării, să se aprovizioneze cu țigări, ba ceva și mai straniu: aproape toți cereau aceeași marcă, anume „Cartuș".

— Ce-ar fi -- propuse Tucky — să dăm azi o raită pe acolo, dacă n'ai altceva de făcut? Incercăm și noi buruiana aia, ce gust are.

Motanul fu de acord. Câteva minute în urmă, pășeau repeior de vale. Când să intre în gara Metropolitanului, Souvestre observă niște bărbați stând în preajma intrării și atrase atenția lui Tucky asupra lor.

— Agenți de Siguranță, — îl lămuri acesta, — i-am trimis aci azi, de disdedimineață, de cum au sosit rapoartele, gândindu-mă că se poate să avem nevoie de ei.

Și intră în mica tutungerie.

— Te rog, douăzeci „Cartuș" — ceru, punând pe tejghea o monedă.

Vânzătorul, un tip chel, îl privi lung și șovăi un moment, ca și cum ar fi așteptat încă ceva. Apoi, îi dădu un pachețel și numără restul.

— Se pare — continuă Tucky — că a intrat în gustul publicului calitatea asta. Vinzi mult din ele?

— Foarte mult, — răspunse chelul.

— Trebue să aibă pesemne ceva ce place oamenilor. Eu prefer trabucele.

— Da, dacă vă iartă punga.

— Așa este — zâmbi Tucky — și de sigur că derbedeul ăla de „Țeastă Neagră“ de care vorbesc, acum, atât de mult gazetele, și-o fi putând permite luxul să fumeze trabuce groase.

Vânzătorul îl privi țintă.

— Nu știu ce vreți să spuneți cu asta, — replică el răstit.

— Probabil că n'ai auzit încă niciodată de „Țeasta Neagră“. M'aș prinde chiar; dar tot o să auzi dumneata de el.

O expresie de neliniște se întipări pe trăsăturile chelului.

— E cam ciudat — continuă inspectorul — că aproape jumătate din răufăcătorii Paris-ului par să ia țigări numai dela dumneata și firește că numai minunatele „Cartuș“. Trebue să ai o mare cantitate.

— Nu pricep nimic din ce spuneți, — zise tutungiul, enervat.

— Serios? Atunci, să te lămuresc. Ia să faci bine să-mi dai toate pachetele „Cartuș“ să le examinez... dar fuga!

— N'aveți niciun drept, — începu chelul.

Inspectorul însă îi tăiă vorba.

— Ba ai să vezi îndată că am dreptate.

Zece secunde după aceea, chioşcul fu luat în stăpânire de agenţi şi vânzătorul arestat. Erau câteva duzini de pacheţele „Cartuş“. Fiecare fu cercetat cu minuţiozitate. Cincisprezece din ele erau însemnate, pe afară, cu diferite numere şi în fiecare găsiră câte-o notiţă bătută la maşină. Cea dintâi glăsuia:

14. *Intreabă la oficiul poştal din gara d'Orléans de scrisoarea post-restant către Maurice Bonneau, B. S.*

Alta :

5. *Intreabă la oficiul poştal „Etoile“ de scrisoarea post-restant către Maurice Bonneau. B. S.*

Restul era conceput identic, deosebindu-se numai prin numărul şi numele oficiului poştal.

— Mi se pare că am descoperit, dela prima lovitură, „oficiul poştal principal“ al „Ţestei Negre“, — zise Souvestre, încântat. Vasăzică, în modul ăsta, lua el contact cu tâlharii săi. Numărul din capătul ordinului e acelaşi cu cel de pe pacheţel. Probabil că fiecare membru al bandei îşi are numărul său.

— I-am paralizat de-acum mişcările, — observă Tucky. Dacă n'are încă altă metodă, apoi nu mai are cum să ia contact cu niciunul dintr'înşii.

Supuseră pe vânzător unui interogator aspru, dar el tăcea cu încăpăţânare.

— Duceţi-l la „răcoare“ ! — porunci, în cele din urmă, Tucky pierzându-şi răbdarea. Poate vreo câteva ore de linişte în locul acela simpatic îi vor deschleşta gura.

Omul fu urcat într'un taximetru şi transportat

la carceră. Gabriel chemă la telefon firma căreia-i aparţinea tutungeria şi o puse în cunoştinţă cu cele întâmplate. Firește, nu se ştia nimic de chestiune. Pe cel arestat îl chema Chester şi fusese angajat de vreo doi ani, pe temeiul unor referinţe excelente. Făgăduiră să trimeată pe altcineva care să ia în primire tutungeria. Tucky şi Gabriel aşteptară până la sosirea locţiitorului, după care se duseră la oficiul poştal din gara d'Orléans. Scrisoarea pentru Maurice Bonneau era aşa de groasă, că merita aproape denumirea de „pacheţel". Conţinea cincizeci de mii de franci în bonuri de tezaur, altceva nimic: nicio comunicare, niciun rând scris.

— Ce părere ai ? — întrebă Motanul.

— E răsplata unor servicii, — răspunse inspectorul. Probabil că împarte ce se cuvine fiecăruia din prada dela bancă.

— Cel mai bine ar fi să le strângem toate celelalte, precum şi pe cumpărătorii de ţigări.

— Perfect ! — fu de acord Tucky. Ne aşteaptă, însă, o muncă sdravană.

Prezicerea lui se adeveri, căci, în cursul zilei, sosiră, din toate părţile Paris-ului, celelalte pachetele pentru Maurice Bonneu. Conţineau numai bani, diferite sume. Douăzeci şi cinci de mii de franci erau cea mai mică, şi toate în bonuri de tezaur.

— Trebue să fi fost mai multe scrisori de cât găsirăm noi, — zise Souvestre, — căci în mâna noastră au picat numai răvăşelele ce n'au fost ridicate. Ticăloşii pe cari i-au observat oamenii

noștri la tutungerie trebue să-și fi și pus partea lor la adăpost.

— N'are importanță, — obiectă Tucky, — căci să nu uităm că-i cunoaștem pe toți și-i putem aresta în orice moment.

— Și cu cât mai repede, cu atât mai bine ! — fu de părere Gabriel. Ai dumneata grijă de asta !

Inspectorul îndeplini ordinul cu atâta succes că, pe seară, toți derbedeii cari cumpăraseră țigări „Cartuș“ la chioșcul Lamberth erau la carceră, formând o societate cu adevărat pestriță. „Țeasta Neagră“ părea să aibă complici în toate straturile sociale. Erau indivizi grași și slabi, înalți și scunzi, unii bine îmbrăcați, alții numai în sdrențe. Câțiva trădau în graiul lor o brumă de cultură; mulți, însă, n'aveau pic de carte. Intr'un singur punct, totuși, se asemănau cu toții și anume în tăcerea lor. Afară de cei cincisprezece cari nu-și luaseră încă bilețelul, erau peste o duzină.

— Nostimă bandă, hai ? — zise Souvestre către Tucky, pregătindu-se să plece. Ce se aude cu ceilalți ?

— Chioșcul continuă să fie supraveghiat; îi înhățăm cum or veni să cumpere „Cartuș“-e.

— Dacă-i prindem pe toți, avem douăzeci și șapte.

— Ne mai rămâne, însă, peștele ăl mare, — zise Tucky cu oarecare scepticism.

— Il prindem, — zise Motanul cu încredere.

Apoi o porni spre casă, obosit, dar ceva mai bine dispus ca zilele trecute. De fapt, ar fi voit să se întâlnească cu Gaston Pradel, dar uitase. Își a-

minti asta abia când stingea lumina, ca să se culce. Își puse deci în gând să-i dea un telefon dimineața.

CAPITOLUL 16

Gabriel trase spre el telefonul, luă receptorul și făcu numărul dela domiciliul lui Pradel. Trecu o bucată de timp până să-i răspundă o voce somnoroasă :

— Allo ! Cine-i acolo ?

— Eu, Souvestre !

— Ce te apucă să scoli pe un semen al tău la o oră când și găinile dorm ? Tocmai visam că am obținut premiul.

— Leneșule, dacă o să tot stai atâta în pat, șterge-te pe bot de premiu !

— Dar îmi place să dorm mult.

— Știu. E un obiceiu foarte prost, — îl dojeni inspectorul-șef. Hait, scoală și vino la mine, la Siguranță ! Aș vrea să-ți vorbesc.

— Ce s'a întâmplat ? Ceva nou?

— Da. Am a-ți povesti multe.

— S'a făcut ! Viu! Numai să-mi iau cafeaua cu lapte, — răspunse reporterul.

După un ceas, apăru în cabinetul lui Souvestre.

— Ce mi-ai turburat somnul cel mai plăcut ? — întrebă Pradel, punându-și pălăria pe birou.

— Țin să stau puțin de vorbă cu tine, — răspunse Gabriel. Stai jos !

Și-i oferi cutia cu țigări. Pradel își luă una.

— Așa dar, — începu Souvestre, — aș vrea să-ți pun câteva întrebări.

— Eu credeam că ai să-mi comunici ceva.

— Vine şi asta, dar mai întâi întrebările, dacă nu te superi.

— Dă-i drumul! — zise reporterul, aprinzându-şi ţigara şi lăsându-se pe spate.

— Intâi: în lista de garanţii ce s'a furat dela Gabros se afla vreun indiciu asupra identităţii „Testei Negre“?

„Ultima Clipă“ îl privi mirat.

— Pe cât ştiu eu, nu, dar ce a prilejuit această presupunere?

— Intâi întreb eu, — zâmbi Gabriel. Tu singur ai întocmit lista?

— De sigur.

— Unde?

Cellalt reflectă o clipă; abia apoi răspunse:

— In biroul meu. Da, mi-amintesc acum! Am făcut acasă o ciornă, pe care am luat-o cu mine la redacţie, ca s'o scriu la maşină.

— Vasăzică, nu era scrisă de mâna ta.

— Nu.

Faţă de acest răspuns, Souvestre îşi zise că informaţia în care-şi pusese mari speranţe lăsa mult de dorit. Stete un moment tăcut. Apoi zise:

— De cine te temi?

Pradel îl privi lung.

— Ce vrei să zici cu asta?

— Porţi o vestă blindată şi două revolvere, — zise Souvestre, — ceea ce nu face nimeni care n'are a se teme de nimic.

— Uiţi — răspunse ziaristul — că am din partea gazetei sarcina de a găsi pe „Teasta Neagră“ şi

n'am de loc pofta să fiu tocmai în calea gloanţelor când şi-or lua sborul. Precum vei fi ştiind, „Ţestei Negre“ i-e absolut indiferent încotro pornesc.

— E ăsta singurul motiv? — stărui Motanul.

— De, fie vorba între noi, găsesc că e deajuns. Nu sunt de loc dispus să fiu dus de pe această Vale a Plângerilor în floarea vârstei.

— Ascultă, Gaston: fii odată în viaţa ta serios! Ne cunoaştem de o bună bucată de vreme şi am şi eu intenţia de a prinde pe „Ţeasta Neagră“, dar cred că tu ştii infinit mai mult ca mine.

— Poate, — zise Pradel calm. Să fiu sincer cu tine. Sunt pe urma lui mai de mult de cât socoţi tu... înainte chiar ca gazeta să-mi fi propus să particip la căutarea lui... ba mai înainte chiar ca voi să fi ştiut de existenţa unei „Ţeste Negre“. Sunt convins că o să-l prind înaintea voastră.

— Şi de ce te interesezi aşa de el? — se miră Souvestre.

— Te-ai dumiri dac'ai afla cine e.

— Il cunoşti?

— Cred că da, — răspunse reporterul, — adică sigur. A fost o goană lungă, dar se apropie de sfârşit. Chestia e numai asta: îl înşfac eu pe el sau mă înşfacă el pe mine?

— Vrei, adică, să spui că umblă să te răpue? — întrebă Gabriel, surprins.

— De doisprezece ani mă pândeşte. Unicul motiv că nu m'a dat gata e că nu m'a găsit.

— Cine e?

— Dacă ţi-aş spune cine cred eu că e „Ţeasta

Neagră", ai râde de mine, — răspunse Pradel. Singura dovadă pe care o am împotriva lui e un petic de hârtie cu niște mâzgâlituri cu creionul. Mulțumește-te, deocamdată, cu atât! Va veni vremea... și asta foarte curând... când vei afla totul.

Lepădă țigara și strivi mucul cu călcâiul.

— Aș vrea să am pe „Teasta Neagră" tocmai așa, sub picioarele mele, — zise cu înverșunare.

Souvestre rămase înmărmurit de ura neîmpăcată ce țâșni din glasul, de obiceiu, atât de blajin.

— Te-am văzut deunăzi cu domnișoara Touchard. — reluă el. O cunoști de mult?

— Ești astăzi burduf de întrebări, ca un deputat. — zise Pradel Da, cunosc de mult pe Hélène, încă din copilărie.

— Voiam numai s'o știu, — zise Motanul. scurt, încrudat că a fost un moment gelos pe mărunțelul ăsta. Nu ne-ai pomenit niciodată despre asta.

— Păi dacă nu m'ai întrebat. Si adică ce: există vreun motiv ca eu să n'o cunosc?

— Nu, firește că nu.

Fată de o nouă încercare infructuoasă de a obține lămuriri în privința aceasta, Gabriel renunță.

— Poate-mi relatezi tu acum stirile despre cari mi-ai făcut aluzie la telefon, — îl îmboldi Pradel.

— Nu'nteleg de ce ți le-aș relata, — zise Gabriel, supărat. — când tu îți ții gura încleștată.

— Am motiv să mi-o țiu încleștată. — se explică reporterul, — și-mi vei da, într'o zi. dreptate. Tu, însă, mă poți pune în curent cu ultimele tale descoperiri cu bunăvoința ta obișnuită, fiind-

că publicul e tare setos s'o afle din faimoasele articole din „Telegraful".

— Fie! — admise Souvestre.

Şi-i povesti despre ancheta sa la tutungeria din Lambeth.

— Toată ceata e la carieră, — termină el. E o adevărată colecţie de mostre. Dar niciunul nu ştie nimic sau aşa afirmă, cel puţin. Tucky le ia acum interogatoriul.

— Işi pierde vremea, — opină Pradel, — nu sunt ei în stare să-i divulge ceva. „Ţeasta Neagră" e prea isteţ ca să se dea pe mâna unor haimanale de rând. Şi ce găsiraţi la oficiile poştale?

— Parale, sume mari, toate adresate unui oarecare Bonneau.

— Are aerul că amicul nostru prepară un mare epilog, aşa că-şi plăteşte tâlharii.

— Tot gândul ăsta îmi veni şi mie, ceea ce înseamnă că „Ţeasta Neagră" se pregăteşte să dispară. Trebue, însă, s'o împiedicăm cu orice preţ.

— Să dea Dumnezeu să reuşiţi, — îi ură reporterul, — iar de nu, voiu izbândi eu! Mă duc la redacţie acum. „Moş Ţăcălie" o să fie încântat de amănuntele mele senzaţionale.

După-amiazi, Souvestre chemă la telefon banca „Foley & Téramond" şi rugă pe Hélène să cineze cu el. Ea primi. Perspectiva de a petrece un ceas, două, în compania fetei contribui să-i risipească deprimarea în care-l aruncase zădărnicia sforţărilor sale pe lângă Pradel. Când să plece, apăru însă inspectorul Tucky.

— Ai fost la penitenciar toată ziua ? — îl întrebă.

— Aşi, nu ! — răspunse elegantul detectiv. Dac'am văzut că nu scot nimic din buchetul ce I-am cules, m'am dedat altei mici ocupaţiuni, trudindu-mă să aflu pe unde o fi cel de fuse directorul închisorii din Princevoin.

— Ei, unde ?

— In mormânt. Am muncit de geaba.

— In presupunerea că ar fi încă în viaţă, ce voiai să ştii dela el ?

— Prin ce a recunoscut că mortul care a fost găsit în vila din Marouche e Rocker-Boxul ?

Motanul râse.

— Vasăzică, tot ţii să dovedeşti că Rocker trăieşte ?

— Mai mult ca oricând, — răspunse Tucky, — de când cu relatarea Irmei. Afară de asta, găsii azi ceva ce-mi întăreşte presupunerea. Individul care ocupa, la Marouche, celula de lângă a lui Lindsay-Scânteiuţă şi pe care, după cum a povestit Irma, bărbatu-său l-a văzut în Paris şi l-a recunoscut, era Rocker-Boxul.

— Trebue să fie la mijloc o greşală, — obiectă Gabriel. In celula din partea cealaltă cine era închis ?

— Nici nu există vreuna acolo, — lămuri inspectorul. Celula lui Scânteiuţă era ultima de pe culuar.

Era, într'adevăr, o ştire surprinzătoare şi Souvestre reflectă la ea, tot timpul în drumul spre casă. Dacă Rocker era într'adevăr, încă în viaţă,

pe cine atunci identificaseră drept el? Nu exista, la aceasta, decât un singur răspuns: trebue să fi fost Vincent Nodier, presupusul asasin. Şi, totuşi, cadavrul fusese identificat de directorul penitenciarului în persoană. Nu-ţi venea să crezi ca el să se fi înşelat.

Ajuns la domiciliu, căută cheia. Auzind nişte paşi, îşi aminti de ameninţarea „Teste Negre" şi, pregătit, la fiece moment, de un atentat, se întoarse repede. Era, însă, Francisc.

— Dar unde fuseşi? — îl întrebă, intrând amândoi şi servitorul aprinzând lumina din vestibul.

— M'a chemat cineva la telefon — zise Francisc, necăjit, — şi m'a înştiinţat că surorii mele i s'a întâmplat un accident grav. Dădui fuga acolo şi găsii că a fost o glumă stupidă.

Gabriel avu, subit, impresia unui pericol iminent. Servitorul o luase înainte şi tocmai deschidea uşa dela sufragerie, când stăpânu-său îi strigă să fie atent. Prea târziu! Francisc pusese mâna pe comutator şi-l întorcea. Se produse o explozie asurzitoare, care îl asvârli înapoi în braţele lui Souvestre. Un miros puternic de cordit ars pătrunse în gâtlejul acestuia. Servitorul atârna, neînsufleţit; dintr'o lungă sdrelitură de pe frunte curgea sânge.

Gabriel îl culcă jos şi-şi şterse ochii ce lăcrămau. Nişte paşi pocăniră pe scară şi uşa din faţă, pe care inspectorul-şef n'o încuiase, fu dată de perete. Agentul secret, pe care Tucky îl destinase ca pază a superiorului, apăru speriat.

— Ce s'a întâmplat? — întrebă, îngrijat. Am auzit de-afară bubuitura. Parcă a fost o explozie.

— Ba a fost cu adevărat, — întări stăpânu-său, explicându-i cele întâmplate. Tare mă tem că e rănit grav. Ar fi bine să alergi după un doctor.

Agentul ieşi Scara era plină de chiriaşii cari veniseră agitaţi, să afle de pricina detunăturii ce sguduise întreaga clădire. Poliţistul mormăi ceva neînţeles ce suna a „gaz" şi-i goni înapoi în locuinţele lor, asigurându-i că e totul în regulă. Rana lui Francisc se dovedi fără efect mortal, dar el suferise, de bună seamă, un sdruncin nervos, din care cauză doctorul propuse, după primul consult, să fie internat în spital pe două-trei zile. Abia după ce Francisc fu transportat, Souvestre avu vreme să examineze lucrurile mai de aproape.

Nicio mobilă nu scăpase teafără; la cele două ferestre nu mai rămăsese urmă de geam. Gabriel stinse, cu o găleată de apă, covorul fumegând, după care străbătu camera cu mare atenţiune. Explozia se produsese în clipa în care Francisc răsucise butonul de electrică. Nu trecu mult şi Souvestre găsi o bucată de metal cu două capete ascutite: era o ţeavă a unei lămpi de tavan.

Totul se lămurea: în lipsa lui Francisc, cineva intrase în casă şi, în locul lămpii, agăţase o bombă. Curentul o descărcase. Era un plan cu iscusinţă ticluit, dar care n'avusese efectul dorit. Gabriel îşi lipi un plastru peste o vânătaie urâtă de pe obraz şi telefonă lui Tucky, punându-l în curent.

Camera de culcare nu prea fusese vătămată. Numai puţină tencuială căzuse din tavan.

Amintindu-şi de întrevederea cu Hélène, se bucură mult. Îi făgăduise s'o ia la şapte şi, pe când îşi punea cravata, se uita nerăbdător la ceas. Era şapte şi cinci minute, când taximetrul îl depuse la blocul unde şedea dânsa. Venea pentru întâia oară aci şi se întreba mirat cum se face că fata, care avea un salariu relativ derizoriu la Henri Gabros, locueşte într'un apartament atât de scump. Trase concluzia că va fi încasând venitul unei averi particulare.

Hélène însăşi îi deschise. Toate gândurile ce-l năpădiseră pe Motan relativ la domiciliul ei pieriră, de cum o zări. Purta o rochie simplă, de seară, de „charmeuse", al cărei negru pronunţat era atenuat doar de reflexul strălucitor al cordonului. Albeaţa gâtului şi a umerilor se reliefa izbitor, iar auriul părului părea ceva mai închis.

— Ei, — întrebă ea cu un surâs, — sunt prezentabilă ?

— Eşti adorabilă, — zise el încet.

Admiraţia ce-i trăda vocea o făcu să se roşească. Gabriel pusese taximetrul să aştepte şi, pe când maşina îi ducea spre „Place Pigalle", mai mult tăcea de cât vorbea, tot contemplând pe furiş chipul fetei, ce se profila din gulerul de blană. Şi, deoarece, cu instinctul fin al femeii Hélène ghicea motivul tăcerii lui, nu-l turbură.

— Dar ce-ai păţit la obraz ? — îl întrebă în cele din urmă, după ce chelnerul îi conduse la o masă din colţ a marelui restaurant „Boulevard".

— Un cadou dela „Ţeasta Neagră", — răspunse

el, povestindu-i despre bomba cee-i distrusese sufrageria.

Ea se îngălbeni.

— Ingrozitor ! — zise ea încet. Adică nu se poate face nimic ca să se puie capăt activităţii acestui demon ? Şi n'aveţi de loc idee cam cine ar fi ?

— Nimic, — mărturisi el, — nu găsim nici cel mai mic punct de reper. Dar apropo, nici nu ştiam că-l cunoşti pe Gaston Pradel.

Ea se uită, încurcată. în farfurie.

— Da. îl cunosc. Mi-e... mi-e prieten vechiu... îl cunosc destul de demult. Dar de unde ştii ?

— Vă văzui ieri împreună.

— Am uitat că eşti detectiv, — râse ea, dar era un râs silit.

El observă că n'a ales un subiect plăcut de conversaţie. Schimbă deci tema :

— Te-a mai supărat cu ceva Gabros ?

— Nu E la bancă în fiecare zi, negresit, dar nu m'a mai sâcâit. Pare bolnav şi de sigur că nu s'o fi gândind decât la boala lui. De altfel, l-am înştiinţat că plec la sfârşitul lunii.

— Si ce spune el despre asta ?

— E foarte enervat — răspunse ea — şi m'a rugat să mă răzgândesc ; dar, constatând că sunt foarte hotărîtă, a fost foarte drăguţ cu mine, urându-mi să găsesc un loc mai bun. Dar, ca să fiu sinceră, nu ocup alt post, ci mă duc în vacanţă pentru multă vreme.

— Cum... pleci ?

— Da.

— Şi când ? — întrebă Gabriel, consternat.

— Peste două săptămâni.

— O... o să-ţi simt lipsa, — zise el în şoaptă.

Şi, aproape inconştient, întinse mâna şi şi-o lipi de-a ei. Hélène nu făcu nicio încercare să şi-o retragă, până se ivi un chelner, când şi-o luă încet, aproape cu regret. Gabriel aşteptă să se depărteze chelnerul, după care zise cu duioşie:

— Când te întorci, aş vrea să-ţi vorbesc ceva. Imi dai voie ?

Ea nu răspunse şi Gabriel îşi repetă întrebarea.

— Plec pentru multă vreme, pentru foarte multă vreme, — murmură ea, în sfârşit. E nevoie, oare, să aştepţi până mă 'napoiez, ca să mi-o spui ?

El încercă să citească în ochii ei, apoi rosti încet:

— Te iubesc.

Ca efect oratoric, era o declaraţie deadreptul jalnică, dar fetei îi păru mai frumoasă decât cea mai sublimă poezie. După o lungă tăcere, Souvestre şopti :

— Hélène, iartă-mă dacă te-am jicnit ! Poate că n'ar fi trebuit să-ţi vorbesc încă; dar, dacă eu nu însemn nimic pentru dumneata, nu strivi totuşi prietenia noastră. Face parte integrantă din existenţa mea, încât n'aş putea trăi fără dumneata.

— N'ai niciun motiv să disperi, — zise ea blând.

— Hélène ! (El îi luă amândouă mâinile între ale lui şi le strânse cu putere). Vrei să zici că...

— Las'că ştii tu prea bine ce vreau să spun, dragule !

Ca'n sbor, trecu apoi timpul. Gabriel constată, dintr'odată, că s'a făcut zece. Duse fata cu taxi-

metrul acasă, iar la poartă stătură de se întreţinură despre diferite fleacuri, până, în cele din urmă, Hélène îi întinse mâna.

— Te las, Gabry. Chiamă-mă mâine dimineaţă la telefon!

— Aşa voiu şi face. Noapte bună, iubito!

Şi, după ce aruncă o ochire în stradă, în dreapta şi în stânga, inspectorul-şef se aplecă spre Hélène şi o sărută...

Omul ascuns în umbra unui gang de pe trotuarul cellalt scrâşni din dinţi, uitându-se după Souvestre, care cobora, îngândurat, strada.

In locuinţa ei, Hélène îşi pregăti un ceaiu, animată de gânduri vesele. Ceva nou intrase în viaţa ei, gonindu-i toate temerile şi îndoielile şi deschizând o perspectivă fericită asupra viitorului. Strălucirea speranţelor ei era, ce-i drept, întunecată încă de o umbră uşoară, dar o alungă, hotărîtă.

Işi bău ceaiul şi, apoi, şezu la birou de începu o scrisoare către Gabriel. Deşi, în fundul sufletului ei se dojenea pentru aceasta, căci abia se despărţise de el, continuă să scrie, aflându-se în starea aceea de fericire când timpul şi logica sunt noţiuni necunoscute. Cutia de scrisori era în colţul străzii. Işi puse pardesiul şi coborî, ca să arunce scrisoarea la cutie. După aceea, se înapoie acasă şi, fiindcă n'o trăgea la somn, îşi remaie nişte ciorapi, citi puţin şi se culcă. O toropi somnul.

Deodată, deschise, îngrozită, ochii. Nu ştia cât a dormit şi de ce s'a trezit. Simţea, însă, o frică nespusă. Privi spre uşa ce da în antreu. Când se

culcase, uitase s'o încuie și, chiar în clipa aceasta, cineva o deschidea binișor. Stătu, un moment, nemișcată și năucită de spaimă. Apoi se smuci, ridicându-se în capul oaselor.

— Cine-i acolo ? — voi ea să strige.

Din bezna din antreu se ivi o siluetă, la a cărei vedere țipătul îi muri în gâtlej. Un impermeabil lung o acoperea până la călcâie, dându-i un aspect spectral. Sub pălăria trasă pe frunte, o mască neagră ascundea obrazul.

— Cine-i acolo ? — gâfâi Hélène.

— Nu te mișca, nici nu striga ! — o sfătui făptura.

— Ce vrei ? — șopti Hélène, tremurând.

— Pe tine te vreau, — răspunse ființa cu mască.

Și așteptă un răspuns, dar Hélène nu era în stare să pronunțe cuvintele ce-i stăteau pe buze.

— E multă vreme de când te doresc — continuă necunoscutul — și venii acum să te iau.

Ea izbuti, cu o sforțare disperată, să spună:

— Dar cine ești dumneata ?

— Mi se zice „Țeasta Neagră", — răspunse mascatul, — dar cine sunt în realitate nu te privește... pentru moment.

Un fior de ghiață trecu prin spinarea Hélènei. O, de-ar fi fost Gabriel aci, sau de l-ar putea chema într'ajutor ! Necunoscutul păru să-i citească gândurile, căci râse:

— Souvestre nu-ți poate sări într'ajutor și nimeni altul. Te-am urmărit și am pândit cu răbdare prilejul. Scoală-te și îmbracăte !

Ea îl privea țintă, aproape leșinată de frică și incapabilă să se miște sau să vorbească.

— Scoală, — repetă el, apropiindu-se de pat, — ai să vii cu mine !

— Pleacă... te rog, pleacă ! — șopti ea.

El se opri și o privi în tăcere.

— Când plec, mă însoțești și dumneata, — răspunse în sfârșit.

— Ești nebun, — gâfâi Hélène, — trebue să fii nebun.

— Ori vii de bună voie... ori altminteri ! — o amenință.

— Ceea ce-mi ceri e imposibil. Nici nu te cunosc.

— Da, nu mă cunoști. O să afli, însă, mai târziu cine sunt... o s'o afli când voiu fi soțul dumitale.

— Nu, nu ! bâigui ea.

El nu ținu seamă de întreruperea ei, ci continuă :

— Iți voiu da tot ce visezi: avere, bijuterii. Te voiu copleși cu diamante și te voiu îmbrăca în rochiile cele mai scumpe. Nu vei ști niciodată ce înseamnă a duce lipsă. Iți voiu îndeplini orice dorință, dacă vii cu mine.

Ea îi văzu mâna înmănușată, pe care și-o ținea pe marginea patului, tremurând, sub puterea sentimentelor.

— Trebue să-ți fi pierdut mințile ! — îl apostrofă ea. Nu, nu te însoțesc !

— Ba da, ai să vii ! — stărui mascatul. Dacă refuzi, voiu recurge la alt procedeu.

Și scoase din buzunarul impermeabilului un

obiect care, la reflexul reclamei luminoase de peste drum, avea o lucire albă.

— Scoală, — porunci el apoi, — scoală şi te îmbracă ! Ia o rochie mai groasă căci e noapte rece şi avem un drum lung de făcut.

Ea era ca moartă, dar atâta tot izbuti: să-şi puie kimono-ul.

— Nu trebue să-ţi fie frică ! — o linişti necunoscutul, de cum ea începu să se îmbrace. Nu-ţi fac niciun rău... în presupunerea că-mi urmezi ordinele.

Ei îi se tot părea că e un vis îngrozitor; dimineaţa se va deştepta şi va constata că n'a fost nimic adevărat. Umbla în neştire, ca şi cum ar fi fost sub influenţa unui narcotic.

Nu fu bine îmbrăcată şi o mână o înşfăcă de braţ. Simţi un miros înţepător, neplăcut, umplând întreaga cameră. Incercă să ţipe; dar, când să deschidă gura, pămătuful muiat în cloroform îi se lipi de obraz. Se apără fără însă, a putea îndepărta mâna ce se încleştase de ea. Apoi, îşi pierdu cunoştinţa.

CAPITOLUL 17

Gabriel citea scrisoarea Hélènei, pe care i-o adusese poşta de amiazi. Tocmai îşi bea ceaiul ce i-l servise agentul secret care ţinea locul servitorului. In cursul nopţii, vântul se înteţise, aducând o ploaie torenţială, care, răpăia, acum, în geamuri. Gabriel citea pentru a treia oară scrisoarea fetei, deşi o ştia pe dinafară. O împături apoi cu în-

grijire, ca şi cum ar fi fost un document rar, preţios, şi sări din pat, ca să-şi facă baia. Tocmai plescăia vesel în putină, când soneria din faţă sbârnăi şi se auziră voci agitate. Sgomotul de paşi grăbiţi răsună prin coridor, după care cineva bătu cu violenţă în camera de baie.

— Souvestre, pentru numele lui Dumnezeu, hai afară, fuga !

Era Gaston Pradel, reporterul.

— Ce este ? — îl întrebă.

— „Ţeasta Neagră“ a răpit pe Hélène. Hai afară odată ! Nu 'nţelegi că e urgent ?

Inima lui Gabriel fu aproape să-şi înceteze bătăile, şi buzele i se învineţiră. O clipă, simţi că-i vine ameţeală; dar, cu o sforţare supraomenească, reuşi să-şi recapete calmul.

— Vin îndată, — zise. Chiamă, în vremea asta, pe Tucky. Numărul său e pe blocul de notiţe de lângă telefon, în cazul că n'o fi la Siguranţă. Comunică-i ce s'a întâmplat şi roagă-l să vie imeediat încoace.

Se şterse şi se îmbrăcă la iuţeală. In mai puţin de cinci minute, fu în bucătărie, care era, provizoriu, amenajată ca sufragerie. Pradel umbla de colo pânâ colo, cu mâinile la spate şi amărît. Agentul ţăcănea straşnic cu vasele. Cum intră Souvestre, ziaristul se repezi la el.

— E îngrozitor, — îi zise, abătut. Ce facem ? Trebue să pornim imediat o acţiune. M'am zăpăcit.

— Linşteşte-te ! Ca să facem ceeva, e nevoie să ne păstrăm mintea lucidă.

Pradel se trânti pe un scaun de bucătărie. Ga-

briel se duse la bufet, turnă niște „Cointreau“ într'un pahar și-l oferi prietenului:

— Bea și după aia povestește-mi tot ce știi!

Ziaristul goli băutura dintr'o înghițitură. Abia acum observă Souvestre că hainele-i sunt stropite de noroiu, iar părul i-e lipit într'o parte a capului cu sânge scurs.

— Poate că aș fi scăpat-o, — începu Pradel, — dacă nu m'ar fi pocnit în cap. Toată seara m'am ținut după „Teasta Neagră“....

— Te-ai ținut după el? — obiectă Gabriel, incredul.

Cellalt făcu un gest nervos.

— Da, — răspunse, — ți-am spus doar că eu o să-l prind mai repede ca voi. Aseară, l-am urmărit până la casa Hélènei. In curtea din fund, mă zări și-mi trase una în cap. Trebue să fi fost o lovitură puternică, deoarece am stat câteva ceasuri în nesimțire. Când îmi revenii, dădui fuga sus la Hélèné, dar am bătut de geaba, că nu-mi răspunse nimeni. O răpise, în timpul cât eu eram leșinat. Dacă n'aș fi fost idiot, trebuia să-mi dau seama că o să încerce așa ceva.

— N'ai intrat în casă? — cercetă Souvestre.

— Nu. Ce rost mai avea? Dacă ar fi fost cineva înăuntru, mi-ar fi deschis.

— Ai luat contact cu Tucky?

— Da. Vine numaidecât.

— Cum e aci, ne repezim la Hélène acasă. Investigațiile trebue să le începem de acolo.

— Numai de-ar veni odată! Fiecare clipă pierdută poate hotărî asupra succesului sau nereușitei.

— Gaston, — zise Gabriel deodată, — nu vrei să-mi spui motivul pentru care urmăreşti cu atâta înverşunare pe „Ţeasta Neagră“?

— N'am acum vreme să-ţi povestesc totul, — replică ziaristul. E o chestie prea lungă. Intâi să găsim fata şi, după aia, afli tot ce vrei să ştii.

— Dar un singur lucru vreau să-mi spui de-acum, — stărui prietenul său. Intre tine şi Hélène e ceva. Asta o ştiu de mult şi te rog să mă lămureşti.

Pradel şovăi o clipă; apoi abia răspunse:

— Cred că poţi s'o afli chiar acum. Hélène mi-e nepoată.

Dacă va fi fost în intenţia sa să uluiască pe Souvestre, apoi reuşise perfect.

— Nepoata ta? — se miră cellalt, incredul.

— Exact. E fiica fratelui meu, — îi explică reporterul. Ţi-am spus de altfel, că vei afla mai târziu toată chestia.

Cineva sună afară.

— Tucky, în sfârşit! — exclamă Gabriel, alergând pe coridor, ca să deschidă elegantului inspector.

— Am venit imediat, cu un taximetru, — zise Tucky — şi am şi pus pe şofer să aştepte. Mergem îndată la domiciliul domnişoarei Touchard.

Acolo, găsiră, la intrare, un portar în vârstă, ocupat să şteargă tăbliţele de alamă. Souvestre îl întrebă:

— Ai chei la toate locuinţele?

Omul dădu din cap că da.

— Bine. Vino sus şi deschide-ne uşa dela casa domnioşarei Touchard! Sunt agent de poliţie.

Gabriel trebui întâi să se legitimeze până ce portarul să se hotărască a-şi aduce cheile din micul său birou şi să ducă pe vizitatori sus.

— Asta e locuinţa domnişoarei Touchard, — zise apoi, deschizând o uşă pe dreapta.

— Dincoace, cine stă? — întrebă Tucky, arătând o a doua uşă, din faţă.

— Goală, — răspunse portarul, scurt. S'au mutat de o lună.

Păşiră pe coridorul Hélènei. Tucky se opri o clipă şi trase aerul pe nas.

— Cloroform, — zise scurt.

Uşa dela sofragerie era deschisă. Se uitară înnăuntru. Camera era în perfectă ordine. Merseră înainte şi veniră la o a doua uşă, ce da pe dreapta. Era încuiată. Souvestre o smuci şi intrară în camera de culcare a Hélènei. Plapoma era dată înlături, dar nu se observa niciun semn de luptă. Mirosul de cloroform era aci mai puternic. Tucky se aplecă şi ridică ceva de jos. Souvestre se uită la obiectul ce-l ţinea în mână: era o sticluţă cu eticheta „Cloroform".

— Fără 'ndoială că a fost narcotizată, — opină inspectorul, vârînd sticla în buzunar şi rotindu-şi ochii prin încăpere. A silit-o să se îmbrace, căci nu se vede urmă de rochie. Intrebarea e acum: pe unde a scos-o?

Intrară în bucătărioara din capătul coridorului. Fereastra era larg deschisă. Souvestre se uită afară.

— Pe-aici a pătruns și probabil că tot pe drumul ăsta a fugit. O scară de fier, de utilizat la incendii, duce în curtea din dos. Pe pervazul ferestrei e o urmă de picior, înegrită de funingine, pe care ploaia a șters-o în parte.

Se întoarce spre portar:

— E vreo ieșire din curtea din dos?

— Da, o portiță dă într'o stradă laterală. Peste zi vin pe ea furnizorii, spre a se servi de ascensorul personalului de serviciu.

—Noaptea e încuiată ? — interveni Tucky.

— De sigur, o încui chiar eu, până nu plec.

— Și când pleci ?

— De obiceiu, pe la unsprezece, uneori ceva mai târziu.

— Atunci, nu știi ce se petrece după ora aceea?

— Dar ce s'a întâmplat? — se miră omul.

— Deocamdată, nu te privește. N'ai decât să răspunzi la întrebările noastre, — zise Motanul, scurt. Domnișoara Touchard a rămas aseară acasă?

Portarul se scărpină după ceafă, supunându-și mintea unei sforțări puternice.

— Nu. Cam pe la unsprezece s'a dus să puie o scrisoare la cutie, — răspunse. Poate să fi fost și ceva mai de vreme, nu sunt sigur. In orice caz, era cam pe timpul când voiam să încui în față.

— Incui întotdeauna intrarea principală ? — întrebă Souvestre.

— Da, conașule. La unsprezece închid. Când un chiriaș vine mai târziu, descuie cu o cheie a lui.

— Au chiriașii o cheie și la ușa din dos?

— Nu şi nici nu se servesc de ea decât furnizorii.

— Fost-a încuiată azi dimineaţă, când ai venit? — cercetă Tucky.

— Drept să vă spun, nu pot afirma cu preciziune. Era închisă, dar nu-mi amintesc să fi fost sau nu încuiată.

Mai mult decât atât nu putură scoate dela portar. Supuseră fiecare cameră unei perchiziţii amănunţite. Nu găsiră însă nimic care să le indice unde a fost transportată fata.

Gabriel era disperat, când o luă spre Siguranţă, însoţit de Pradel şi Tucky. Nu-i rămânea altceva decât să raporteze superiorilor şi să trimită tuturor poliţiilor semnalmentele fetei. Puse curând în mişcare complicata maşinărie care intră în funcţiune de cum dispare cineva în mod inexplicabil. După aceea, căzu istovit pe scaunul dela birou-i mare şi, proptindu-şi bărbia în palmă, încercă să reflecteze calm asupra nenorocirii.

Ridică, în cele din urmă, capul şi-şi îndreptă privirea către Pradel, „Ultima Clipă".

— Tu ştii cine e „Ţeasta Neagră" e de datoria ta să ne comunici cine se ascunde sub acest nume.

— Un individ care nu cunoaşte mila şi nicio simţire omenească, — răspunse ziaristul, — o bestie cu creier de geniu.

— Şi cine-i? — stărui Gabriel cu nerăbdare.

— Este, sau, mai bine zis, a fost cunoscut sub numele de Rocker-Boxul.

Tucky sări în picioare.

— Nu şi nici nu se servesc de ea decât furnizorii.

— Fost-a încuiată azi dimineaţă, când ai venit? — cercetă Tucky.

— Drept să vă spun, nu pot afirma cu preciziune. Era închisă, dar nu-mi amintesc să fi fost sau nu încuiată.

Mai mult decât atât nu putură scoate dela portar. Supuseră fiecare cameră unei perchiziţii amănunţite. Nu găsiră însă nimic care să le indice unde a fost transportată fata.

Gabriel era disperat, când o luă spre Siguranţă, însoţit de Pradel şi Tucky. Nu-i rămânea altceva decât să raporteze superiorilor şi să trimită tuturor poliţiilor semnalmentele fetei. Puse curând în mişcare complicata maşinărie care intră în funcţiune de cum dispare cineva în mod inexplicabil. După aceea, căzu istovit pe scaunul dela birou-i mare şi, proptindu-şi bărbia în palmă, încercă să reflecteze calm asupra nenorocirii.

Ridică, în cele din urmă, capul şi-şi îndreptă privirea către Pradel, „Ultima Clipă".

— Tu ştii cine e „Ţeasta Neagră" e de datoria ta să ne comunici cine se ascunde sub acest nume.

— Un individ care nu cunoaşte mila şi nicio simţire omenească, — răspunse ziaristul, — o bestie cu creier de geniu.

— Şi cine-i? — stărui Gabriel cu nerăbdare.

— Este, sau, mai bine zis, a fost cunoscut sub numele de Rocker-Boxul.

Tucky sări în picioare.

CAPITOLUL 18

Când Hélène își veni în fire, simți o sete insuportabilă. Capul o durea strașnic. Cerul gurii i-era uscat, bătăile pulsului iuțite, și o slăbiciune totală o cotropise. La început, era încă prea năucită ca să se ocupe de ceeace o înconjura, dar în curând vântul ce-i adia în față îi limpezi mintea. Incepu să-și rotească ochii în jur.

Care nu-i fu surpriza, observând că se află într'un automobil mare, închis! După sdruncinăturile vehiculului, își dete seamă că o duce cu viteză maximă. Dintrodată, își aminti de toate evenimentele de peste noapte. Pe fereastră, nu putea zări decât nedeslușit silueta care se apleca peste volan. Recunoscu masca neagră, de mătase, pe care necunoscutul o purta încă pe obraz. Își zise că trebue să fi zăcut mult în nesimțire, deoarece strada era luminată de o licărire slabă, sură, care precede aurora. Incercă să-și ducă mâna la fruntea ce ardea, dar îi fu cu neputință, fiindu-i amândouă strâns legate la spate.

Își mișcă picioarele, ca să se încredințeze dacă s'a întâmplat și cu ele același lucru, dar constată că sunt slobode. Pe fereastra din față, putu distinge că mergeau pe o șosea îngustă, prinsă, de amândouă părțile, în niște hățișuri înalte și dese. In unele locuri, stufișurile ajungeau aproape până la șosea. Hélène auzea crăcile izbindu-se de laturile automobilului.

Incotro călătoreau? Unde o ducea necunoscutul? I-era frig. Ce n'ar fi dat pentru un ceaiu tare,

fierbinte! Regiunea pe care o parcurgeau era din ce în ce mai pustie. Incepu să plouă. Geamurile se umeziră de picături, devenind opace, dar viteza nu se micşoră câtuşi de puţin. Deodată, maşina coti pe stânga şi, luând-o pe o cărare nebătătorită, prin hăţiş, opri. Omul dela volan coborî, deschise uşa şi făcu semn Hélènei să se dea şi ea jos.

Cum coborî, el o luă de braţ şi o duse, pe o portiţă cu grilaj, dărăpănată, pe un petic de ogor. Turna cu găleata. Mergeam repede peste câmp, fără să rostească o vorbă.

— Unde mă duci? — întrebă ea, în cele din urmă.

Ca unic răspuns, el râse încet. Ea reflectă dacă n'ar putea să-şi desprindă braţul şi s'o ia fuga la automobil, dar îşi aminti că mâinile-i sunt legate, aşa că ar fi de prisos, chiar dacă ar scăpa de paznic. Merse, deci, înainte, scrâşnind din dinţi. Se opriră într'o plantaţie, lângă o poartă de lemn, de unde şerpuia o cărare îngustă printre nişte crânguri.

— Stai aci! — zise necunoscutul, către Hélène, dându-i drumul.

Şi, scoţând din impermeabil o cheie, descuiă şi-i făcu semn să intre. Apoi, încuiă la loc şi, luând-o iar de braţ, o duse înainte, pe potecă. Cotiră curând după un grup de copaci şi se pomeniră în faţa unei vile dărăpănate, acoperită cu viţă sălbatică.

Sub streaşina dela intrarea joasă atârna o a doua cheie, cu care omul deschise uşa. El păşi peste prag. O răsucire şi holul fu învăluit în lu-

mină. Hélène se miră că o casă atât de izolată are lumină electrică. Omul cu mască o pofti, cu un gest, să intre. Ea ezită. Atunci, el o apucă de braţ şi o smuci înlăuntru. Apoi încuie. Ea se uită în jur, curiozitatea învingându-i frica. Holul era confortabil mobilat. Domnea ordine şi curăţenie. Deodată, ochiu-i se lumină : zărise pe o masă, după uşă, un telefon: un obiect la care nu se aşteptase.

— Fii bine venită în vila „La doi brazi", noul dumitale domiciliu ! — zise „Ţeasta Neagră".

Şi deschise o uşă, pe dreapta, arătându-i o încăpere amenajată ca salon. Un covor gros acoperea duşumeaua ; câteva tablouri, puţine, dar bune, atârnau în pereţi ; camera avea un aspect nespus de plăcut şi chiar luxos.

— Şezi ! — zise „Ţeasta Neagră", arătându-i un fotoliu. După lunga cursă, ţi-o fi foame probabil. Iţi voiu servi un dejun.

Ea dădu din cap mecaniceşte. Se aşteptase ca el să-şi lepede masca, dar se înşelase.

— Eşti tare frumoasă, duduiţă Touchard, — zise el încet, aproape sie însuşi, — eşti aşa de frumoasă că m'am expus, de dragul dumitale, unui mare pericol, dar o meriţi.

Şi se apropiă de Hélène. Ea se dete, speriată, înapoi, dar el nu făcu alta decât să-i taie, cu un briceag funiile cu cari îi erau legate mâinile.

— Acum, să-ţi aduc ceva de mâncare. E cu neputinţă să fugi, căci suntem departe, la câteva zeci de kilometri de orice locuinţă.

Descüie, ieşi şi iar încuie. Ea îşi tot freca încheieturile mâinilor, ca să şi le desmorţească,

ascultând paşii necunoscutului pe coridor. Işi aminti de telefonul din hol. O fi funcţionând aparatul, ca să poată înştiinţa pe Gabriel ? Işi roti ochii prin cameră, ca să se încredinţeze dacă există vreo ieşire. Obloanele dele ferestre erau trase. Şi, cătând mereu în toate părţile, zări o a doua uşă ce, de bună seamă, da într'altă cameră. Se ridică domol şi încercă s'o deschidă. Era încuiată; dar, uitându-se jos, palpită de bucurie. Cheia era vârîtă în broască. O întoarse încet şi cu băgare de seamă, dar uşa nu se urni, oricât sgâlţâi de ea. Era fie bătută în cuie, fie zăvorită de partea cealaltă. Se înapoie la fotoliu, cu un suspin de dezamăgire.

Işi frământă mintea cum să găsească un mijloc ca să-şi amăgească paznicul atâta timp până o putea chema la telefon pe Gabriel. Deodată, îi veni o idee : poate se potriveşte cheia la amândouă uşile. Nu prea era de crezut, dar Hélène se înapoie, totuşi, la uşă luă cheia. Auzind, în aceeaşi clipă, sgomot de paşi, se întoarse fuga la locul ei şi o ascunse în rochie.

Omul cu mască intră, aducând o ceaşcă de ceaiu şi o farfurie cu sandvişuri. Ea se servi de băutura caldă şi se simţi ceva mai bine ; de sandvişuri, însă, nu se atinse, căci simţea că s'ar înăbuşi. „Ţeasta Neagră“ o privi până isprăvi de băut.

— Ei, — o întrebă apoi, punând ceaşca la o parte, — te-ai hotărît ?

— Ce să mă hotărăsc ?

— Să vii de bună voie cu mine, sau să rămâi aci în captivitate. Am fost gentil cu dumneata ; ţi-am

propus să te măriţi cu mine. Acum mă urăşti, dar se vor schimba lucrurile.

— Niciodată, — răspunse ea categoric, — prefer să mor decât să merg cu dumneata.

— Iubeşti pe altul, — rosti el ameninţător.

— N'ai niciun drept să mă întrebi.

— Nu te întreb, — zise „Ţeasta Neagră", — constat numai. Iubeşti pe altul şi acest altul este Gabriel Souvestre. (Se aplecă spre ea). Eşti a mea! Mă 'nţelegi tu? Imi aparţii mie. Nimeni nu mi-a pus încă, până azi, o piedică în cale când am dorit ceva. Până ce Souvestre să aibă timp să mi se împotrivească, te ucid. Ai înţeles?

Vorbea cu o voce stridentă. Aproape că ţipa. Dar, o clipă în urmă, îşi recăpătă calmul.

— Te las acum singură, ca să te gândeşti, — mă înapoiez până într'o jumătate de oră. Te stătuesc, în propriul dumitale interes, să vii cu mine. Cealaltă soluţie n'o să-ţi fie prea plăcută.

Ieşi şi încuie. Hélène aşteptă până-i amuţiră paşii, trase un răstimp cu urechea şi se furişă, apoi, către uşă. Incercă cheia, tremurând de enervare. Un sunet scurt, ca de răzuială, şi se suci în broască. Mulţumi bunului Dumnezeu şi deschise binişor. Linişte mormântală în toată casa. Se strecură în vârful degetelor pe coridor. In hol ardea încă lumina. Hélène se furişă încetişor spre telefon. Se opri o clipă şi trase cu urechea. Nimic; tăcere desăvârşită.

Să cheme pe Gabriel dela el acasă sau la Siguranţă? Işi aminti să-i fi spus că se duce de vreme

la birou. In orice caz, îi putea lăsa acolo o vorbă. Afară de aceasta, era cu putinţă să nu fie nimeni la domiciliul său. Ridică uşor receptorul. Tremura la gândul că omul cu mască s'ar înapoia şi ar surprinde-o. Ii se păru o veşnicie până să audă :

— Allo ! Cine-i acolo ?

— Gabry, — strigă ea, — salvează-mă ! Sunt la...

O mână îi smuci receptorul. Văzu fulgerarea unui cuţit şi firul fu tăiat în două.

— Vei muri ! — răcni „Teasta Neagră", luând-o brutal în braţe.

Hélène nu-l mai auzi. Leşinase.

De partea cealaltă, la Siguranţă, Souvestre rămăsese nemişcat la telefon. Inima-i bătea cu violenţă. Tucky şi Pradel îl priveau îngroziţi. El simţi deodată că-i e rău. Il chemase Hélène ; niciodată nu va uita implorarea înfricoşată ce reieşea din cuvintele ei. Inspectorul Tucky întrerupse cel dintâi insuportabila tăcere.

— N'avem vreme de pierdut, trebue să constatăm imediat de unde ne-a chemat.

Souvestre se sforţă să-şi stăpânească agitaţia, trase telefonul spre el şi apăsă nerăbdător în furcă.

— Allo, — strigă, — allo ! Ce-i asta ? Aţi adormit ? Dă-mi urgent „Informaţiile" ! Aici Siguranţa ! Repede !

Şi aşteptă.

— Mă 'ndoiesc că o vom găsi la timp, — gemu el. „Ţeasta Neagră" o va fi surprins la telefon şi a tăiat firul, ticălosul. Numai Dumnezeu ştie ce s'a întâmplat.

Şi iar luă receptorul.

— Allo ! Ce-i zăbava asta? Vă jucaţi acolo ?

— N'are niciun rost să te iriţi, — căută să-l liniştească Tucky. Ştiu cum ţi-o fi în suflet. Nici eu nu mă simt în apele mele. Trebue să-ţi bagi bine în cap că nu i s'a întâmplat nimic fetei. Altfel, n'ai să-ţi păstrezi mintea lucidă.

— E îngrozitor, pur şi simplu îngrozitor, — zise Pradel, — numai gândintu-te că Hélène e în ghiarele bestiei ăleia.

Şi, ascunzându-şi obrazul în palme, gemu.

— Pentru Dumnezeu, Pradel, nu te pierde cu firea, — îi vorbi Tucky, — fii bărbat ! Nu putem scăpa fata decât rămânând calmi.

— Sunt „Informaţiile" acolo ? — zise, în sfârşit, Gabriel. Da, am fost chemat acum câteva minute. Trebue să ştiu imediat de unde... Gabriel Souvestre... Da... Siguranţa... Grăbeşte-te ! Fuga !

Şi iar aşteptă. Sta la birou nemişcat. Ii se părea că au trecut secole când primi răspunsul, deşi nu fuseseră decât câteva secunde.

— Da, — vorbi în receptor, tot căutându-şi un creion, — vila „La doi brazi"... Grinsone (scrise pe un bloc de notiţe). Pe ce nume e înscris telefonul? Cum ? Francisc ?... Mulţumesc !

Atârnă receptorul şi sări în picioare.

— Auziraţi ? Hélène e într'o casă de lângă Grinsone, vila „La doi brazi". Telefonul e pe numele Francisc.

Inspectorul se fâstici o clipă.

— Francisc? Cine-i ăsta ?

— Singurul Francisc pe care-l cunosc este servitorul meu, — zise Souvestre, sunând.

— Sfinte Dumnezeule, — exclamă Pradel, — n'o fi el...

— Eu credeam că e la spital, — complectă Tucky.

— Era cel puţin, — rectifică Gabriel, servindu-se iar de telefon, — să văd, adică, dacă mai e acolo! (După un timp:) A ieşit aseară din spital.

— Dar... dar e cu neputinţă ! — esclamă reporterul.

— Hè... — începu Souvestre, dar nu putu continua, căci iar sbârnăi telefonul.

Luă receptorul.

— Allo ! — mormăi el.

Iar după o pauză, adaose :

— A fost răpită azi noapte de „Ţeasta Neagră". Nu pot să-ţi dau acum amănunte. N'am timp.

Şi atârnă brusc receptorul.

— Gabros, — zise el — e neliniştit că Hélène n'a venit azi dimineaţă la bancă.

Şi porunci sergentului care intrase, la auzul soneriei:

— Fă-ne rost de cea mai repede maşină pe care o poţi căpăta, precum şi de o hartă cu drumul cel mai sucrt la Grinsone ! Până'n trei minute să fii iar aci !

Sergentul salută reglementar şi se grăbi să dispară, ca să împlinească ordinele. Souvestre scoase dintr'un sertar al biroului două pistoale automate şi le examină magaziile.

— Eşti înarmat ? — întrebă, apoi încărcându-le,

Tucky făcu un gest negativ.

— Ia atunci asta ! (Și Gabriel îi dete un pistol). Se poate să ai nevoie de el.

— Eu port veșnic arme la mine, de cinci ani, — declară Pradel, încruntat, — am două revolvere. Dacă ne întâlnim cu Rocker-Boxul, aproape că nici nu cred să-mi ajungă.

— La drum dar ! — zise Souvestre, scoțând din dulap o manta de piele.

Ceilalți îl urmară pe scară. Nu trecuseră nici trei minute de când inspectorul-șef dăduse ordinele arătate și mașina sta gata de plecare. El luă imediat loc la volan, lângă care sergentul întepenise o hartă, pe care itinerariul era însemnat cu cerneală roșie. Tucky șezu lângă Souvestre, iar Pradel se urcă în fund. Gabriel se adresă sergentului.

— Înștiințează telefonic toate posturile, să-mi lase drumul liber ! Nu vreau să fiu reținut, n'am timp de pierdut cu explicațiile și nu respect nicio ordonanță asupra vitezei.

Porniră, o clipă în urmă. Cât fură în oraș, Souvestre conduse cu o iuțeală cumpătată; de cum trecură, însă, de barieră, apăsă cu piciorul pe accelerator și nu le mai mișcă de acolo. Lui Pradel abia de-i venea să creadă că merg cu o viteză de aproape o sută douăzeci de kilometri pe oră. Ploaia îi biciuia în obraz. Cum cotiră după un colț, automobilul lunecă pe asfaltul umed al șoselei, dar îndemânarea lui Souvestre îi scăpă de un accident.

Aproape de Millnal, răsună o pocnitură : pleznise

un cauciuc. Maşina se clătină şi era cât pe-aci să se răstoarne în şanţ, când Gabriel cârmi cu isteţime, redete automobilului echilibrul şi continuă cursa, cu cauciucul stricat. Pana micşoră considerabil viteza. Goana nebună se apropia de sfârşit, când străbătură Mapail şi înaintea lor se întindea ultima şosea spre Grinsone. Cauciucul pleznit sdruncina în aşa hal veniculul încât Tucky şi Pradel trebuiau să se ţie de perne, ca să nu fie asvârliţi jos. Souvestre opri în gara Grinsone, se aplecă afară şi chemă un puiu de ţăran, care umbla lela.

— Pe unde vine drumul la ferma „La doi brazi"? — îl întrebă.

Flăcăiandrul zgâi ochii şi se scărpină după ceafă.

— Haide, repede ! — îl zori Gabriel, nerăbdător.

Băieţaşul nu-şi pierdu cumpătul, ci încet, domol, le explică drumul şi Souvestre pierdu cinci minute până să capete informaţia dorită.

Drumul ducea acum pe o şosea îngustă, de ambele părţi ale căreia atârnau crăcile pomilor. Era, pe cât se părea, prea puţin frecventată şi, în starea-i proastă, vehiculul se tot hurducăia. Flăcăiaşul le indicase s'o ia pe stânga, la cea dintâi răspântie, şi Souvestre fu cât pe-aci să n'o observe, poteca laterală dispărând cu totul sub nişte hăţiş stufos. De astă dată fu şi mai rău ca până acum, dar când, în sfârşit, cotiră după un stufiş Gabriel scoase o esclamare de triumf. O limuzină mare, neagră, staţiona lângă un gard stricat. Tucky şi Pradel o zăriră şi ei. Gabriel opri atât de aproape lângă ea, încât o atingea cu farurile din faţă. Sări apoi jos.

In faţa limuzinei aştepta o a treia maşină: una mică, de sport, cu două locuri. Alergă la ea. Pe locul şoferului se afla o mănuşă de femeie. O ridică şi privi mirat spre Tucky.

— A adus o femeie ! — constată. Cine o fi ? Şi de ce n'a venit cu automobilul cellalt ?

— Poate că mănuşa e a domnişoarei Touchard, — opină Tucky.

Gabriel o duse la nas.

— Nu, — zise, — nu e parfumul ei.

— Ce ne pierdem vremea ? — se amestecă Pradel. Să căutăm casa ! Trebue să fie pe aproape.

Deschise poarta cu grilaj.

— Băieţaşul dela gară ne-a spus că drumul ăsta duce pe lângă grupul de pomi de colo, din faţă, spre casă.

Şi o luă pe cărarea glodoasă, urmat de Souvestre şi inspector. Deodată, văzură după pomi înălţându-se o dâră groasă de fum.

— Pare că s'a aprins casa, — gâfâi Gabriel.

Străbătuseră jumătate din terenul arabil, când se opriră, îngheţaţi. Două bubuituri răsunară una după alta, precum şi un ţipăt de femeie.

CAPITOLUL 19

Hélène trebue să fi stat mult timp leşinată, dar în tot acest interval îşi da întrucâtva seamă de ce se petrece în jur. Se simţi ca în vis ridicată şi transportată. Apoi, fu pusă pe ceva moale, care cedă sub greutatea ei. După aceea, simţi un lichid rece picându-i în obraz. Şi iar se făcu întuneric.

Cădea dela mare înălţime jos... tot mai jos... întinse mâinile ca să se apere şi... se trezi din leşin.

Era culcată pe un divan din sufragerie. Omul cu mască îi spăla obrazul cu apă. Incetă, de cum ea deschise ochii, şi-i duse un pahar la buze.

— Bea ! — porunci mascatul.

Apa, rece ca ghiaţa, o readuse aproape complect în simţiri. Se ridică în capul oaselor.

— De fapt, voiam să te omor, după încercarea dumitale de a mă denunţa, — zise el, — dar mi-am modificat planul. Am nevoie de dumneata, mi-eşti indispensabilă, nu mai pot trăi fără dumneata; dar, prin procedeul dumitale, mi-ai periclitat siguranţa. Trebue imediat să plecăm de-aci. N'o să treacă mult şi Souvestre va descoperi că l-ai chemat de-aci şi va porni în căutarea dumitale.

Zărind o rază de speranţă în ochii ei, continuă:

— N'o să te găsească însă. Până să fie aci, noi vom fi plecat. Mai bine te omor pe dumneata şi mă sinucid, decât să te las altuia. M'ai înţeles ? Mai bine să te văd moartă! Niciodată să nu uiţi asta !

Se duse la dulap, de unde se înapoie cu un toc negru, de piele.

— Sperăm că n'o să fie nevoie, — zise el, deschizându-l şi scoţând un instrument sclipitor.

Era o siringă, la vederea căreia ea se speriă.

— Ce... ce vrei să face ? — întrebă, fricoasă.

— E doar o măsură de precauţiune, ca să nu mai chemi pe nimeni la telefon, — răspunse el, destupând o sticluţă ce conţinea un lichid incolor.

Ea se cutremură, căci îi ghici intenţia.

— Nu, numai asta nu, — se rugă ea, — orice, numai asta nu!

El se opri.

— Juri că n'o să încerci să fugi?

— Da, — exclamă ea, grăbită, — jur.

— Bine, mă încred în dumneata; dar, dacă încerci încă odată să mă denunți, nu vei apuca să vezi rezultatul sforțărilor dumitale... Ce fuse asta? Parcă a umblat cineva pe la fereastră?

Și „Teasta Neagră" ieși la iuțeală, căutând de zor prin desișuri.

— N'a fost nimic, — comunică apoi, reintrând. M'oiu fi înșelat. Să plecăm! Prea am zăbovit mult.

Și-i întinse pălăria și pardesiul. Ea reflectă cum ar putea câștiga timp, ca să întârzie, în nădejdea că poate ar veni Gabriel.

— Nu-mi dai voie să mă spăl? — întrebă, calm.

El șovăi un moment; apoi, însă, admise.

— Să te grăbești însă! — ceru, ducând-o, prin coridor, în bucătărie și dându-i un prosop. Apă și săpun ai dincolo! (adaogă, arătându-i odăița de alături).

Pe masă era un castron plin de apă. Ea își îmbăiă obrazul și mâinile și se simți înviorată.

— Unde mergem acum? — întrebă ea, după ce-și termină grabnica toaletă.

— Din păcate, nu pot să-ți spun, — răspunse el, — trebue să ai răbdare.

Și, luând-o de braț, o duse prin coridor spre intrarea din față, unde se opri.

— Mai am ceva de aranjat, — declară, ridicând de jos un bidon şi dispărând în sofragerie.

Ea simţi, în curând, un miros puternic de petrol, apoi auzi o pocnitură. „Ţeasta Neagră“ reapăru, închizând repede uşa sofrageriei.

— Focul distruge orice urmă, — zise.

Şi, descuiând în faţă, ieşiră. Afară, îi întâmpină lumina vie a zilei. El înaintă cu ea pe poteca îngustă, spre poarta pe unde veniseră.

— Vei afla îndată cine sunt, Hélène, — o înştiinţă „Ţeasta Neagră“, — căci, ziua, nu pot umbla în automobil cu chestia asta în obraz.

Renunţase la vocea-i stridentă, nefirească, vorbind pentru întâia oară cu glasu-i propriu. Hélène o recunoscu.

— Vai, Doamne, — strigă, — eşti... eşti...

— Da, eu sunt! — esclamă el, luând-o în braţe. Suntem în pragul unei vieţi noi, Hélène.

— Eşti în pragul morţii ! — îi răsună o voce în ureche. Dă drumul fetei, Rocker, şi primeşte ce ţi se cuvine !

Hélène simţi încleştarea slăbind, se smuci şi, întorcându-se în direcţia de unde venea vocea, scoase un strigăt de surpriză. Lângă stufiş sta o femeie: Irma. Păru-i negru îi cădea în şuviţe în obraz, iar rochia îi era udă şi stropită cu noroiu. In mână ţinea un pistol automat, îndreptat asupra „Ţestei Negre“.

— Inapoi! — răcni acesta.

— Ştii pentru ce am venit, — zise Irma. Asasinule ! Tu l-ai ucis pe Victor... tu l-ai omorît, fiindcă ştia cine eşti. Ţi-a fost vecin în Marouche.

Aproape în același moment, se slobozi două gloanțe. „Teasta Neagră“ se poticni și căzu, dar încercă să se ridice. Se prăbuși, însă, cu fața înainte, cu brațele întinse și mâinile îngropându-i-se în pământul moale. Irma aruncă pistolul și strânse fata, speriată, în brațe.

— De-acum, ai scăpat.

Astfel le găsi Gabriel.

— Ce s'a întâmplat ? — exclamă el, cu grije nespusă.

La auzul vocii lui, Hélène ridică domol capul și, cu un sentiment de nețărmurită fericire, se aruncă în brațe.

— Mă poți aresta, domnule Souvestre, — zise Irma cu curaj, — eu l-am omorît.

— Cine-i ? — întrebă inspectorul-șef.

— Numele său adevărat este Gerald Rocker, — răspunse Irma.

— E mort deabinelea ? — se interesă Gaston Pradel.

Tucky îngenunchie lângă cadavru și, întorcându-l, îi scoase masca de mătase. Un strigăt de surpriză se auzi. Cel care zăcea mort era Henri Gabros.

CAPITOLUL 20

— Mai dă-mi o cafea, Hélène ! — ceru Gabriel.

Trecuseră cinci ceasuri. La birtul „Voinicul Călăreț“ era strânsă o societate de patru oameni fericiți, consumând cu poftă un dejun bogat.

— E prima masă pe care o iau în liniște, de un

an și jumătate, — declară inspectorul Tucky, — căci niciodată n'am știut dacă mâncările nu-mi sunt cumva otrăvite. „Teasta Neagră“ mi-a stricat complect stomacul

— Da, de acum nu mai avem nicio grije, — întări Souvestre.

— Și eu n'o să mai am ce să scriu, — zâmbi Pradel. Din moment ce s'a terminat cu „Teasta Neagră“, tirajul „Telegraful“-ui o să scadă formidabil. De ani de zile n'am mai avut o afacere atât de senzațională.

— Niciodată nu mi-aș fi închipuit ca tristul erou să fie Gabros, mai ales după ultimul său telefon, — observă Gabriel.

— Da, era dat dracului, — întări Tucky. După ce a întrerupt legătura, când domnișoara Touchard a voit să-ți vorbească, a legat iarăși, provizoriu, capetele firelor și ne-a chemat dela Siguranță, comunicându-ne că Hélène n'a venit la bancă. Probabil că se gândise că s'ar putea să-l întrebi la bancă de ea și să prinzi bănuieli dacă nu l-ai găsi acolo.

— Mare nerușinare din parte-i să înscrie telefonul dela vilă pe numele bietului meu servitor, — comentă inspectorul-șef. Cât pe-aci să-l bănuiesc pe Francisc. Și ce-ar fi, măi Gaston, dacă ne-ai lămuri o sumă de lucruri ce au rămas încă obscure ?

Ziaristul se uită la Hélène.

— Precum vezi, poliția n'o poate scoate la capăt fără presă. Eh, voiu povesti toată daravera. Numele meu adevărat este Horace Nodier. Vin-

cent mi-era frate și era cu vreo patru ani mai mare ca mine. Părinții noștri muriră pe când eram copii, lăsându-ne fără nicio centimă. N'are niciun rost să vă descriu exact trecutul nostru, neavând nicio legătură cu ceeace vreau să vă povestesc. E deajuns să vă spun că la o vârstă când alții se gândesc numai la joacă și școală, noi trebuia să ne sbatem pentru hrană. Firește că în asemenea împrejurări, nimerirăm într'o societate care, calificată cu îngăduință, nu prea era menită să ne folosească din punctul de vedere moral. Oamenii pe cari îi cunoscurăm erau pungași și derbedei. Numeroși adolescenți de vârsta noastră își umflau buzunarele dela mici furtișaguri, iar când împlinirăm vreo douăzeci de ani, mediul reacționase în așa fel asupra noastră încât ne era absolut indiferent cum căpătăm parale: prin muncă cinstită sau nu.

Se întrerupse și privi lung în sobă.

— Să nu credeți — reluă el— că vreau să-mi scuz, cu asta, blestemățiile. Departe de mine așa ceva. Stabilesc, pur și simplu, faptele pe cari trebue neapărat să le cunoașteți, ca să pricepeți cele ce au urmat. De cum am fost în stare să cuget prin mine însumi, mă simții obosit de viața ce-o duceam. Imi propusei s'o închei și să plec în străinătate. După multă trudă, reușii să găsesc un post la o întreprindere de blănuri. Plecai în Canada. Era o muncă grea și orele de lucru multe, dar eram mulțumit și regretam numai că trebue să mă despart de frate-meu Vincent.

„Ne lega o afecțiune cum rar există între frați.

In special eu ţineam tare mult la el, probabil din cauză că el, ca mai bătrân, ca să zic aşa, mă crescuse. Când ne-a mers rău, a făcut multe sacrificii pentru mine şi n'aş avea cultura de azi dacă Vincent nu s'ar fi jertfit numai ca să mă poată trimite la o şcoală de adulţi. Il adoram ca pe un idol. Eram aproape de un an în Canada, când firma la care lucram dădu faliment. Imi pierdui slujba. La început, nu mă sinchisii, căci strânsesem ceva părăluţe, dar trecând săptămână de săptămână şi economiile scurgându-mi-se încetul cu încetul, fără să capăt aiurea de lucru, îmi dădui seamă că lucrul devine serios. Intr'o noapte, şedeam în camera mea, reflectând ce aşi putea face. Şi iată că poşta îmi aduse o scrisoare dela Vincent, care mă înştiinţa că a găsit ceva ce ne poate aduce minunate venituri. Iată despre ce era vorba : Vincent se ocupa cu desfacerea de avuturi furate. Termenul special este acesta: făcea pe tăinuitorul. Planul său consta în a-mi trimite obiectele furate în Canada, unde era mai uşor să le trafichez. Scurt şi cuprinzător: acceptai propunerea şi ani de zile ne îndeletnicirăm cu treaba asta şi, cu timpul, îmi garnisii bine buzunarul. Chestia nu prezinta nicio primejdie, căci prada se compunea din bancnote furate, ale căror numere erau cunoscute, din care cauză nu puteau fi împrăştiate în ţară. Vincent mi le trimetea mie şi eu lee schimbam de obiceiu la curse. Eu îmi opream o treime din suma obţinută... Asta era partea noastră, iar Vincent da hoţului restul banilor.

„Metoda sa de a-mi trimite bancnotele era următoarea: le ascundea pe sub coperţile noilor romane şi cu atâta îndemânare încât procedeul nostru nu fu niciodată descoperit. In modul ăsta, primii şi bancnotele pe cari Rocker-Boxul le jefuise dela banca Lecouvreur şi le schimbai. Intre timp, însă, Rocker fu arestat şi condamnat, până nu i-a venit în Franţa partea. Câteva luni mai târziu, Vincent se însură. Firește, nu i-am cunoscut niciodată nevasta; dar, după fotografia ce mi-o trimise, trebue să fi fost foarte frumoasă.

Aruncă o ochire spre Hélène, care-l privea ţintă şi asculta cu atenţiune.

— Nevastă-sa n'a ştiut niciodată din ce-şi câştigă banii, — continuă Pradel, — fiindcă el nu i-a comunicat, ba chiar şi-a dat cea mai mare ostenească să i-o ascundă. Trecu un an şi veni catastrofa care i-a întunecat viaţa, îmbătrânindu-l de timpuriu. Soţia sa muri, dăruindu-i la moarte un copil: o fetiţă. El nu şi-a revenit nicicând din lovitura asta. Aproape imediat după aceea, se mută din Paris într'o vilă veche de lângă Marouche. In vremea aceea, Siguranţa prinse a-l bănui. Nu ştiu ce a atras atenţia asupra lui, căci luase toate măsurile să nu fie descoperit. In orice caz, nişte detectivi fură puşi să-l supravegheze. El observă, firește. In grija de a nu fi arestat din moment în moment, mă rugă, printr'o scrisoare, să-i iau fetiţa sub obläduirea mea. Era, pe atunci, de vreo opt luni. Admisei imediat şi trimise pe micuţa Hélène, cu o bonă, în Canada.

A fost o dorință specială a lui să nu crească sub numele de Nodier, ca nicio umbră să nu cadă asupra ei, din cauza acestui nume, în cazul că ar fi arestat și condamnat. Din motivul acesta, fu trimisă în Canada sub numele de Touchard, care aparținuse mamei ei ca fată.

— De ce nu mi-ai povestit asta mai dinainte ? — întrebă Hélène domol.

— Fiindcă n'am socotit necesar, — răspunse Pradel blând. Bucurie n'ai fi avut; cel mult, o sumă de griji de prisos. Trecură trei ani, în care timp Vincent trăi cu frica de a nu fi descoperit. Pe urmă, s'a constatat că temerile i-au fost neîntemeiate, întru cât poliția n'a fost în stare să capete nici cel mai mic corp-delict care să ducă la arestarea lui.

Își luă o țigară și o aprinse.

— Banii ce-i câștigam — continuă, suflând rotocoale de fum în tavan, — i-am depus la loc sigur, aducându-mi un venit bun. Fiindu-mi dor de frate-meu, hotărîi să mă înapoiez în Franța. Sosii două zile după evadarea lui Rocker-Boxul și aflai din ziare că Vincent l-a omorît. Chiar din primul moment n'am crezut în vinovăția lui. Cine-l cunoștea ca mine știa că nu poate comite o crimă de asemenea natură. Dar dacă nu el ucisese pe Rocker, cine-l răpusese și de ce Vincent dispăruse ? Nu cumva se întâmplase contrariul ? Ca să mă încredințez, mi-alesei meseria de reporter, care-mi punea la dispoziție mijloacele de a face cercetări pe nesimțite. Obstacolul cel mai greu era că fusese identificat cadavrul. Reușii să

obţin permisiunea de a-l examina. Deşi chipul mortului era complect desfigurat, mă lămurii pe dată că am pe Vincent înaintea mea. Il recunoscui prin instinct.

— Dar — îl întrerupse Tucky — directorul penitenciarului însuşi îl identificase.

— Aşi, nu, — îl combătu Pradel. — Directorul era bolnav de dublă pneumonie, pe urma căreia chiar muri în curând. Locţiitorul lui, care nu văzuse pe Rocker decât de două-trei ori, l-a identificat.

— De ce n'ai adus la cunoştinţa poliţiei bănuiala ta — întrebă Souvestre.

— Foarte simplu, — explică Pradel, — ar fi dus la o sumă de cercetări şi eu n'aveam de loc poftă să se amestece în afacerile mele, căci s'ar fi ghicit uşor în ce mod au ajuns în străinătate bancnotele furate, ceea ce ar fi însemnat arestarea mea.

— Am înţeles, — zise Motanul.

— Aşa dar, ca să revin, ştiam de-acum că frate-meu fusese omorît de Rocker-Boxul şi hotărîi să-mi consacru întreaga viaţă misiunii de a-l răzbuna. După multă trudă, izbutii să-i prind urma într'un hotel mic din Galvas. In camera pe care o ocupase, găsii un punct de reper, foarte neînsemnat, constând dintr'un petic de hârtie, acoperit cu nenumărate cerculeţe, mâzgălite cu creionul. Hotelierul îmi povesti că tipul are obiceiul, ori de câte ori stă şi se gândeşte, să mâz-

găleaşcă o hârtie. Reuşii să-i iau urma la Paris, dar acolo o pierdui complect.

„In vremea asta, Hélène fu dată la şcoală. Ii zicea acum Touchard şi habar n'avea cine i-au fost părinţii. Ii spusesem că au murit de pe când era mică, şi aşa şi era. Veni, apoi, prima crimă a „Ţestei Negre“ : furtul dela banca „Foley & Téramond“ şi asasinarea paznicului de noapte. Primii sarcina de a scrie un reportaj pentru „Telegraful“ şi mă dusei să iau un interview directorului, domnul Henri Gabros, şi, pe când mă întreţineam cu el, observai, spre marea mea surprizã, că tot desena cerculeţe pe mapă. La început, mă gândii că e o simplă coincidenţă. Mi se părea cu neputinţă ca un bărbat cu situaţia lui Gabros să fie ucigaşul pe care-l căutam. Totuşi, socotii că meritã să mă ţin de urma aceasta şi hotărîi să ţin sub observaţie pe Gabros. Hélène terminase şcoala şi din convorbirea cu bancherul, aflai că e în căutarea unei secretare. Prin intervenţia unui financiar pe care-l cunoşteam, Hélène primi postul. Nici pe departe nu-mi trecuse prin minte că s'ar putea să fie primejduită. Meditam numai că, în calitate de secretară a lui Gabros, va fi în măsură să-mi divulge unele amănunte din viaţa lui particulară. Habar n'avea de adevăratele mele intenţii. Ii spusesem că din însărcinarea gazetei, anchetez situaţia financiară a băncii „Foley & Téramond“, ceea ce era foarte plauzibil, întru cât instituţia sta cam prost până a nu-i fi devenit stăpân Gabros.

„In parte, prin informaţiile ce le căpătai dela Hélène, parte prin propriile mele mijloace, ajun-

sei la convingerea că Henri Gabros şi Rocker-Boxul sunt una şi aceeaşi persoană. Hélène îşi amenajase o locuinţă plăcută şi o pusesem să jure că nu va comunica nimănui că suntem rude. Ca să cunosc şi mai de aproape obiceiurile lui Gabros, deschisei un cont la banca sa. Deşi eram perfect sigur, la epoca aceea, că am găsit, în sfârşit, pe Rocker-Boxul, n'aveam însă nicio dovadă la mână. In vremea asta, fu omorît Lander-Ţiganul şi, în cercetările ce făcui, descoperii că în momentul asasinatului, Gabros nu fusese acasă.

— De ce nu ne-ai destăinuit şi nouă ? — îl întrerupse Souvestre.

—Fiindcă n'aveam nicio dovadă, — răspunse Pradel, — ci doar o vagă bănuială. Dacă v'aş fi spus pe cine cred eu că e „Ţeasta Neagră", aţi fi râs pur şi simplu de mine. A fost mare şmecher că a înscenat, întâi, un atac la propria-i bancă, îndepărtând, astfel, cu anticipaţie, orice bănuială dela persoana sa. Imi frământai mintea cu tot felul de proecte şi ajunsei la concluzia că singurul mijloc de a-i dovedi vinovăţia constă în a procura dovada scrisă că Gabros este „Ţeasta Neagră". Cartoanele cu desenul craniului negru, semnul distinctiv al faptelor „Testei Negre", trebuiau să fie uscunse pe undeva. După toate probabilităţile, se aflau în casa de fier dela domiciliu şi mă hotărîi la o lovitură îndrăzneaţă: să pătrund, prin spargere, în locuinţa sa şi să caut acolo. Mă consultai cu Hélène. Ne înţeleserăm să ne întâlnim în grădina din dosul casei, comunicându-i că, în scopul investigaţiunilor mele pentru „Telegraful",

sunt silit să recurg și la mijloace nepermise. După planul meu, ea trebuia să stea afară de pază și să mă înștiințeze fără zăbavă de cum s'o întâmpla ceva ce ar putea face să fiu descoperit. Veni la locul fixat înainte de vreme și, în așteptarea mea, se sperie de apariția unui străin, care escalada zidul din grădină. In spaima ei fugi. Când venii eu la casa lui Gabros, o găsii, spre uimirea mea, viu luminată. Mă dusei în dos ; dar nezărind pe Hélène, conchisei că a renunțat să mă aștepte sau că s'a speriat de faptul că era casa luminată, și a plecat. Nimeni n'a fost mai surprins ca mine, când aflai de spargere.

— Lindsay o fi făcut spargerea cu aceeași intențiune, — opină Souvestre, — căuta și el dovezi întru confirmarea bănuielii sale și, după mărturisirile neveste-si, probabil că le-a găsit. Trebue să-l fi văzut pe Gabros în Paris și l-a recunoscut că e Rocker-Boxul. A stat la penitenciar într'o celulă vecină cu a lui. Lindsay l-a recunoscut așa dar și și-a dat seamă că e rost să scoată dela el parale, șantajându-l.

Pradel fu de acord .

— Eu n'am știut însă nimic de asta, planul meu dăduse greș, dar mi-am pus în gând să-l urmăresc fără răgaz. Și așa și făcut. Precum știți, m'am luat după el, în noaptea în care a răpit pe Hélène, până la ea acasă. Dacă nu m'ar fi descoperit și doborît la pământ, probabil că l-aș fi împiedicat dela executarea planului său. Hélène îmi comunicase de cererea în căsătorie a lui Gabros și eu o îndemnasem să-și dea numaidecât de-

misia. Niciodată însă nu mi-ar fi trecut prin minte, nici măcar pe departe, că ar pluti în pericol sau că mizerabilul ar plănui o răpire. Asta-i tot, cred. Restul îl ştiţi şi voi.

CAPITOLUL 21

Urmă o tăcere lungă. Souvestre o întrerupse :

— In cazul ăsta, Gabros a pus pe biroul său carta de vizită numai ca să îndepărteze dela el bănuiala. Ce este însă cu plicul care conţinea o expunere a garanţiilor ? Luatu-l-a cu adevărat Lindsay ?

— Firește că nu — răspunse Pradel — şi asta din simplul motiv că Gabros nu l-a ţinut niciodată acasă. Când mi-ai povestit despre asta, am interogat imediat pe Hélène şi mi-a comunicat că lista n'a fost niciodată dusă dela bancă.

— Atunci, de ce a spus că i-au furat-o ? — întrebă Souvestre.

— Am impresia că mă cam suspecta, — lămuri Pradel, — adică nu cred că mă socotea fratele lui Vincent, dar pare-se să se fi temut să nu aflu, încetul cu încetul, prea multe despre el. Cu declaraţia că plicul conţinea o listă de garanţii, ce eu i-aş fi dat-o şi că ea ar fi singurul obiect ce-i s'a furat, ţintea să trezească, pe delături, o bănuială împotriva mea.

— Şi aproape a şi reuşit, — râse Tucky, — o bucată de vreme am fost convins că dumneata eşti „Teasta Neagră".

— Este însă ceva pe care probabil că nu-l ştiţi,—

reîncepu Pradel. Eu am fost prezent la ultima întrunire dintre „Țeasta Neagră“ și banda sa, când și-a dizolvat definitiv organizația. S'au întâlnit într'o casă goală, departe de centru. Mă ascunsesem în ea și am auzit aproape totul.

Hélène, care, până acum, stătuse tăcută, ridică, deodată, ochii și se adresă lui Gabriel :

— Ce se va face cu sărmana Irma ? Vreau să cred că n'o vor condamna.

— In niciun caz, — o asigură el. Eu voiu depune că a omorît pe Gabros, ca să te scape pe tine, deci în apărare legitimă, și va fi sper deajuns atâta ca s'o absolve de orice acuzare. Vrea să plece în străinătate, îmi pare, ca să uite totul și să-și croiască o viață nouă.

— Să nădăjduim că va izbuti, — zise Tucky. Este într'însa o sămânță bună. Numai s'o lase să încolțească ! Dar vorba e: de unde face ea rost de parale, căci Formont nu i-o fi lăsat cine știe cât.

Souvestre se uită, oarecum încurcat, la Pradel.

— „Telegraful“ a promis o recompensă pentru orice indicație care ar duce la arestarea „Țestei Negre“. Am mai discutat noi despre asta și Pradel e de aceeași părere cu mine ca să i se dea Irmei banii, deși, de fapt, ar trebui să-i capeți tu

— Renunt, — se grăbi să consimtă Pradel, — am eu destul cât îmi trebue ca să trăiesc. Un singur lucru nu mi-e limpede : cum a izbutit Irma să sosească tocmai la momentul oportun la vila „La doi brazi“ ? Și cum de a descoperit că Gabros e „Țeasta Neagră“ ?

— De fapt, numai printr'o întâmplare, — opină Souvestre. Era ferm hotărîtă să găsească pe asasinul bărbatului ei. Cumpănind cum să procedeze, își aminti că Formont i-a povestit că și-a deschis un cont la banca lui Gabros. N'avea, însă, niciun motiv s'o facă, deoarece, de fapt, avutu-i se afla de ani de zile la „Suthern & Union". La acesta ea legă faptul că bărbatu-său a făcut o spargere la casa lui Gabros și atunci, prinse bănuieli împotriva bancherului. Își petrecea, dar, aproape tot timpul în a-l supraveghia, în speranța că bănuiala se va adeveri într'o zi. Nu se întâmplă însă așa, până'n noaptea în care Gabros răpi pe Hélène, când sta la pândă. Ar fi ajuns mult mai de vreme la vilă, dacă n'ar fi suferit, pe drum, o pană, care a făcut-o să piardă mult timp până să regăsească urma „Testei Negre".

— Acum, înțeleg eu totul, — zise Pradel, clipind, încântat din ochi, — dar apropo: cu mine ce vreți să faceți, căci m'ați putea aresta, după ce mi-am mărturisit delictele, în prezența atâtor martori ?

— Nu cred că e nevoie, — îl lămuri Souvestre, — fiindcă totul e prescris.

Și, zâmbind Hélène adăugă ·

— Afară de asta, n'ar fi tocmai plăcut să ai un pușcăriaș ca rudă: face o impresie proastră la Siguranță.

. . . . . .

Gara de Est, sură și turbure, era înecată în negurile unei dimineți reci, dar micul grup de patru oameni, care mergea pe peron, era vesel, fericit.

Trecură de barieră, în şuieratul şi pufăitul locomotivei, care, parcă, se zorea să pornească.

— Uite-o ! — zise Motanul, făcând semn unei femei care se apleca pe fereastra unui compartiment.

Era Irma, care surâse la salutul lor.

— Foarte drăguţ din partea dumneavoastră că aţi venit, — zise ea.

Sub zâmbetul ei, simţeai lacrimi reţinute.

— Cât pe-aci să întârziem, — răspunse Gaston Pradel, — firește, numai din cauza lui Gabriel, care azi a bătut toate recordurile de somn.

— Asta e o calomnie, — se apără Souvestre. Şi acum, Irmo, vei fi în curând dincolo de ceaţa şi frigul ţării noastre. Când, după aceea, vei pluti în lumina soarelui pe marea albastră, gândeşte-te la noi, sărmani trepăduşi, cari trebue să umblăm pe ploaie, în pâclă şi murdărie !

— Fii sigur că nu vă voiu uita... pe niciunul ! — îi făgădui Irma.

Un impiegat sbieră ceva neînţeles, după care răsună un ţignal. Maşina scoase un pufăit răguşit şi oamenii de pe la uşile vagoanelor îşi luară, emoţionaţi, rămas-bun. Se auziră nişte trântituri, asemenea unor bubuituri depărtate, şi trenul se puse în mişcare.

— La revedere, — ură Motanul, — succes !

Mult timp încă, Irma făcu semne micului grup care aştepta pe peron, până nu se mai văzu nimic, decât o pată sură, care se topi în aburii locomotivei.

SFÂRŞIT

COLECȚIA ATLANTIS

In această colecție au apărut până acum:

Nr. 1.	James Stretton intervine	de Hugh Clevely
„ 2.	Match cu gangsteri	de Hugh Clevely
„ 3.	Moartea la pândă	de Hugh Clevely
„ 4.	Mr. Munt in pericol	de Hugh Clevely
„ 5.	Alarmă aeriană	de Van Dyl
„ 6.	Răsbunarea spionului	de Van Dyl
„ 7.	Joe Mc. Allan se opune	de Van Dyl
„ 8.	Capitaine Benoit	de Jean de Maistres
„ 9.	Inspector Dickins	de Ph. Oppenheim
„ 10.	Stânca iluziilor	de H. Stacpoole
„ 11.	D-l Robin» se distrează	de G. W. Bain
„ 12.	Adversarul din umbră	de Hugh Clevely
„ 13.	Bal mascat	de Jean de Maistres
„ 14	Stupefiante	de Neil Gordon
„ 15	Ultimul Duel	de Jean de Maistres
„ 16	Jimm Murray detectiv în familie	de Hugh Clevely
„ 17	Un plan diabolic	de Jean de Maistres
„ 18	Misteriosul Nr. 1	de A. Armstrong
„ 19	Răzbunarea Cocoșatului	de Jean de Maistres

A apărut

Nr. 19 din

Colecţia Atlantis

Răzbunarea Cocoşatului

de *Jean* de *Maistres*

Cea mai formidabilă aventură

a căpitanului

BENOIT

Colecţia Atlantis

Colecția PODEANU
DE 15 LEI

publică în fiecare volum câte un roman de cea mai bună factură

SUTA LA SUTA ACȚIUNE

AU APĂRUT:

1. ROIBUL SÂLBATEC, de *Zane Grey*
2. OMUL care S'A JUCAT cu MOARTEA de *Leslie Charteris*
3. ATAC LA MIEZUL NOPȚII, de *Toma Alexandresc"*
4. VRĂJITOAREA ALBA, de *Bazil Carey*
5. I. P. 1 NU RASPUNDE, de *Kurt Siodmak*
6. SFERA DE AUR, de *Earle Cox.*
7. BABA NOVAC, de *Toma Alexandrescu*
8. EU L-AM UCIS! de *Friederich Jacobsen*
9. MASCA DE CEARA de *J. M. Walsh*

SUB TIPAR

10. SFIDATORII AERULUI de *Butlett Dane*

Imposibil să nu fii captivat de romanele publicate în Colecția Podeanu de 15 Lei !

TIPARUL ROMÂNESC, SĂRINDAR 16.